

COMISIA EUROPEANĂ
DIRECȚIA GENERALĂ
IMPOZITARE ȘI UNIUNE VAMALĂ
Impozitare indirectă și administrare fiscală
Administrarea fiscală și lupta împotriva fraudei fiscale

Orientări pentru raportarea datelor referitoare la plăți provenite de la prestatori de servicii de plată și transmiterea în Sistemul electronic central de informații referitoare la plăți (CESOP)

Declarație de declinare a responsabilității: Prezentele orientări nu au caracter obligatoriu din punct de vedere juridic și conțin numai îndrumări practice și informale referitoare la modul în care ar trebui aplicată legislația UE, având la bază punctele de vedere ale Direcției Generale Impozitare și Uniune Vamală a Comisiei.

Prezentele orientări au ca scop să asigure o înțelegere mai bună a anumitor părți din legislația UE privind TVA. Ele au fost elaborate de serviciile Comisiei în colaborare cu statele membre și cu prestatorii de servicii de plată și, astfel cum se indică în declarația de declinare a responsabilității de pe prima pagină, nu sunt obligatorii din punct de vedere juridic.

Prezentele orientări nu sunt exhaustive. Aceasta înseamnă că, deși se furnizează informații detaliate despre o serie de aspecte, s-ar putea să existe și elemente care nu au fost incluse în documentul de față.

Este indicat și se recomandă tuturor utilizatorilor orientărilor, interesați de un anumit subiect, să citească întregul capitol care tratează subiectul respectiv.

Cuprins

1	Introducere	6
2	Domeniul de aplicare al obligației de raportare	7
2.1	Entitățile vizate.....	8
2.1.1	Domeniul de aplicare teritorial – situația țărilor din Spațiul Economic European și a Irlandei de Nord	9
2.2	Plățile vizate	10
2.2.1	Transferul-credit.....	13
2.2.2	Debitarea directă	15
2.2.3	Remiterea de bani.....	16
2.2.4	Plata cu cardul.....	17
2.2.5	Moneda electronică	22
2.2.6	Cazul piețelor online și al intermediarilor care colectează fonduri în nume propriu.....	27
2.3	Serviciile de plată vizate	29
2.3.1	Metodele de plată cu utilizare limitată – cupoane valorice.....	29
2.3.2	Cupoanele valorice și restituirea	31
2.3.3	Utilizarea de cupoane valorice în combinație cu metode de plată vizate	32
2.4	Aplicarea în practică a fiecărei metode de plată	33
2.4.1	Transferul-credit.....	33
2.4.2	Debitarea directă	34
2.4.3	Remiterea de bani.....	34
2.4.4	Plățile cu cardul.....	35
2.4.5	Moneda electronică	37
2.4.6	Piața online.....	38
3	Monitorizarea și declanșarea obligației de raportare	40
3.1	Plățile transfrontaliere – normele privind locația prevăzute la articolul 243c	40
3.1.1	Tabelul identificatorilor pentru determinarea locației plătitorului și a locației beneficiarului plății	41

3.1.2	Aplicarea în practică	43
3.2	Pragul de 25 de plăți transfrontaliere prevăzut la articolul 243b alineatul (2).....	51
3.2.1	Norma de bază – calcularea plăților transfrontaliere pe baza identificatorului	52
3.2.2	Normă suplimentară – agregarea plăților transfrontaliere către același beneficiar al plăților 52	
3.2.3	Aplicarea în practică	55
4	Raportarea	59
4.1	Ce declanșează obligația de raportare?	59
4.2	Cu ce frecvență trebuie raportate datele?	59
4.3	Cine trebuie să raporteze datele în temeiul articolului 243b alineatul (3)?.....	60
4.3.1	Aplicarea în practică	62
4.3.2	Situția țărilor din SEE	66
4.4	Unde ar trebui raportate datele?	66
4.4.1	Prestarea directă de servicii de plată în statele membre gazdă	67
4.4.2	Situția țărilor din SEE (Islanda, Liechtenstein, Norvegia).....	67
4.5	Ce date ar trebui raportate de către prestatorii de servicii de plată?	68
4.5.1	Prezentare generală a elementelor de date	69
4.5.2	Datele de raportat pentru fiecare metodă de plată.....	75
4.5.3	Aspecte de calitate a datelor.....	86
5	Norme pentru (re)transmitere.....	90
5.1	Validarea informațiilor referitoare la plăți la nivelul național	90
5.2	Validarea informațiilor referitoare la plăți la nivelul CESOP	90
5.3	Retransmiterile	91
5.4	Corectarea spontană a greșelilor	92
6	Observații finale.....	92

Versiunea	Data	Descriere
1.00	3 august 2022	Versiune aprobată spre publicare

1 INTRODUCERE

La 18 februarie 2020, Consiliul a adoptat un pachet legislativ pentru colectarea de date referitoare la plăți, în vederea îmbunătățirii luptei împotriva fraudei în materie de TVA în sectorul comerțului electronic. Pachetul este alcătuit din două texte juridice:

- Directiva (UE) 2020/284 a Consiliului din 18 februarie 2020 de modificare a Directivei 2006/112/CE în ceea ce privește introducerea anumitor cerințe pentru prestatorii de servicii de plată¹ și
- Regulamentul (UE) 2020/283 al Consiliului din 18 februarie 2020 de modificare a Regulamentului (UE) nr. 904/2010 în ceea ce privește măsurile de consolidare a cooperării administrative în vederea combaterii fraudei în domeniul taxei pe valoarea adăugată².

Noile norme intră în vigoare la 1 ianuarie 2024. Prin modificările aduse Directivei 2006/112/CE³ („Directiva TVA”) se creează pentru prestatorii de servicii de plată stabiliți în Uniunea Europeană („UE”) o nouă obligație de raportare constând în păstrarea de evidențe ale plăților pe care le procesează și de evidențe ale beneficiarilor acestora („beneficiari ai plăților”), în timp ce modificările aduse Regulamentului (UE) nr. 904/2010 se axează pe dezvoltarea Sistemului electronic central de informații referitoare la plăți („CESOP”), în care datele colectate sunt stocate și prelucrate înainte de a fi puse la dispoziția experților antifraudă din statele membre pentru combaterea fraudei în domeniul TVA.

Utilizarea datelor referitoare la plăți este determinată de necesitatea de a se îmbunătăți lupta împotriva fraudei în materie de TVA în sectorul comerțului electronic, care este deosebit de îngreunată de lipsa prezenței fizice a vânzătorilor în statele membre unde se află consumatorii. Utilizarea internetului și a noilor tehnologii a permis întreprinderilor să vândă bunuri în străinătate fără a fi nevoite să asigure vreun fel de prezență fizică, ceea ce poate îngreuna însă activitatea de control a statelor membre, care nu au posibilitatea de a ști că pe teritoriul lor sunt activi vânzători străini decât dacă aceștia își declară singuri tranzacțiile. Chiar și în cazurile în care un stat membru are cunoștința de faptul că vânzătorii de pe un site web furnizează bunuri sau prestează servicii pe teritoriul său, poate fi extrem de dificil să se identifice vânzătorul real din spatele site-ului web. Din cauza acestei lipse de informații, este extrem de dificil ca statele membre să solicite sau să își comunice reciproc informații, deoarece nu știu cu cine ar trebui să partajeze informațiile sau cui ar trebui să le solicite.

Începând din 2024, experții antifraudă din statele membre pot obține, prin utilizarea datelor referitoare la plăți și prin CESOP, informațiile de care au nevoie pentru a identifica vânzătorii din străinătate care furnizează bunuri sau prestează servicii pe teritoriul lor. Sistemul este conceput astfel încât să limiteze sarcina administrativă a prestatorilor de servicii de plată, datele fiind colectate prin intermediul unui formular standard armonizat și limitându-se la datele necesare pentru identificarea vânzătorilor și combaterea fraudei în materie de TVA în sectorul comerțului electronic. Nu se colectează date referitoare la cumpărător („plătitor”), cu excepția estimării statului membru de origine a plății, iar datele referitoare la vânzător se colectează numai în cazul vânzătorilor care primesc un volum substanțial de plăți transfrontaliere.

Prezentele orientări au fost pregătite în colaborare cu experți din sectorul plăților și din statele membre și se axează pe explicarea normelor care reglementează raportarea de informații referitoare la plăți. În

---

¹ Directiva (UE) 2020/284 a Consiliului din 18 februarie 2020 de modificare a Directivei 2006/112/CE în ceea ce privește introducerea anumitor cerințe pentru prestatorii de servicii de plată (JO L 62, 2.3.2020, p. 7).

² Regulamentul (UE) 2020/283 al Consiliului din 18 februarie 2020 de modificare a Regulamentului (UE) nr. 904/2010 în ceea ce privește măsurile de consolidare a cooperării administrative în vederea combaterii fraudei în domeniul taxei pe valoarea adăugată (JO L 62, 2.3.2020, p. 1).

³ Directiva 2006/112/CE a Consiliului din 28 noiembrie 2006 privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată (JO L 347, 11.12.2006, p. 1).

orientările de față este prezentat în detaliu domeniul de aplicare al obligației de raportare, sunt expuse principalele metode de plată utilizate în prezent în Uniunea Europeană pentru plata bunurilor și serviciilor online, sunt explicați factorii declanșatori ai obligațiilor de raportare și se încearcă o enumerare a elementelor de date care sunt utilizate de prestatorii de servicii de plată și care ar putea fi raportate în CESOP. Prezentele orientări se adresează atât prestatorilor de servicii de plată, care trebuie să raporteze date în temeiul noilor obligații de raportare, cât și statelor membre, care trebuie să colecteze datele și să le transmită în CESOP. Ele rămân însă un document explicativ fără valoare juridică.

2 DOMENIUL DE APLICARE AL OBLIGAȚIEI DE RAPORTARE

Prezenta secțiune se axează pe definirea domeniului de aplicare al obligației de raportare stabilite la articolul 243b din Directiva 2006/112/CE, astfel cum a fost introdus prin Directiva (UE) 2020/284 a Consiliului („raportarea în CESOP”).

La articolul 243b alineatul (1) sunt stabilite normele obligației de raportare:

Statele membre impun prestatorilor de servicii de plată să păstreze evidențe suficient de detaliate ale beneficiarilor plăților și ale plăților în legătură cu serviciile de plată pe care le furnizează pentru fiecare trimestru calendaristic, pentru a permite autorităților competente ale statelor membre să efectueze controale privind livrările de mărfuri și prestările de servicii care, în conformitate cu dispozițiile titlului V, se consideră că au loc într-un stat membru, în vederea atingerii obiectivului de combatere a fraudei în domeniul TVA.

Obligația menționată la primul paragraf se aplică numai serviciilor de plată furnizate în ceea ce privește plățile transfrontaliere. Se consideră că o plată este transfrontalieră în cazul în care plătitorul se află într-un stat membru, iar beneficiarul plății se află într-un alt stat membru, pe un teritoriu terț sau într-o țară terță.

În conformitate cu acest articol, există trei cerințe care trebuie îndeplinite pentru declanșarea obligației de raportare a unui prestator de servicii de plată (entitatea raportoare):

1. entitatea raportoare trebuie să fie un prestator de servicii de plată, astfel cum este definit la articolul 243a punctul 1 din Directiva 2006/112/CE;
2. entitatea raportoare trebuie să presteze servicii de plată, astfel cum sunt definite la articolul 243a punctul 2 din Directiva 2006/112/CE;
3. entitatea raportoare trebuie să fie implicată în procesarea unei plăți, astfel cum este definită la articolul 243a punctul 3 din Directiva 2006/112/CE, dintre un plătitor și un beneficiar al plății, în cazul în care plătitorul se află într-un stat membru, iar beneficiarul plății se află într-un alt stat membru, pe un teritoriu terț sau într-o țară terță.

Aceste trei condiții constituie esența domeniului de aplicare al obligației de raportare și sunt detaliate în secțiunea de față, pentru fiecare oferindu-se răspunsuri la una dintre următoarele întrebări:

- 2.1. Care sunt entitățile vizate?
- 2.2. Care sunt plățile vizate?
- 2.3. Care sunt serviciile de plată vizate?

Pe lângă aceste trei elemente, pentru declanșarea obligației de raportare este necesară îndeplinirea a alte două condiții, dintre care prima este stabilită la articolul 243b alineatul (1) al doilea paragraf și constă în faptul că plățile raportate trebuie să fie transfrontaliere, iar a doua este stabilită la articolul 243b alineatul (2) și constă în faptul că prestatorul de servicii de plată trebuie să efectueze peste 25 de plăți transfrontaliere pe trimestru către un anumit beneficiar al plăților înainte de a transmite vreo informație. Aceste două condiții care trebuie monitorizate sunt detaliate în secțiunea 3.

2.1 Entitățile vizate

Obligația de raportare se aplică numai prestatorilor de servicii de plată care sunt definiți la articolul 243a și care prestează servicii de plată în Uniunea Europeană. Prestatorii de servicii de plată care nu prestează servicii de plată în Uniunea Europeană nu au nicio obligație de raportare.

În ceea ce privește definirea a ceea ce este un prestator de servicii de plată, articolul 243a conține o trimitere la definițiile stabilite în Directiva (UE) 2015/2366⁴ („DSP2”). Cu toate acestea, nu toți prestatorii de servicii de plată care intră sub incidența DSP2 sunt supuși în mod automat obligației de raportare în CESOP. Articolul 243a limitează de fapt domeniul de aplicare al obligației de raportare la următoarele patru categorii de prestatori de servicii de plată:

- a) instituțiile de credit, categorie care cuprinde, de exemplu, băncile complet autorizate care sunt stabilite în Europa, precum și sucursalele europene ale instituțiilor de credit care își au sediul central în afara UE și care prestează servicii de plată;
- b) instituțiile emitente de monedă electronică, categorie care cuprinde toți prestatorii de servicii de plată care prestează servicii de plată în monedă electronică, de exemplu emitenții de portofele electronice și emitenții de cupoane valorice (vouchere)/carduri electronice;
- c) instituțiile de plată, categorie reziduală care poate cuprinde toate întreprinderile care prestează servicii de plată și care nu îndeplinesc criteriile de includere în niciuna dintre celelalte categorii enumerate în DSP2. Această categorie poate cuprinde întreprinderile care prestează servicii de plată, precum emiterea de carduri de credit/de debit, acceptarea operațiunilor de plată, procesarea plăților, inițierea plăților sau platformele, care prestează servicii de plată și care acționează atât pe seama plătitorului, cât și pe seama beneficiarului plății etc.;
- a) instituțiile de virament poștal care prestează servicii de plată.

Prin DSP2 sunt adăugate în această listă băncile centrale și organismele publice, însă aceste entități nu se supun obligației de raportare în CESOP, deoarece ele nu prestează, de obicei, serviciile de plată vizate (a se vedea secțiunea 2.3.).

NB: Derogarea pentru micii prestatori de servicii de plată stabilită la articolul 32 din DSP2 nu se aplică în cazul obligației de raportare în CESOP. Ca atare, chiar și micii prestatori de servicii de plată trebuie să raporteze date referitoare la plăți și beneficiari ai plăților, dacă sunt îndeplinite toate celelalte condiții.

Deși definiția prestatorilor de servicii de plată este destul de largă și acoperă cea mai mare parte a pieței plăților, această definiție trebuie interpretată în coroborare cu normele aplicabile serviciilor de plată vizate. În realitate, nu toate serviciile de plată intră în domeniul de aplicare al obligației de raportare. Ca atare, este posibil ca o entitate să îndeplinească criteriile pentru a fi considerată prestator de servicii de plată conform definiției de la articolul 243a punctul 1 din Directiva 2006/112/CE, dar să nu presteze niciunul dintre serviciile de plată menționate la articolul 243a punctul 2. Într-un astfel de caz, prestatorul de servicii de plată nu este supus obligației de raportare. Un bun exemplu în acest sens este situația

---

⁴ Directiva (UE) 2015/2366 a Parlamentului European și al Consiliului din 25 noiembrie 2015 privind serviciile de plată în cadrul pieței interne, de modificare a Directivelor 2002/65/CE, 2009/110/CE și 2013/36/UE și a Regulamentului (UE) nr. 1093/2010, și de abrogare a Directivei 2007/64/CE (Text cu relevanță pentru SEE) (JO L 337, 23.12.2015, p. 35).

inițiatorilor de plăți care sunt instituții de plată, dar care nu prestează niciunul dintre serviciile de plată vizate (a se vedea punctul 2.3.).

La articolul 3 litera (b) din DSP2 este stabilită, de asemenea, o normă specială prin care sunt excluse din domeniul de aplicare al directivei plățile efectuate fie printr-un agent comercial, fie prin agenți comerciali care acționează doar pe seama plătitorului sau doar pe seama beneficiarului plății. Se deduce că plățile efectuate prin agenți comerciali care acționează atât pe seama plătitorului, cât și pe seama beneficiarului plății ar intra în domeniul de aplicare al DSP2, ceea ce se confirmă în considerentul 11 din DSP2, în care se menționează că agenții comerciali care acționează atât pe seama plătitorului, cât și pe seama beneficiarului plății trebuie să fie înregistrați ca prestatori de servicii de plată dacă dețin fonduri pe seama ambilor lor clienți. Această normă este deosebit de importantă în comerțul electronic, deoarece implică faptul că platformele și piețele online care dețin fonduri pe seama clienților lor trebuie să se înregistreze ca prestatori de servicii de plată (ca instituții de plată sau ca alte categorii, în funcție de serviciul pe care îl prestează) și sunt supuse obligației de raportare. Ca atare, piețele online care colectează fonduri de la plătitor, le dețin și apoi le distribuie beneficiarului plății trebuie să raporteze în CESOP informații cu privire la beneficiarul plății.

2.1.1 Domeniul de aplicare teritorial – situația țărilor din Spațiul Economic European și a Irlandei de Nord

Normele din DSP2 se aplică tuturor țărilor din Spațiul Economic European („SEE”), și anume tuturor statelor membre ale Uniunii Europene, precum și Islandei, Liechtensteinului și Norvegiei. Cu alte cuvinte prestatorii de servicii de plată care doresc să presteze servicii de plată în SEE trebuie să fie autorizați în calitate de instituții de plată în țara lor și, dacă vor să utilizeze autorizația respectivă în altă țară, să respecte celelalte cerințe ale directivei.

După ce a fost autorizat în calitate de instituție de plată în țara sa de stabilire, prestatorul de servicii de plată dintr-o țară din SEE poate să presteze servicii de plată în oricare dintre statele membre, pe baza normelor de „pașaport” din DSP2. Aceste norme permit prestatorilor de servicii de plată care au fost autorizați în calitate de instituții de plată, astfel cum se prevede în DSP2, să presteze servicii de plată în orice altă țară din SEE fără a fi nevoie să solicite o nouă autorizare în calitate de instituții de plată în respectiva țară. Prestatorul de servicii de plată trebuie doar să informeze celelalte țări cu privire la intenția sa de a presta servicii de plată pe teritoriul lor, servicii care pot fi prestate prin prezență fizică (de exemplu, prin intermediul unei sucursale), prin intermediul unui agent comercial sau direct din țara de stabilire a prestatorului, în temeiul libertății de a presta servicii.

Aceasta înseamnă că prestatorii de servicii de plată din țările din SEE pot avea, la rândul lor, obligația de raportare creată pentru CESOP, când prestează servicii de plată într-un stat membru, chiar dacă nu au o prezență fizică în Uniunea Europeană.

Pentru mai multe detalii despre modul în care decurge raportarea în cazul țărilor din SEE a se vedea secțiunea 4.4.2.

NB: Deși Irlanda de Nord face parte din spațiul pentru TVA al UE, în conformitate cu Acordul de retragere și cu protocolul la acesta, domeniul de aplicare al obligației de raportare instituite prin Directiva 284/2020 nu face obiectul niciunui regim special în ceea ce privește Irlanda de Nord și Brexitul. Ca atare, beneficiarii plăților și prestatorii de servicii de plată stabiliți în Irlanda de Nord trebuie să fie înțeleși ca fiind stabiliți într-o țară terță (și ar trebui raportați ca atare) în scopul îndeplinirii obligației de raportare în CESOP.

2.2 Plățile vizate

Conceptul de plată se află în centrul obligației de raportare, deoarece cuprinde exact informațiile pe care prestatorii de servicii de plată trebuie să le păstreze în evidențele lor. Conceptul de plată este strâns legat de definiția „operațiunilor de plată” stabilită la articolul 4 punctul 5 din DSP⁵, dar include și remiterile de bani, astfel cum sunt definite la articolul 4 punctul 22 din DSP⁶.

Simplu spus, o plată corespunde unui transfer de fonduri de la un plătitor (inițiatorul) către un beneficiar al plății (beneficiarul). Definițiile plătitorului și beneficiarului plății sunt stabilite, de asemenea, la articolul 243a, care conține o trimitere directă la definiția din DSP2.

Plătitorul este „*persoana fizică sau juridică care este titularul unui cont de plăți și care autorizează un ordin de plată din acel cont de plăți sau, în cazul în care nu există un cont de plăți, persoana fizică sau juridică care emite un ordin de plată*”. Plătitorul este, așadar, persoana ale cărei fonduri sunt transferate în cadrul executării plății. Deși plătitorul este de cele mai multe ori și inițiatorul plății, în cazul debitării directe cel care inițiază plata este beneficiarul plății, după ce a fost autorizat în acest sens de către plătitor în mandatul de debitare directă.

Beneficiarul plății, pe de altă parte, este „*persoana fizică sau juridică care este destinatarul vizat al fondurilor care au făcut obiectul unei operațiuni de plată*”. Beneficiarul plății este, așadar, beneficiarul fondurilor transferate în cadrul executării plății. Unul dintre elementele-cheie în ceea ce privește beneficiarul plății este ideea de „destinatar vizat”. Procesarea plăților implică adesea o mulțime de actori și modele de afaceri, nefiind deloc neobișnuit ca, atunci când se transferă fonduri, acestea să treacă mai întâi pe la diverși prestatori de servicii de plată, care le pot păstra pentru o anumită perioadă de timp înainte de a le transfera beneficiarului plății. Acești prestatori de servicii de plată nu trebuie confundați cu beneficiarul plății, deoarece nu constituie destinatarul vizat al plății de la plătitor, ci sunt simpli intermediari. Ca atare, informațiile care trebuie raportate trebuie să privească beneficiarul plății, nu intermediarii. Cu toate acestea, întrucât prestatorii de servicii de plată se bazează pe informațiile furnizate în cererea de plată, există situații în care ca beneficiar al plății apare un intermediar. Aceste situații sunt detaliate la punctul 2.2.6.

Ca atare, plățile de raportat în CESOP corespund transferului de fonduri de la o persoană fizică sau juridică ale cărei fonduri sunt transferate către o persoană fizică sau juridică care este destinatarul vizat al acestor fonduri.

NB: În temeiul articolului 243b, numai plățile care sunt inițiate de un plătitor din Uniunea Europeană intră în domeniul de aplicare al obligației de raportare. Beneficiarul plății poate fi situat însă în alt stat membru, într-un teritoriu terț sau într-o țară terță.

În practică, aceasta înseamnă că plățile vizate cuprind:

- *plățile efectuate de către un plătitor aflat într-un stat membru către un beneficiar al plății aflat în alt stat membru (de raportat de către prestatorul de servicii de plată al beneficiarului plății; a se vedea secțiunea 4.3);*

⁵ „Operațiune de plată” înseamnă acțiunea, inițiată de plătitor sau în numele acestuia ori de beneficiarul plății, de a plasa, transfera sau reține fonduri, indiferent de eventualele obligații subiacente existente între plătitor și beneficiarul plății.

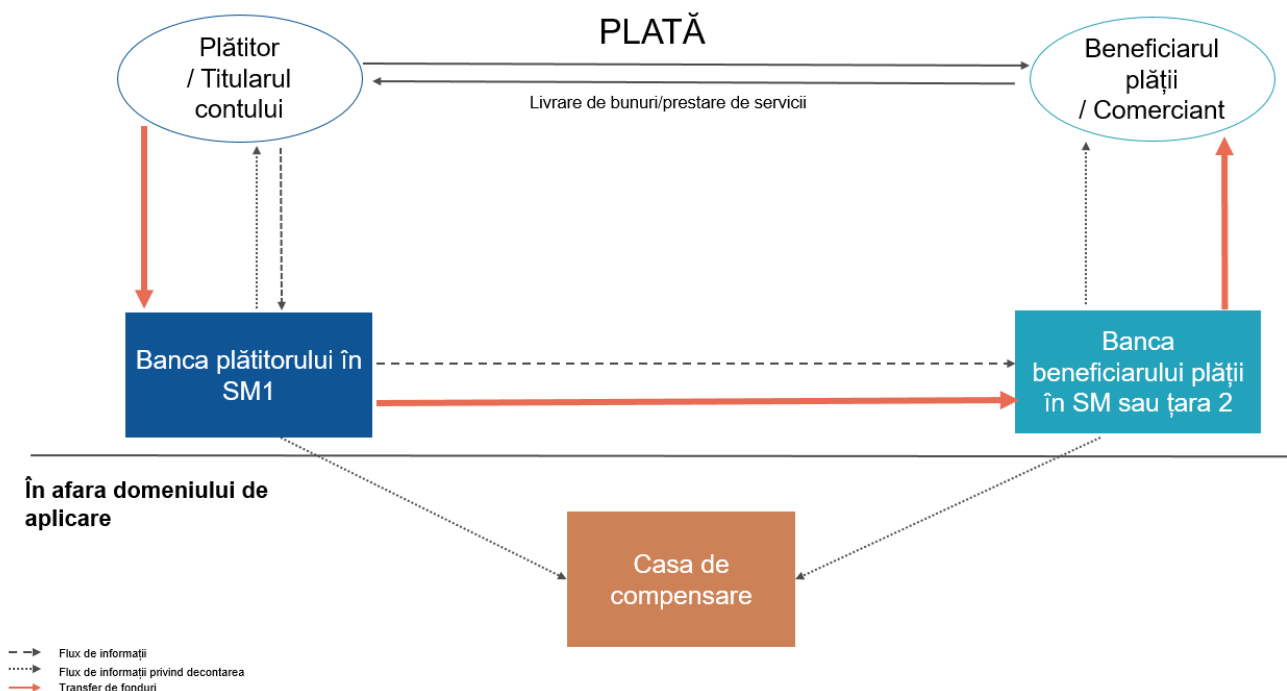
⁶ „Remitere de bani” înseamnă un serviciu de plată în cadrul căruia se primesc fonduri de la un plătitor, fără crearea unui cont de plăți în numele plătitorului sau al beneficiarului plății, cu scopul unic de a transfera o sumă echivalentă unui beneficiar al plății sau unui alt prestator de servicii de plată care acționează pe seama beneficiarului plății și/sau în cadrul căruia aceste fonduri sunt permise pe seama beneficiarului plății și sunt puse la dispoziția acestuia.

- plățile efectuate de către un plătitor aflat într-un stat membru către un beneficiar al plății aflat într-un teritoriu terț sau într-o țară terță (de raportat de către prestatorul de servicii de plată al plătitorului; a se vedea secțiunea 4.3).

Pe de altă parte, plățile efectuate de un plătitor care nu se află într-un stat membru către un beneficiar al plății aflat într-un stat membru nu intră în domeniul de aplicare al obligației de raportare.

Deși această definiție poate părea ușor de înțeles, trebuie subliniat faptul că o plată dintre un cumpărător (plătitor) și un vânzător (beneficiar al plății) de bunuri sau servicii implică adesea, de ambele părți ale lanțului de plăți, o mulțime de prestatori de servicii de plată care, pentru executarea plății dintre cumpărător și vânzător, își comunică reciproc informații și își transferă fonduri unii altora. Această complexitate este ilustrată în figura de mai jos pe baza unui exemplu de transfer-credit.

Figura 1 – Prezentare generală a unei plăți prin transfer-credit

În figură sunt puse în evidență patru tipuri diferite de fluxuri pentru executarea unei singure plăți între cumpărător (plătitor) și vânzător (beneficiarul plății):

- fluxul de servicii corespunde diferitelor servicii prestate de diferiții actori. Banca plătorului și banca beneficiarului plății prestează servicii de plată clientului lor respectiv, iar casa de compensare prestează servicii de compensare ambilor prestatori de servicii de plată;
- fluxul de bani corespunde circulației fondurilor între diferiții actori. În realitate, transferul de fonduri dintre plătitor și beneficiarul plății nu constituie o singură mișcare de la o persoană la alta, ci corespunde unei serii de schimburi în cadrul cărora banca plătorului preia mai întâi fondurile din contul plătorului și abia apoi le transferă băncii beneficiarului plății, care creditează contul beneficiarului plății;
- fluxul de informații corespunde schimbului de informații dintre diferiții actori în vederea autorizării, a procesării și a executării unei plăți. Plătitorul furnizează prestatorului său de servicii de plată informații cu privire la beneficiarul plății și la suma pe care dorește să o transfere. Banca plătorului utilizează apoi aceste informații pentru a identifica banca beneficiarului plății și pentru a stabili unde trebuie să trimită fondurile. Prin utilizarea tehnologiei moderne, aceste procese sunt aproape imediate în prezent;
- fluxul de informații referitoare la decontare corespunde schimbului de informații dintre prestatorii de servicii de plată și/sau casa de compensare pentru efectuarea compensării și a decontării între actori. Acest flux este complet diferit de plata dintre plătitor și beneficiarul plății și scopul său esențial este să permită prestatorilor de servicii de plată implicați în plată să facă schimb de informații și/sau să stingă datoria creată între ei în cadrul executării plății.

Toate aceste diverse fluxuri pot acoperi una sau mai multe plăți, însă numai fluxul de informații conține informațiile relevante referitoare la plata dintre plătitor și beneficiarul plății. În această privință, una dintre etapele-cheie ale fluxului de informații este așa-numitul „proces de autorizare”, în cadrul căruia un prestator de servicii de plată trimite informații referitoare la plată celuilalt prestator de servicii de plată pentru ca acesta din urmă să valideze detaliile plății și să confirme că plata poate avea loc. În era

modernă, acest proces de autorizare are loc în doar câteva secunde de la inițierea plății și conține majoritatea datelor necesare pentru raportarea în CESOP.

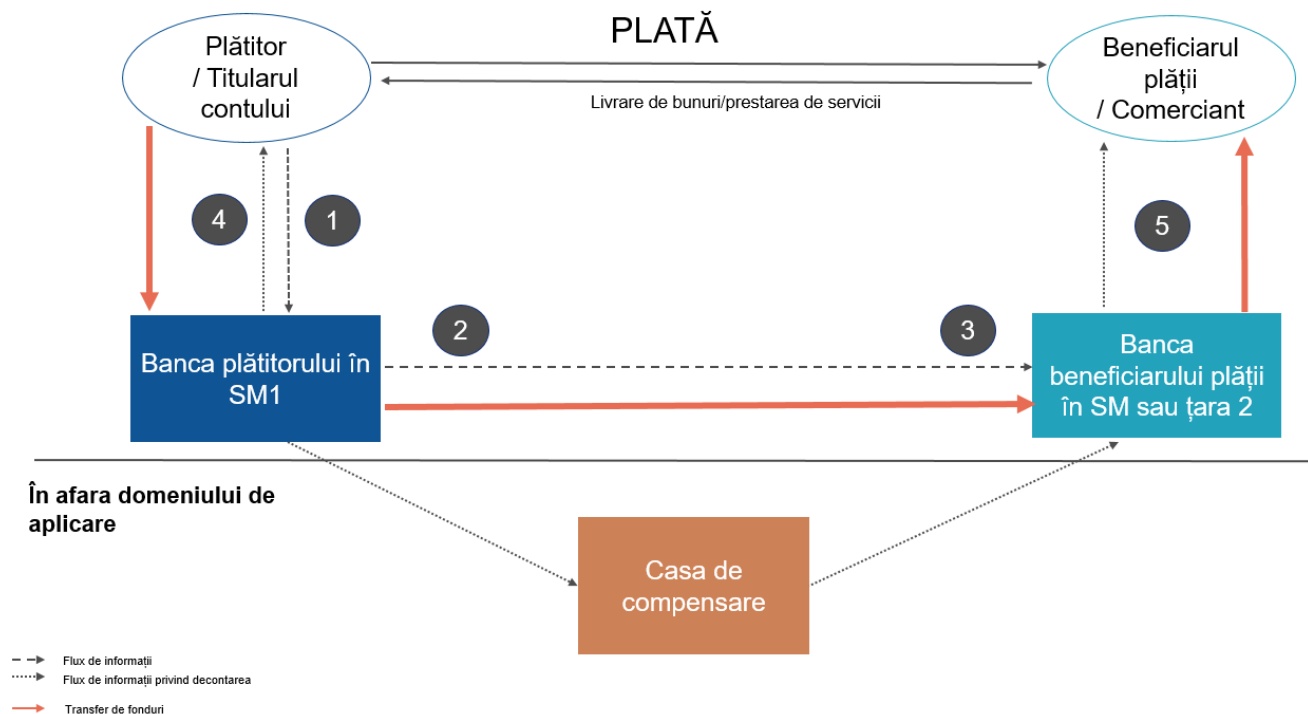
Chiar dacă informațiile au fost deja înregistrate, prestatorii de servicii de plată nu își transferă unii altora fonduri la fiecare cerere de operațiune de plată, deoarece acest lucru ar presupune un proces enorm de calcul informatic între ei pentru fiecare dintre milioanele de operațiuni de plată care sunt procesate zilnic. Pentru a-și facilita activitățile, majoritatea prestatorilor de servicii de plată consolidează operațiunile de plată pe o perioadă de timp mai mare sau mai mică și își transferă fondurile unii altora doar la sfârșitul perioadei respective, luând în considerare suma pe care și-o datorează unii altora. Acest transfer periodic de fonduri între prestatori de servicii de plată poartă, în general, numele de „decontare”.

Acesta este motivul pentru care obligația de raportare în CESOP se bazează pe fluxul de informații și pe schimbul de date dintre prestatori de servicii de plată (care este aproape instantaneu și conține informații despre plătitor și despre beneficiarul plății la nivel de tranzacție), și nu pe fluxul real de bani dintre ei (care se realizează periodic pe baza sumelor agregate ale tuturor plăților autorizate pentru o anumită perioadă).

În următoarele secțiuni se prezintă în detaliu, pentru fiecare dintre principalele metode de plată care intră în prezent în domeniul de aplicare al obligației de raportare, cum funcționează aceste metode, care sunt actorii implicați și cum se desfășoară fluxul de informații. Exemplele oferite mai jos nu sunt exhaustive, dat fiind că metodele de plată existente pot evolua și pot varia și că în viitor ar putea fi dezvoltate noi metode de plată.

2.2.1 Transferul-credit

Figura 2 – Funcționarea unei plăți prin transfer-credit

Transferul-credit reprezintă una dintre cele mai vechi și mai frecvente forme de transfer de fonduri. Toate transferurile-credit transfrontaliere din Uniunea Europeană respectă normele stabilite de Regulamentul SEPA și schemele elaborate de Consiliul European al Plăților.

Transferul-credit implică, în general, 3 actori diferiți pentru procesarea plății:

- banca plătitorului, unde se află contul de plăți al plătitorului din care se preiau fondurile;
- banca beneficiarului plății, unde se află contul de plăți al beneficiarului plății în care se primesc fondurile;
- sistemul de plăți care furnizează băncilor servicii de compensare și/sau decontare pentru a le ajuta să compenseze și/sau să deconteze datoria creată prin diversele transferuri de fonduri pe care le execută. Există și posibilitatea ca prestatorii de servicii de plată să facă schimb de plăți și să deconteze datoria direct sau prin alți intermediari.

În figură, fluxul de informații este evidențiat de numerele albastre și se desfășoară după cum urmează:

1. plătitorul inițiază ordinul de plată furnizând băncii sale detaliile beneficiarului plății și solicitând acesteia să transfere fonduri într-o anumită sumă în contul bancar al beneficiarului plății;
2. banca plătitorului utilizează informațiile furnizate de plătitor pentru a efectua un transfer-credit. Banca plătitorului furnizează apoi informațiile primite de la plătitor prestatorului de servicii de plată al beneficiarului plății pentru a credita fondurile în conturile bancare ale beneficiarului plății;
3. banca beneficiarului plății verifică informațiile furnizate de banca plătitorului în cererea de transfer-credit (de exemplu, verifică dacă există contul bancar).

După finalizarea acestor etape, banca plătitorului și banca beneficiarului plății și-au transmis una alteia toate informațiile necesare pentru executarea plății și dețin aproape toate informațiile obligatorii prevăzute la articolul 243d (pentru detalii privind informațiile care trebuie furnizate a se vedea secțiunea 4.5).

Este important de subliniat că, deși operațiunea de plată poate fi deja considerată finalizată și înregistrată în evidențele prestatorilor de servicii de plată la sfârșitul etapei 3, între prestatorii de servicii de plată implicați nu a avut loc niciun transfer efectiv de fonduri. Transferul de fonduri are loc numai într-o etapă ulterioară, care corespunde decontării și fluxului de bani dintre actori.

Această decontare are loc după cum urmează:

4. banca plătitorului debitează contul bancar al plătitorului în suma care trebuie transferată beneficiarului plății;
5. banca beneficiarului plății, pe de altă parte, creditează în suma operațiunii de plată contul beneficiarului plății imediat după ce suma respectivă este creditată prestatorului de servicii de plată al beneficiarului plății, astfel încât beneficiarul plății să primească fondurile în termenul prevăzut (de obicei, o zi lucrătoare pentru transferurile-credit din UE).

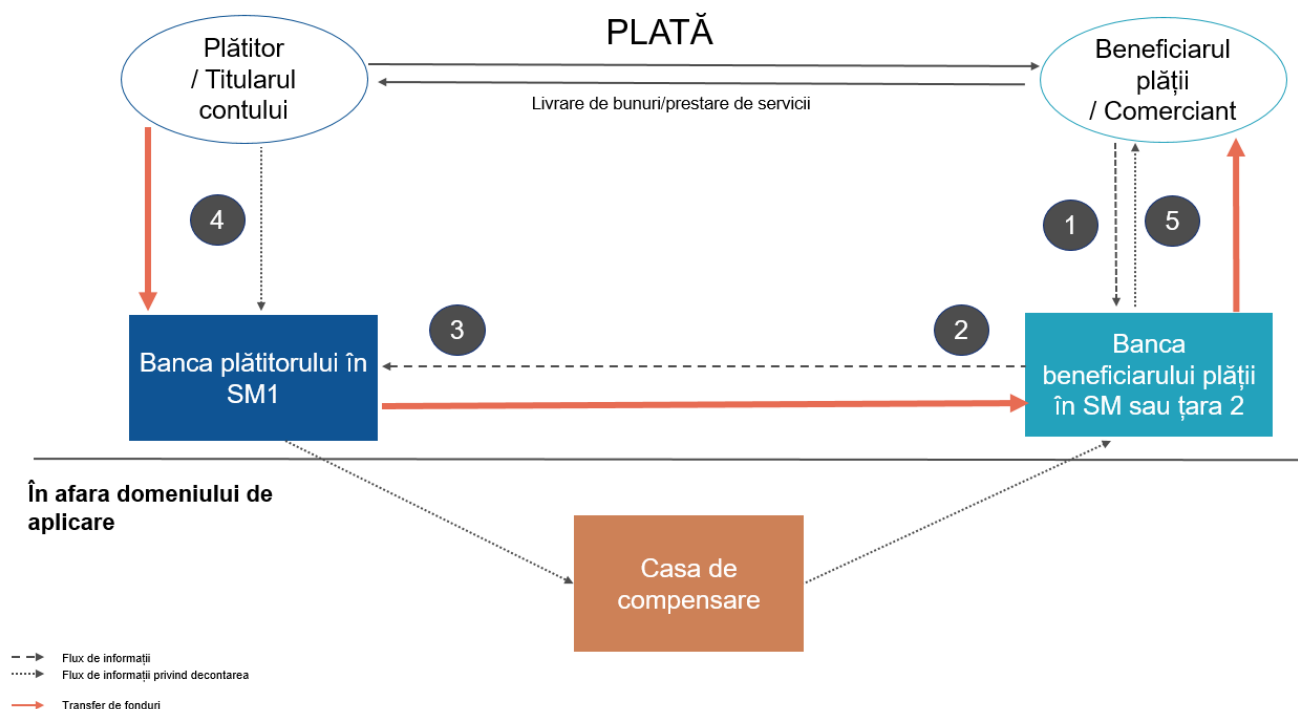
Deși operațiunea de plată dintre plătitor și beneficiarul plății presupune ca plătitorul să transfere fonduri beneficiarului plății, este posibil de fapt ca, atunci când ambele entități își decontează datoria într-o etapă ulterioară, banca beneficiarului plății să fie cea cu un sold negativ care trebuie plătit băncii plătitorului, dacă a executat în favoarea băncii plătitorului mai multe operațiuni decât a primit de la aceasta. Rezultă că este important să se facă distincția între schimbul de date dintre banca plătitorului și banca beneficiarului plății, care se referă direct la operațiunea de plată dintre plătitor și beneficiarul plății, și schimbul de fonduri dintre cei doi prestatori de servicii de plată, care se referă la propriile lor activități și nu intră în domeniul de aplicare al raportării – fiind exclus din definiția plăților, astfel cum se prevede la articolul 3 litera (m) din DSP2.

2.2.2 Debitarea directă

Debitările directe intră în general sub incidența Regulamentului SEPA. În prezent nu există totuși scheme internaționale de debitare directă în afara SEPA. Ca atare, aceste situații rămân rare în practică, iar prestatorii de servicii de plată adoptă, în general, norme specifice între ei pentru astfel de tranzacții, care se bazează adesea pe practicile naționale sau chiar pe normele SEPA.

Debitarea directă prezentată mai jos se bazează pe normele SEPA.

Figura 3 – Funcționarea unei plăți prin debitare directă

Actorii din cadrul unei debitări directe sunt exact aceiași ca în cazul transferurilor-credit (a se vedea punctul 2.2.1.).

Principala diferență dintre debitările directe și transferurile-credit constă în faptul că debitările directe sunt inițiate de beneficiarul plății, pe baza unui mandat acordat de plătitor. Debitările directe nu sunt inițiate de plătitor.

În figură, fluxul de informații se desfășoară după cum urmează:

1. pe baza mandatului acordat în prealabil de plătitor, beneficiarul plății inițiază o serie de cereri de debitare directă pentru transferarea de fonduri din contul plătitorului în contul său;
2. prestatorul de servicii de plată al beneficiarului plății creează cererea și o trimite spre executare prestatorului de servicii de plată al plătitorului;
3. prestatorul de servicii de plată al plătitorului verifică dacă sunt disponibile fonduri și dacă detaliile cererii sunt corecte. În caz afirmativ, prestatorul de servicii de plată al plătitorului efectuează tranzacția de debitare directă la scadență.

Aceste etape conțin deja aproape toate datele obligatorii care trebuie raportate în CESOP. Ele sunt urmate de etapa de decontare, în cadrul căreia fondurile sunt mișcate efectiv între prestatorii de servicii de plată (precum în cazul transferurilor-credit):

4. la scadență, prestatorul de servicii de plată al plătitorului debitează din contul plătitorului fondurile de transferat;
5. prestatorul de servicii de plată al beneficiarului plății creditează în suma operațiunii de plată contul beneficiarului plății imediat după ce suma respectivă este creditată prestatorului de servicii de plată al beneficiarului plății, astfel încât beneficiarul plății să primească fondurile în termenul prevăzut.

În ceea ce privește transferurile-credit, schimburile de fonduri care au loc între prestatorii de servicii de plată în cadrul executării decontării constituie o operațiune separată pentru propriile lor activități, care nu intră în domeniul de aplicare al obligației de raportare.

2.2.3 Remiterea de bani

Remiterea de bani reprezintă una dintre cele mai vechi forme de transfer de fonduri între oameni. În prezent, această metodă de plată a fost înlocuită de alte metode, cum ar fi transferul-credit, acesta oferind funcționalități similare la costuri reduse și cu o viteză de execuție mai mare. În UE, această metodă de plată este utilizată în principal pentru așa-numitele plăți „pentru prieteni și familie” între cetățenii care trimit fonduri în străinătate. Ea continuă să fie folosită însă în scopuri comerciale în alte țări și, ca atare, intră în domeniul de aplicare al obligației de raportare.

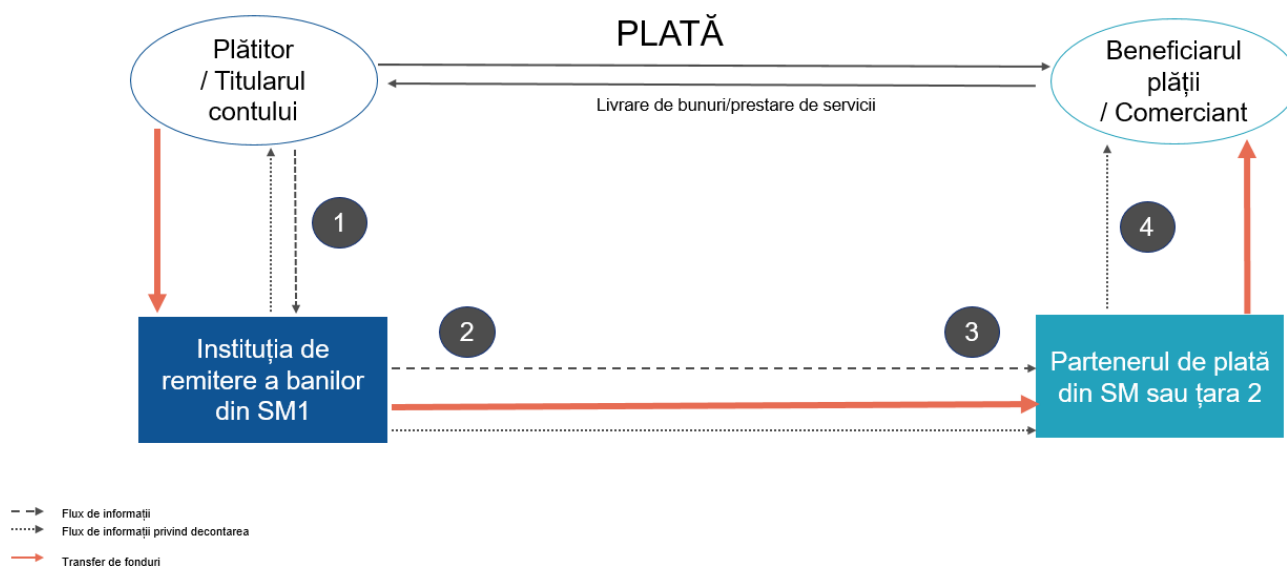
O particularitate a remiterilor de bani în comparație cu alte forme de plăți este că oferă posibilitatea de transfer de fonduri fără ca beneficiarul plății să aibă un cont de plăți. Deși remiterile de bani moderne oferă uneori posibilitatea de a trimite fonduri direct într-un cont bancar, este în continuare posibil să se trimită fonduri în străinătate prin remitere de bani fără a fi necesar să se indice detaliile contului de plăți al beneficiarului plății. Această particularitate justifică introducerea în Directiva 2006/112/CE a articolului 243d alineatul (1) litera (e), la care se prevede că, atunci când nu există un cont de plăți al beneficiarului plății, trebuie să se transmită codul BIC sau alt cod unic de identificare al prestatorului de servicii de plată care acționează în numele beneficiarului plății („partenerul de încasare”). Pe baza acestei informații, sistemul poate să identifice cine este entitatea care primește fondurile pe seama beneficiarului plății.

Remiterile de bani implică, în general, două entități:

- instituția de remitere de bani, care este utilizată de către plătitor pentru a transfera fonduri către beneficiarul plății;
- partenerul de încasare, care este o a doua instituție de remitere de bani și care primește fondurile și le pune la dispoziția beneficiarului plății.

Figura 4 – Funcționarea unei plăți efectuate prin remitere de bani

În figură, fluxul de informații este evidențiat de numerele albastre și se desfășoară după cum urmează:

1. plătitorul inițiază o cerere de remitere de bani furnizând prestatorului său de servicii de plată detaliile beneficiarului plății și ale tranzacției;
2. prestatorul de servicii de plată al plătitorului (instituția de remitere de bani) creează tranzacția și o transmite partenerului de încasare din alt stat membru, dintr-o țară terță sau dintr-un teritoriu terț;
3. partenerul de încasare (prestatorul de servicii de plată al beneficiarului plății) verifică datele din cerere și, dacă acestea sunt corecte, le validează;
4. partenerul de încasare pune banii la dispoziția beneficiarului plății.

2.2.4 Plata cu cardul

Plățile cu cardul sunt probabil cea mai utilizată formă de plată pentru tranzacțiile de comerț electronic din Europa. Chiar dacă și aceste plăți fac obiectul supravegherii legislative, detaliile normelor aplicabile schimburilor de date pentru procesarea plăților cu cardul sunt stabilite în diversele cadre de reguli stabilite de furnizorii schemelor de plată cu cardul. Deși fiecare furnizor de schemă este liber să își stabilească propriile reguli, piața continuă să fie standardizată într-o foarte mare măsură prin utilizarea a diferite standarde, cum ar fi „Volume”⁷, un document elaborat de European Cards Stakeholder Association, o asociație europeană a părților interesate din domeniul cardurilor, care stabilește normele aplicabile schimbului de informații dintre prestatorii de servicii de plată implicați în plățile cu cardul în SEPA, sau standardele EMVco⁸.

Procesarea plăților cu cardul implică, în general, trei actori principali:

⁷ <https://www.e-csg.eu/scs-volume-v9>.

⁸ <https://www.emvco.com/document-search/>.

- furnizorul schemei de plată cu cardul stabilește cadrul de reguli aplicabil cardului. Furnizorul schemei de plată cu cardul poate fi un prestator de servicii de plată, dacă distribuie el însuși cardurile sau prestează alte servicii de plată legate de card (cum ar fi acceptarea operațiunilor de plată). Este de obicei cazul unei scheme de plată cu cardul cu 3 părți, în cadrul căreia furnizorul schemei de plată cu cardul acționează atât ca emitent al cardului, cât și ca acceptant comercial. Pe de altă parte, schemele de plată cu cardul cu 4 părți presupun de obicei faptul că furnizorul schemei de plată cu cardul nu prestează deloc servicii de plată, nefiind, așadar, un prestator de servicii de plată;
- emitentul cardului este prestatorul de servicii de plată responsabil cu furnizarea cardului de plată (card de debit sau de credit) către plătitor și cu executarea operațiunilor de plată pe seama acestuia;
- acceptantul comercial este prestatorul de servicii de plată responsabil cu acceptarea diverselor operațiuni de plată pe seama beneficiarului plății. Un acceptant comercial asigură agregarea tuturor operațiunilor de plată executate pe parcursul unei perioade de timp și trimite suma consolidată beneficiarului plății la intervale regulate.

Prestatorii de servicii tehnice sunt entități contractate de acceptanți de carduri sau comercianți în vederea prestării serviciilor necesare pentru procesarea plăților cu cardul. Unul dintre cele mai importante servicii este furnizarea unui terminal sau a unei pagini web special concepute care are capacitatea de a capta detaliile cardului și de inițierea procesului de plată (inițiatorul plății). Este important de subliniat că astfel de prestatori de servicii tehnice nu intră în domeniul de aplicare al DSP2, în temeiul articolului 3 litera (j), atât timp cât nu intră în posesia fondurilor care urmează să fie transferate. Ca atare, acești prestatori nu sunt considerați prestatori de servicii de plată și nu sunt supuși obligației de raportare.

NB: Numărul de actori implicați în tranzacțiile cu cardul poate crește în funcție de numărul de intermediari. Acceptanții recurg în mod frecvent la intermediari suplimentari pentru a procesa părți din operațiunea de plată sau pentru a oferi mai multe metode de plată comerciantului. Deși schema poate varia în practică, principiile fundamentale evidențiate sunt întotdeauna aplicabile, iar schimbul de date dintre acceptant și emitent trebuie să conțină întotdeauna aceleași elemente de date.

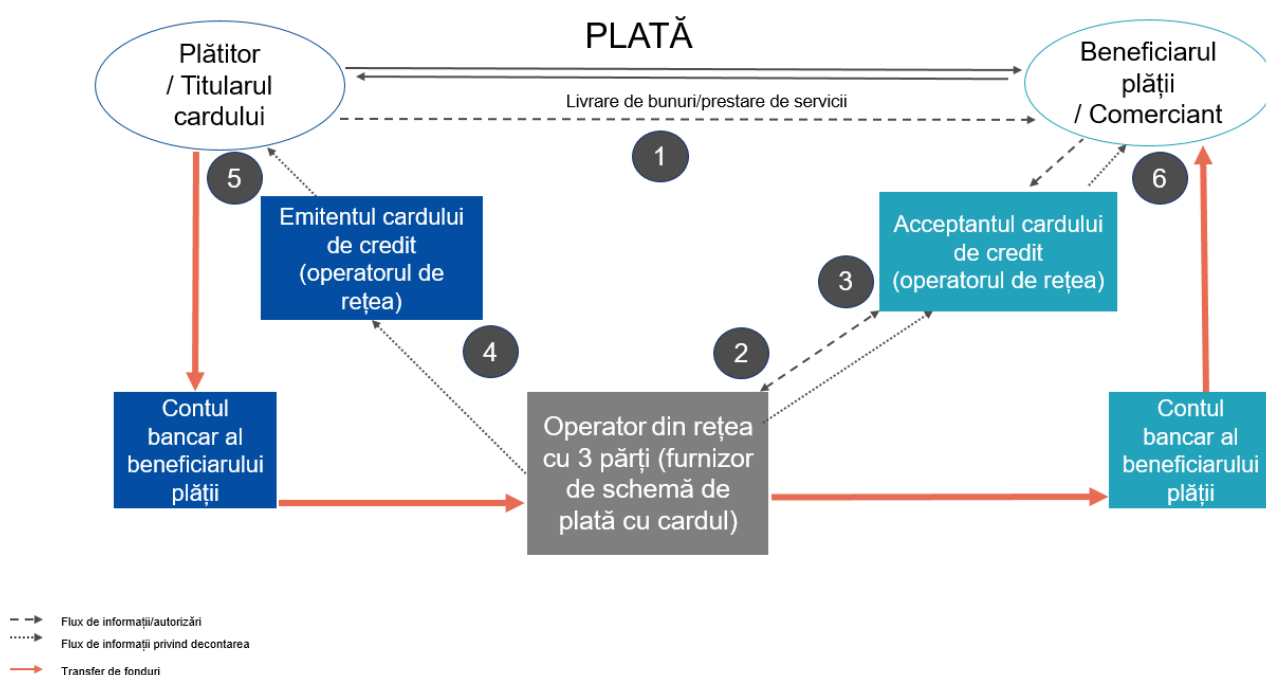
Plățile cu cardul pot fi împărțite în două categorii: scheme de plată cu cardul cu 3 părți și scheme de plată cu cardul cu 4 părți. În cazul plăților cu cardul efectuate într-o schemă cu 3 părți, furnizorul schemei de plată cu cardul acționează atât ca emitent, cât și ca acceptant și este direct legat de plătitor și de beneficiarul plății. În cazul plăților cu cardul efectuate într-o schemă cu 4 părți există însă cerința ca funcțiile emitentului cardului să fie separate de cele ale acceptantului cardului, unul fiind legat de plătitor, iar celălalt de beneficiarul plății.

În următoarea subsecțiune este detaliat fiecare dintre aceste două tipuri de plăți cu cardul.

2.2.4.1 Schema de plată cu cardul cu 3 părți

Într-o schemă de plată cu cardul cu 3 părți, rolul de furnizor al schemei, rolul de emitent al cardului și rolul de acceptant comercial sunt îndeplinite toate de furnizorul schemei. Ca atare, furnizorul schemei este esențial în această configurație, deoarece are o relație directă atât cu plătitorul, cât și cu beneficiarul plății. Întrucât este atât emitent al cardului, cât și acceptant, furnizorul schemei este deci întotdeauna principala entitate raportoare și raportează atât plățile efectuate în interiorul UE, cât și plățile efectuate în afara UE.

Figura 5 – Funcționarea unei plăți cu cardul într-o schemă cu 3 părți

În figură, fluxul de informații se desfășoară după cum urmează:

1. plătitorul inițiază plata furnizând detaliile cardului său pe o interfață online care este conectată la site-ul beneficiarului plății;
2. după ce plătitorul a transmis cu succes informațiile privind cardul, inițiatorul plății transferă aceste date furnizorului schemei de plată cu cardul care acționează atât ca acceptant, cât și ca emitent. Pe baza acestor informații, furnizorul schemei de plată cu cardul verifică datele primite și confirmă că ele sunt corecte și că plătitorul dispune de suficiente fonduri pentru executarea operațiunii de plată;
3. furnizorul schemei de plată cu cardul autorizează tranzacția și trimite confirmarea beneficiarului plății.

După aceste etape, care corespund procesului de autorizare, începe faza de decontare:

4. întrucât a acoperit cheltuielile plătitorului prin intermediul unei linii de credit, furnizorul schemei de plată cu cardul solicită acum plătitorului să ramburseze sumele care au fost plătite în avans printr-o declarație a tuturor tranzacțiilor executate (în general, pe o perioadă de o lună);
5. plătitorul își restituie creditul trimițând fonduri furnizorului schemei de plată cu cardul. Acest transfer de fonduri se desfășoară, în general, sub forma unui transfer-credit de la plătitor la furnizorul schemei de plată cu cardul, care acționează ca beneficiar al plății respective;
6. furnizorul schemei de plată cu cardul creditează la intervale regulate contul de plăți al beneficiarului plății în suma agregată a tuturor tranzacțiilor pe care le-a executat pe parcursul unei perioade de timp. Această plată corespunde, la rândul său, unui transfer-credit de la furnizorul schemei de plată cu cardul către beneficiarul plății.

NB: După cum s-a subliniat în grafic, plățile cu cardul efectuate într-o schemă cu 3 părți presupun, în general, existența altor prestatori de servicii de plată (cum ar fi băncile) pentru alimentarea cu fonduri a liniei de credit a cardului sau pentru primirea de fonduri de la acceptantul comercial. Pentru acești prestatori de servicii de plată, tranzacțiile apar ca plată către emitentul cardului (pentru prestatorul de servicii de plată al plătitorului) sau ca tranzacție de la acceptantul comercial către beneficiarul plății (pentru prestatorul de servicii de plată al beneficiarului plății). Aceste tranzacții, deși diferite de cea dintre plătitor și beneficiarul plății, sunt vizate de obligația de raportare și ar trebui raportate fie cu emitentul cardului ca beneficiar al plății, fie cu acceptantul comercial ca plătitor. Ele nu sunt vizate într-adevăr de excluderea prevăzută la articolul 3 litera (m) din DSP2 pentru operațiunile efectuate între prestatori de servicii de plată pentru propriile activități, deoarece nu servesc activităților prestatorilor de servicii de plată implicați, ci fac parte din acordul dintre plătitor/beneficiarul plății și emitentul cardului/acceptantul comercial.

2.2.4.2 Schema de plată cu cardul cu 4 părți

Deși urmează aceleași principii de bază, schemele de plată cu cardul cu 4 părți diferă de schemele de plată cu cardul cu 3 părți prin faptul că furnizorul schemei de plată cu cardul, emitentul cardului și acceptantul comercial sunt trei entități diferite. Din acest motiv, furnizorul schemei de plată cu cardul are, în general, un rol mai puțin activ în operațiunea de plată, limitându-se la stabilirea regulilor și la furnizarea infrastructurii pentru schimbul de informații dintre acceptant și emitent. Întrucât nici nu emite cardul în sine, nici nu acceptă tranzacții, schema de plată cu cardul nu prestează niciun serviciu de plată, nefiind deci prestator de servicii de plată în temeiul DSP2. Schema nu este supusă, prin urmare, obligației de raportare.

Rolul de emitent al cardului poate varia considerabil de la o situație la alta, întâmplându-se uneori ca cea care preia și rolul de emitent al cardului și care furnizează plătitorului cardul să fie instituția de credit a plătitorului. Alteori, acest rol este îndeplinit de o instituție specializată, al cărei unic scop este să furnizeze carduri de credit/debit.

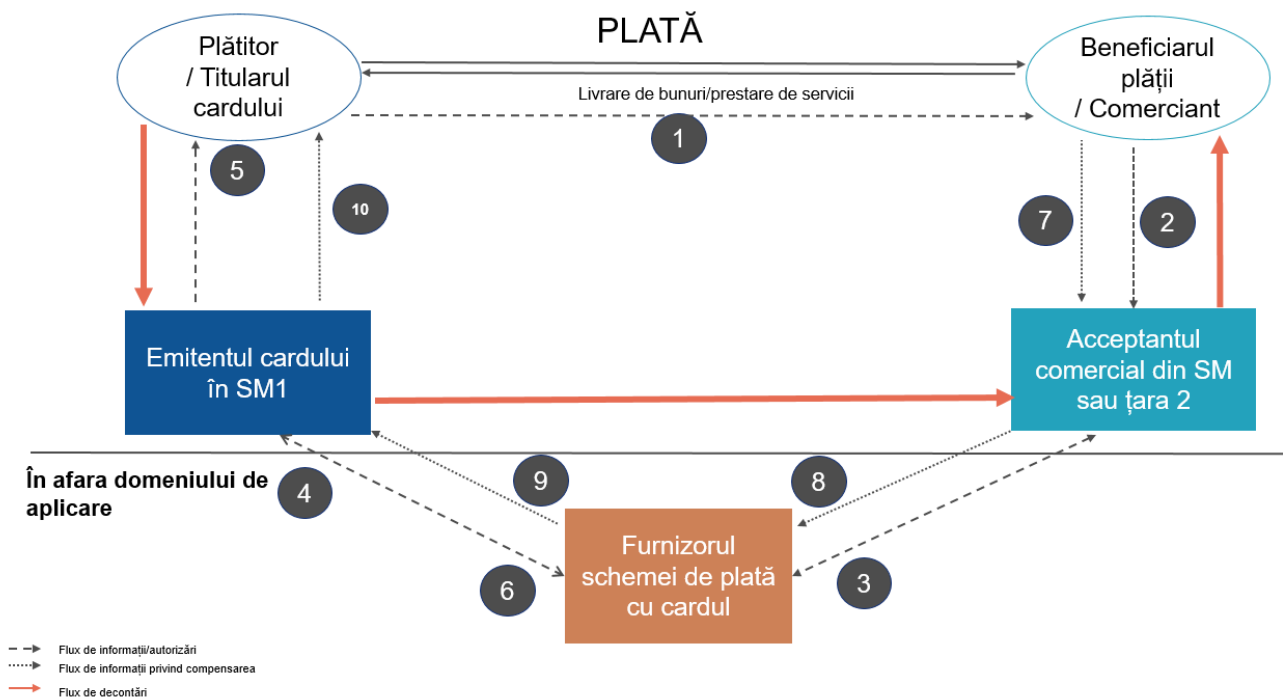
Același lucru este valabil și pentru rolul de acceptant, care poate fi îndeplinit uneori direct de instituția de credit a beneficiarului plății. În majoritatea cazurilor, acest rol este îndeplinit de entități specializate, care sunt denumite acceptanți comerciali.

Procesarea unei plăți cu cardul implică, în general, trei etape principale:

1. **Autorizare:** procesul de autorizare are rolul de a spori securitatea, de a facilita autentificarea și de a permite emitentului să confirme comerciantului valabilitatea cardului și a tranzacției propuse. Procesul de autorizare este important pentru stabilirea datoriilor dintre emitent și acceptant, în conformitate cu regulile schemei de plată cu cardul. Nu toate operațiunile de plată cu cardul trebuie să fie însă precedate de autorizarea online a emitentului. Autorizarea poate avea loc și între cipul cardului și terminal (autorizare offline), fiind întâlnită, de exemplu, în medii *contactless*, transporturi publice etc., iar în unele cazuri tranzacția nu este autorizată deloc, dar este trimisă oricum spre compensare de către comerciant sau de către acceptant, pe riscul/răspunderea comerciantului.
2. **Compensare:** la sfârșitul zilei lucrătoare, beneficiarul plății trimite un fișier-lot cu tranzacțiile finale primite pe terminalul/pagina web online a beneficiarului plății. Acceptantul „rearanjează” informațiile pe rețele de carduri și le transmite împreună cu tranzacțiile primite de la alți comercianți care îi sunt clienți, sub formă de fișiere-lot mari, rețelelor de carduri respective. Rețeaua de carduri „rearanjează” informațiile și le transmite diferiților emitenți de carduri, care primesc zilnic fișiere-lot cu toate tranzacțiile primite printr-o rețea de carduri. Compensarea este un flux în serie, pe care se bazează cele trei decontări.

3. **Decontare:** din tranzacțiile efectuate cu cardul rezultă trei decontări, care se bazează toate pe informațiile de compensare, fiind însă separate și independente unele de altele și putând avea loc în orice ordine cronologică:
  - a. decontare de la acceptant la comerciant;
  - b. decontare de la emitent la acceptant;
  - c. decontare de la titularul cardului la emitent (debitarea de către emitent a contului de plăți al titularului cardului).

Figura 6 – Funcționarea unei plăți cu cardul într-o schemă cu 4 părți

În figură, primele etape reprezintă fluxul de autorizare și răspunsul emitentului cardului:

1. plătitorul furnizează detaliile cardului său de plată într-o interfață online legată de site-ul beneficiarului plății, fiind inițiat astfel procesul de plată;
2. pe baza informațiilor privind cardul furnizate de plătitor, terminalul beneficiarului plății transmite informațiile acceptantului;
3. pe baza informațiilor disponibile cu privire la card, acceptantul comercial transmite mai departe aceste informații furnizorului schemei de plată cu cardul;
4. tot pe baza datelor transmise, furnizorul schemei de plată cu cardul identifică emitentul cardului și îi transmite mesajul de autorizare;
5. emitentul cardului primește cererea de autorizare care conține detaliile cardului și ale tranzacției. Emitentul cardului verifică dacă toate elementele sunt corecte și dacă plătitorul are suficiente fonduri disponibile;
6. emitentul cardului trimite înapoi un mesaj de răspuns, pozitiv sau negativ, pentru validarea sau invalidarea tranzacției. Acest mesaj de răspuns va urma aceleași etape ca cererea inițială, dar în sens invers.

După ce tranzacția a fost autorizată (sau trimisă spre compensare, dacă nu a fost autorizată), au loc următoarele etape care constituie procesul de compensare:

7. terminalul beneficiarului plății trimite acceptantului comercial, la sfârșitul zilei lucrătoare, un fișier-lot cu toate operațiunile de plată primite de beneficiarul plăților în cursul zilei;
8. aceste informații sunt combinate de către acceptantul comercial cu informațiile aferente tuturor plăților efectuate printr-o anumită schemă de plată cu cardul. Acceptantul comercial trimite apoi aceste noi fișiere-lot furnizorului schemei de plată cu cardul;
9. pe baza informațiilor din fișierul-lot, furnizorul schemei de plată cu cardul împarte fișierul pe emitenți de carduri și trimite informațiile de plată aferente fiecărui emitent de carduri;
10. după ce primește aceste informații, emitentul le împarte pe titulari de carduri, cărora le comunică ce datorie au.

La sfârșit, după ce se termină compensarea, începe faza de decontare, ale cărei componente se desfășoară în orice ordine cronologică.

NB: La fel ca în cazul plăților cu cardul efectuate într-o schemă cu 3 părți, plățile cu cardul efectuate într-o schemă cu 4 părți presupun deseori existența altor prestatori de servicii de plată (cum ar fi băncile) pentru alimentarea cu fonduri a liniei de credit a cardului sau pentru primirea de fonduri de la acceptantul comercial. Pentru acești prestatori de servicii de plată, tranzacțiile apar ca plată către emitentul cardului (pentru prestatorul de servicii de plată al plătitorului) sau ca tranzacție de la acceptantul comercial către beneficiarul plății (pentru prestatorul de servicii de plată al beneficiarului plății). Aceste tranzacții, deși diferite de cea dintre plătitor și beneficiarul plății, sunt vizate de obligația de raportare și ar trebui raportate fie cu emitentul cardului ca beneficiar al plății, fie cu acceptantul comercial ca plătitor. Ele nu sunt vizate într-adevăr de excluderea prevăzută la articolul 3 litera (m) din DSP2 pentru operațiunile efectuate între prestatori de servicii de plată pentru propriile activități, deoarece nu servesc activităților prestatorilor de servicii de plată implicați, ci fac parte din acordul dintre plătitor/beneficiarul plății și emitentul cardului/acceptantul comercial.

2.2.5 Moneda electronică

Moneda electronică este probabil cea mai recentă modalitate de transfer de fonduri între conturi de plăți. Moneda electronică oferă, în comparație cu metodele de plată tradiționale, numeroase avantaje, cum ar fi rapiditatea tranzacțiilor, comisioanele scăzute și protecția datelor financiare. Sectorul monedei electronice este reglementat de Directiva privind moneda electronică⁹ („DME”), precum și de DSP2, dat fiind că instituțiile emitente de monedă electronică sunt prestatori de servicii de plată.

Deși normele de bază aplicabile sectorului sunt stabilite în DME, fiecare emitent de monedă electronică are libertatea de a-și crea propriul sistem și propriul mod de procesare a plăților. Din acest motiv, interacțiunea dintre diferiții emitenți de monedă electronică este scăzută, fiind necesar ca plătitorul și beneficiarul plății să fie abonați la serviciile aceluiași emitent de monedă electronică pentru a executa sau a primi plăți prin intermediul respectivului emitent de monedă electronică.

Dată fiind această lipsă de standardizare a modului în care funcționează sectorul, este imposibil să se acopere toate modelele de afaceri existente și viitoare. În ciuda acestei mari diversități de servicii

---

⁹ Directiva 2009/110/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 septembrie 2009 privind accesul la activitate, desfășurarea și supravegherea prudențială a activității instituțiilor emitente de monedă electronică, de modificare a Directivelor 2005/60/CE și 2006/48/CE și de abrogare a Directivei 2000/46/CE (Text cu relevanță pentru SEE) (JO L 267, 10.10.2009, p. 7).

prestate, sectorul monedei electronice poate fi împărțit în două modele de afaceri principale: portofelul electronic și cuponul valoric electronic.

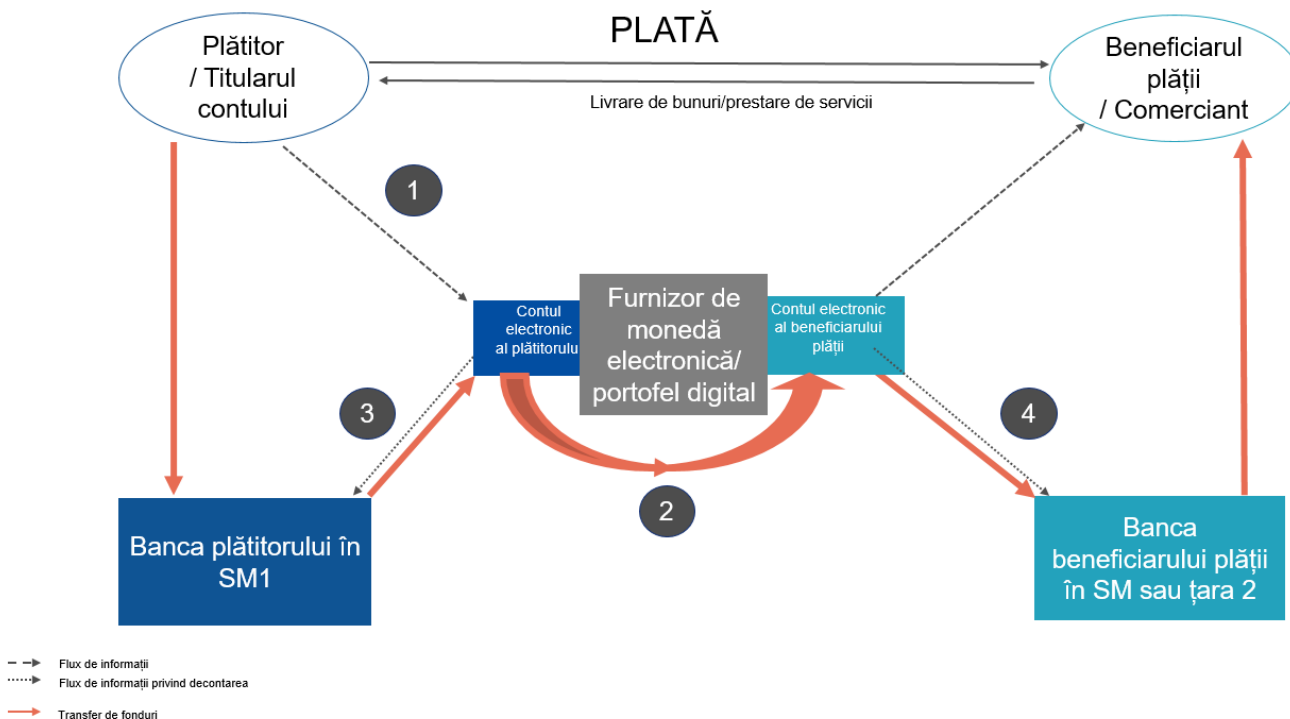
NB: La fel ca în cazul plăților cu cardul și al piețelor online, plățile în monedă electronică presupun, în general, alți prestatori de servicii de plată (cum ar fi băncile) pentru alimentarea cu fonduri a contului de monedă electronică sau pentru retragerea de fonduri din acesta. Pentru acești prestatori de servicii de plată, tranzacțiile apar ca plată către sau de la emitentul monedei electronice. Aceste tranzacții, deși diferite de cea dintre plătitor și beneficiarul plății, intră în domeniul de aplicare al obligației de raportare și ar trebui raportate cu emitentul monedei electronice fie ca plătitor, fie ca beneficiar al plății. Ele nu sunt vizate într-adevăr de excluderea prevăzută la articolul 3 litera (m) din DSP2 pentru operațiunile efectuate între prestatori de servicii de plată pentru propriile activități, deoarece nu servesc activităților prestatorilor de servicii de plată implicați, ci fac parte din acordul dintre plătitor/beneficiarul plății și emitentul monedei electronice.

2.2.5.1 Portofelul electronic

Prin portofelul electronic, prestatorii de servicii de plată oferă plătitorului o formă de portofel virtual sau de portofel electronic, care poate fi utilizată pentru plata bunurilor sau serviciilor. Portofelul electronic este alimentat cu fonduri printr-o mulțime de metode de plată, cum ar fi plățile cu cardul sau transferurile-credit, la fel ca un portofel fizic în care se află carduri fizice. Fondurile care sunt transferate în portofelul electronic pot fi utilizate pentru executarea de plăți în cadrul infrastructurii emitentului monedei electronice. Alimentarea cu fonduri a portofelului electronic poate avea loc fie în avans, fie simultan cu tranzacția în monedă electronică.

Pe lângă prestarea de servicii de plată către plătitor, emitentul portofelului electronic oferă servicii de plată și beneficiarului plății, care, la rândul său, trebuie să fie înregistrat în sistemele emitentului portofelului electronic pentru a primi plăți efectuate în monedă electronică. Din acest motiv, emitentul portofelului electronic are o relație directă atât cu plătitorul, cât și cu beneficiarul plății și este, prin urmare, actorul-cheie în ceea ce privește obligația de raportare. După cum s-a explicat deja, deși în plata în monedă electronică sunt implicați și alți prestatori de servicii de plată, aceștia acționează doar ca surse de alimentare cu fonduri a portofelului electronic sau ca destinație pentru retragerea de fonduri. Ei nu sunt implicați nicidecum în plata în monedă electronică dintre plătitor și beneficiarul plății, aceasta fiind gestionată exclusiv de emitentul monedei electronice.

Figura 7 – Funcționarea plății prin portofel electronic

În figură, fluxul de informații se desfășoară după cum urmează:

1. plătitorul inițiază tranzacția în monedă electronică furnizând detaliile contului său electronic pe pagina web a beneficiarului plății;
2. emitentul portofelului electronic primește detaliile tranzacției și confirmă validitatea acesteia. În acest caz, emitentul portofelului electronic transferă fondurile din contul electronic al plătitorului în contul electronic al beneficiarului plății.

După aceste etape, transferul de fonduri în cadrul sistemelor emitentului monedei electronice este finalizat, nefiind necesară decontarea, deoarece emitentul monedei electronice este singurul actor implicat în operațiunea de plată. Dacă nu s-a alimentat însă cu fonduri contul în monedă electronică al plătitorului, este necesar ca emitentul monedei electronice să solicite și să deconteze fondurile respective din sursele de alimentare cu fonduri înregistrate de plătitor înainte de executarea plății în monedă electronică:

3. emitentul monedei electronice utilizează datele furnizate de plătitor la înregistrare pentru a solicita un transfer de fonduri de la prestatorul de servicii de plată responsabil cu sursa de alimentare cu fonduri a plătitorului (de exemplu, un transfer-credit sau o plată cu cardul). Se creează astfel o tranzacție separată între plătitor și emitentul portofelului electronic în calitate de beneficiar al plății;
4. în mod similar, beneficiarul plății poate decide să retragă fondurile din contul său în monedă electronică și să le transfere în contul său bancar sau în alt cont de plăți. Se creează astfel o altă tranzacție, în care emitentul de portofelului electronic este plătitorul și comerciantul este beneficiarul plății. Această tranzacție separată ar trebui raportată de către prestatorul de servicii de plată al beneficiarului plății (și anume banca acestuia).

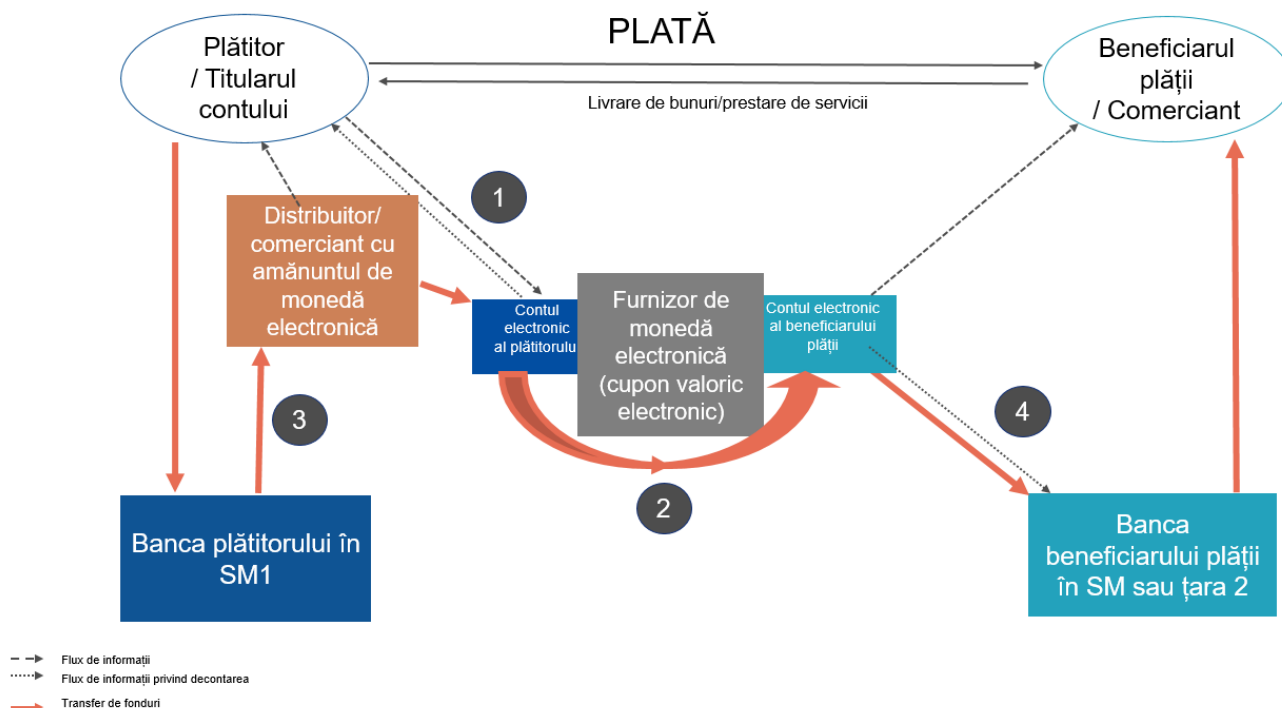
2.2.5.2 Cuponul valoric electronic

Cupoanele valorice electronice diferă de portofelul electronic prin faptul că nu creează un portofel electronic, ci se axează pe crearea unei forme electronice unice de plată, care deseori se prezintă sub

forma unor carduri preplătite. Aceste carduri pot fi cumpărate de către plătitor de la anumiți distribuitori/comercianți cu amănuntul și îi permit plătitorului să efectueze plăți prin infrastructura emitentului monedei electronice, fără a fi nevoie să includă informații financiare. Spre deosebire de situația portofelului electronic, emitenții de cupoane valorice electronice nu au deci o relație directă cu plătitorul, acesta din urmă nefiind obligat să fie înregistrat în sistemele lor pentru a le utiliza serviciile. În general, este suficient ca plătitorul să utilizeze cuponul valoric electronic pe care l-a cumpărat de la comerciantul cu amănuntul al emitentului monedei electronice. În cazul cupoanelor valorice electronice, emitentul monedei electronice are o relație directă doar cu beneficiarul plății, care continuă să aibă nevoie de un cont electronic pentru a primi plăți.

Figura 8 – Funcționarea plății prin cupon valoric electronic

În figură, fluxul de informații se desfășoară după cum urmează:

1. plătitorul inițiază tranzacția în monedă electronică introducând detaliile cuponului valoric electronic pe pagina web a comerciantului;
2. emitentul monedei electronice validează informațiile introduse de plătitor și confirmă tranzacția. Emitentul monedei electronice creditează apoi contul electronic al beneficiarului plății în suma tranzacției.

După aceste etape, transferul de fonduri în cadrul sistemelor emitentului monedei electronice este finalizat, nefiind necesară decontarea, deoarece emitentul monedei electronice este singurul actor implicat în operațiunea de plată. O serie de alte operațiuni au loc însă, în general, în afara sistemelor emitentului monedei electronice:

3. plătitorul cumpără un cupon valoric electronic de la un anumit distribuitor pe care emitentul monedei electronice l-a autorizat să îi distribuie metodele de plată. Emitentul monedei electronice are cunoștință de vânzarea unui cupon valoric într-un anumit loc. Când achiziționează cuponul valoric electronic, plătitorul efectuează, în general, o operațiune de plată, pentru a plăti comerciantului cu amănuntul pentru cuponul valoric electronic. În funcție de modelul de afaceri utilizat, aceste fonduri sunt transferate comerciantului cu amănuntul sau direct emitentului cuponului valoric electronic. În ambele situații, există o tranzacție diferită (care are loc înainte ca plătitorul să utilizeze cuponul valoric electronic pentru plata de bunuri sau servicii) în care beneficiarul plății este comerciantul cu amănuntul sau emitentul cuponului valoric electronic;
4. în mod similar, la fel ca în cazul portofelelor electronice, beneficiarul plății poate decide să retragă fondurile din contul său în monedă electronică. Se creează astfel o altă tranzacție, în care emitentul monedei electronice este plătitorul și comerciantul este beneficiarul plății. Această tranzacție separată ar trebui raportată de către prestatorul de servicii de plată al beneficiarului plății.

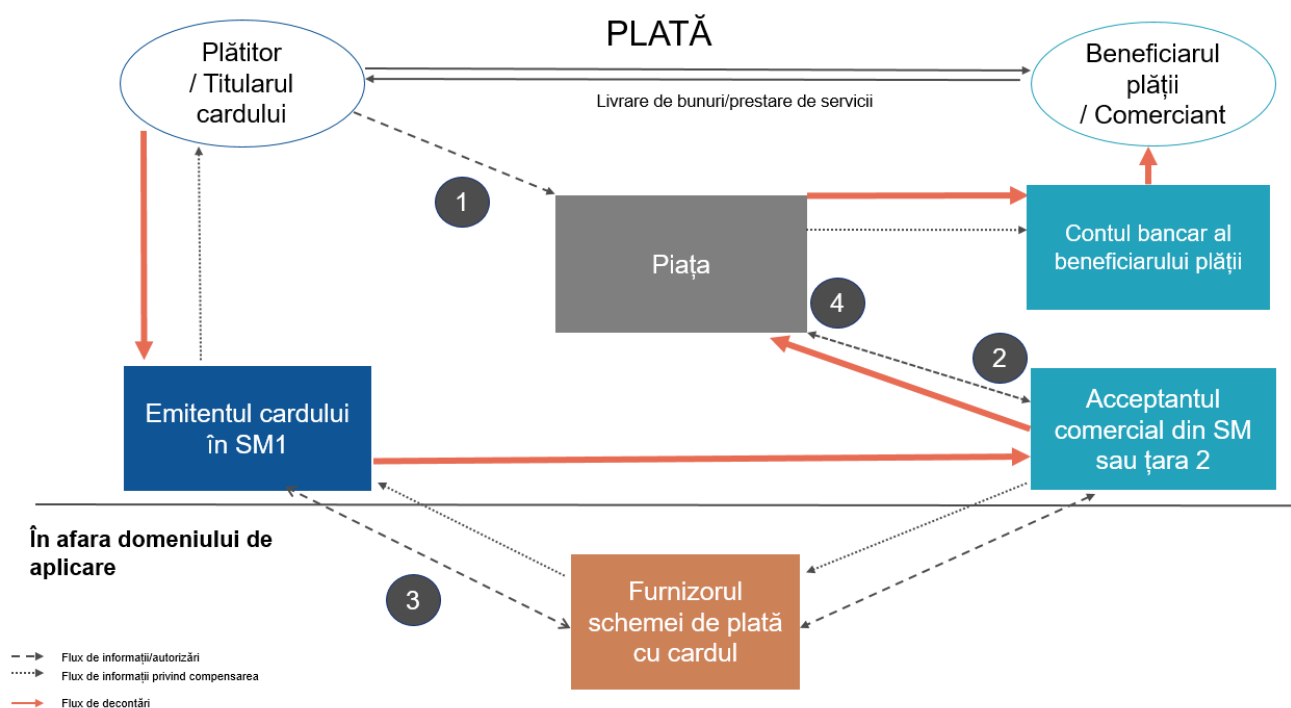
2.2.6 Cazul piețelor online și al intermediarilor care colectează fonduri în nume propriu

Deși nu este o metodă de plată în sine, situația piețelor online și a intermediarilor poate schimba modul în care se realizează schimbul de date în cadrul unei plăți date. Acest lucru se datorează faptului că, atunci când colectează și păstrează fonduri în nume propriu înainte de a le distribui beneficiarului plății, aceste entități acționează ca prestatori de servicii de plată și trebuie să fie înregistrate ca atare. Acest lucru înseamnă însă și că cealaltă parte la lanțul de plăți apare ca beneficiar al plății, deoarece deține fondurile transferate în numele său și este raportată ca atare.

De exemplu, majoritatea piețelor online utilizează un model de afaceri în care plățile sunt direcționate mai întâi către piața în sine, care le păstrează pentru o anumită perioadă de timp, înainte de a le distribui beneficiarului plății în suma consolidată și după aplicarea comisioanelor de piață online. Acest mod de procedare este utilizat, de asemenea, de unii prestatori de servicii de plată care au un singur contract cu beneficiarul plății, în cazul în care oferă mai multe metode de plată. Avantajul pentru beneficiarul plății este că nu trebuie să încheie contracte cu toți furnizorii acestor diverse metode de plată și nici și să se înregistreze direct la aceștia, ci poate să ofere respectivele metode clienților săi prin intermediul serviciilor intermediarului care are toate contractele. Consecința este că intermediarul consolidează mai întâi toate tranzacțiile primite prin diversele metode de plată în conturi special prevăzute înainte de a distribui sumele agregate comercianților.

În ambele cazuri, prezența în lanțul de plăți a unui intermediar care ecranează accesul tuturor celorlalți actori la informațiile beneficiarului plății sau ale plătitorului creează o discrepanță în ceea ce privește conținutul schimbului de date, întrucât intermediarul apare ca beneficiar al plății pentru toți actorii care îi precedă și ca plătitor pentru toți cei care îi succedă.

Figura 9 – Funcționarea unui card de credit în cadrul unei plăți pe o piață online

Pentru a detalia funcționarea unei plăți efectuate printr-un intermediar, vom utiliza exemplul unei plăți cu cardul către o piață online. În figură, fluxul de informații este evidențiat de numerele albastre și se desfășoară după cum urmează:

1. plătitorul furnizează detaliile cardului său pe site-ul pieței online, în vederea inițierii plății;
2. piața online transferă aceste informații acceptantului comercial, care le utilizează pentru a identifica emitentul, cu ajutorul rețelei de scheme de plată cu cardul;
3. emitentul validează detaliile tranzacției și trimite acceptantului confirmarea prin rețeaua de scheme de plată cu cardul;
4. acceptantul validează tranzacția pentru piața online.

Principala diferență față de o plată standard cu cardul este că nici acceptantul, nici emitentul nu primesc informații cu privire la comerciant (beneficiarul plății). Ambele părți văd doar o operațiune de plată care ajunge chiar pe piața online, ceea ce înseamnă că acceptantul și emitentul nu vor putea să raporteze beneficiarul final (comerciantul) al tranzacției.

Având în vedere că nu sunt disponibile datele beneficiarului plății, emitentul cardului și acceptantul ar trebui, prin urmare, să raporteze drept beneficiar al plății piața online. Pe de altă parte, întrucât acționează atât pentru plătitor, cât și pentru beneficiarul plății și se află în posesia tuturor datelor necesare pentru a avea o imagine completă asupra plății și a beneficiarului preconizat al acesteia (comerciantul), piața online trebuie să identifice beneficiarul real al plății (și anume comerciantul), atunci când raportează datele.

2.3 Serviciile de plată vizate

Pe lângă faptul că stabilește cele patru categorii de prestatori de servicii de plată vizati, astfel cum sunt prezentați în secțiunea 2.1, articolul 243a din Directiva 2006/112/CE limitează, de asemenea, obligația de raportare la serviciile de plată stabilite la punctele 3-6 din anexa I la DSP2. Cu alte cuvinte, sunt supuși obligației de raportare numai prestatorii de servicii de plată care prestează următoarele servicii de plată:

- executarea de operațiuni de plată și de transferuri de fonduri în conturi de plăți;
- executarea de operațiuni de plată acoperite de o linie de credit;
- emiterea de instrumente de plată și acceptarea de operațiuni de plată;
- remiterea de bani.

Nu sunt supuși, așadar, obligației de raportare prestatorii de servicii de plată care prestează servicii legate de funcționarea unui cont de plăți, servicii de plasare și retragere de numerar, servicii de inițiere a plăților și servicii de informare cu privire la conturi. Motivul acestei excluderi este că respectivele tipuri de servicii fie nu se referă la executarea de operațiuni de plată, fie ar furniza informații care sunt deja furnizate de ceilalți prestatori de servicii de plată implicați în operațiuni de plată.

În plus, articolul 3 din DSP2 prevede excluderi ale unor servicii de plată specifice, ceea ce restrânge și mai mult domeniul de aplicare al raportării. Ca atare, nu intră în domeniul de aplicare al raportării următoarele metode de plată:

- cupoanele valorice (voucherele) pe suport de hârtie și plățile în numerar [articolul 3 litera (g)];
- cecurile [articolul 3 litera (a)];
- metode de plată cu utilizare limitată [articolul 3 litera (k)].

2.3.1 Metodele de plată cu utilizare limitată – cupoane valorice

Trebuie să se înțeleagă că metodele de plată cu utilizare limitată sunt valabile doar pentru plățirea unui număr strict limitat (și adesea prestabilit) de comercianți sau pentru plata unei game limitate de bunuri și servicii. La articolul 3 litera (k) din DSP2, această metodă de plată este definită drept:

(k) servicii [...] bazate pe anumite instrumente de plată care pot fi utilizate doar într-un mod limitat, care îndeplinesc una dintre următoarele condiții:

(i) instrumente care îi permit titularului să dobândească bunuri sau servicii doar în incintele emitentului sau în cadrul unei rețele limitate de prestatori de servicii în temeiul unui acord comercial direct cu un emitent profesionist;

(ii) instrumente care pot fi utilizate doar pentru dobândirea unei game foarte limitate de bunuri sau servicii;

(iii) instrumente valabile doar într-un singur stat membru, furnizate la solicitarea unei întreprinderi sau a unei entități din sectorul public și reglementate de o autoritate publică națională sau regională în anumite scopuri sociale sau fiscale pentru a dobândi bunuri sau servicii specifice de la furnizori care au un acord comercial cu emitentul [...].

Metodele de plată cu utilizare limitată nu trebuie confundate cu utilizarea unui cupon valoric electronic. Un cupon valoric electronic (a se vedea punctul 2.2.5.2.) intră în domeniul de aplicare al obligației de raportare, deoarece este o metodă de plată (preplătită) valabilă care poate fi utilizată pentru

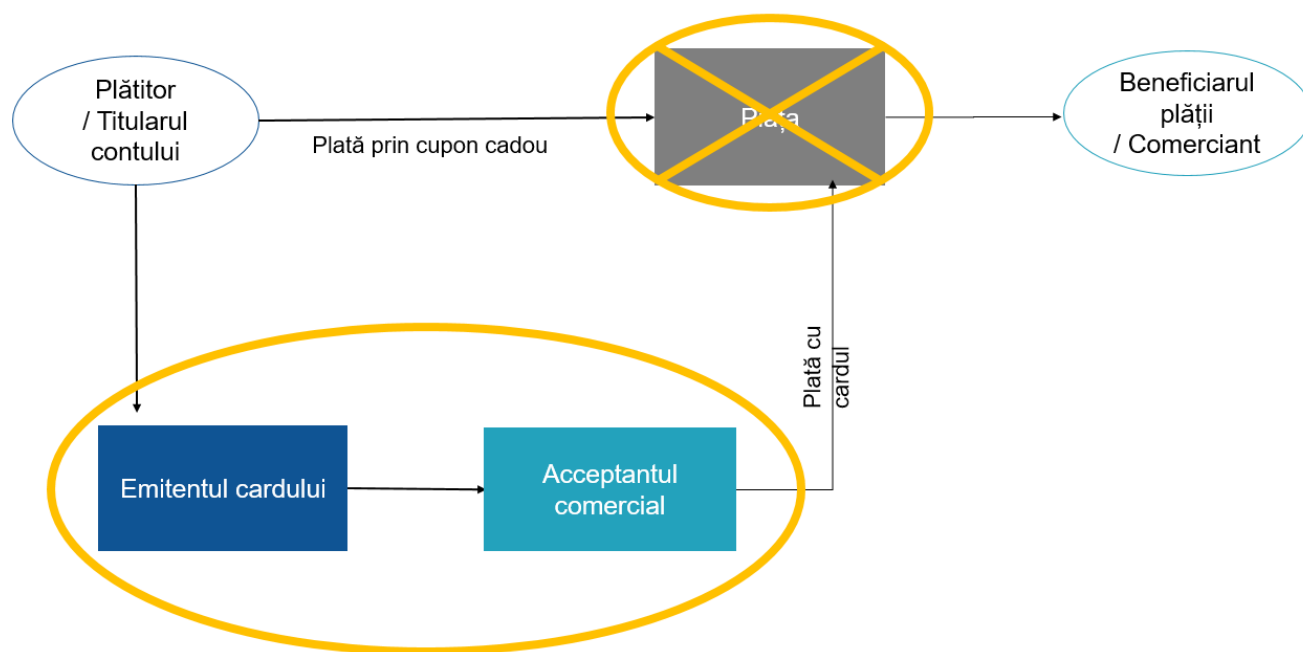
achiziționarea de bunuri potențial oriunde (atât timp cât comerciantul a încheiat un contract cu emitentul monedei electronice pentru a asigurarea acestui tip de plată). Principala diferență dintre cele două tipuri este că primul are o utilizare limitată, fie în ceea ce privește locurile în care poate fi utilizat (numai la sediul emitentului său ori într-un singur stat membru), fie în ceea ce privește obiectul achiziției pentru care poate fi utilizat (gamă limitată de bunuri sau servicii). Ca atare, este necesar să se identifice dacă metoda de plată ar putea fi utilizată de orice comerciant pentru a achiziționa orice sau dacă ea se limitează la diferenții vânzători sau la diferitele bunuri și servicii ale unei anumite mărci, rețele etc.

Faptul că o metodă de plată este acceptată doar de câțiva comercianți nu înseamnă că ea se încadrează automat în categoria metodelor de plată cu utilizare limitată. Acceptarea sa ar putea fi, de fapt, limitată din diverse motive și ar putea crește în timp, conducând la o adoptare pe scară mai largă. De exemplu, același lucru ar fi valabil în cazul plăților cu cardul, în cazul cărora comercianții nu acceptă neapărat toate schemele de plată cu cardul existente, ci doar o parte dintre acestea. Acceptarea unei metode de plată cu utilizare limitată nu va înregistra însă, în general, o creștere semnificativă, dat fiind că metoda este acceptată numai la sediul emitentului său.

Printre metodele de plată cu utilizare limitată, cele mai frecvente ar fi „cupoanele-cadou” sau „cardurile-cadou”, care sunt cumpărate pentru o anumită sumă și permit apoi titularului lor să cumpere bunurile și serviciile oferite de emitentul cardului/cuponului valoric sau de partenerii acestuia.

În figura de mai jos este ilustrat modul în care se realizează raportarea în cazul unei plăți efectuate prin cupoane-cadou.

Figura 10 – Raportarea plăților efectuate prin cupoane-cadou

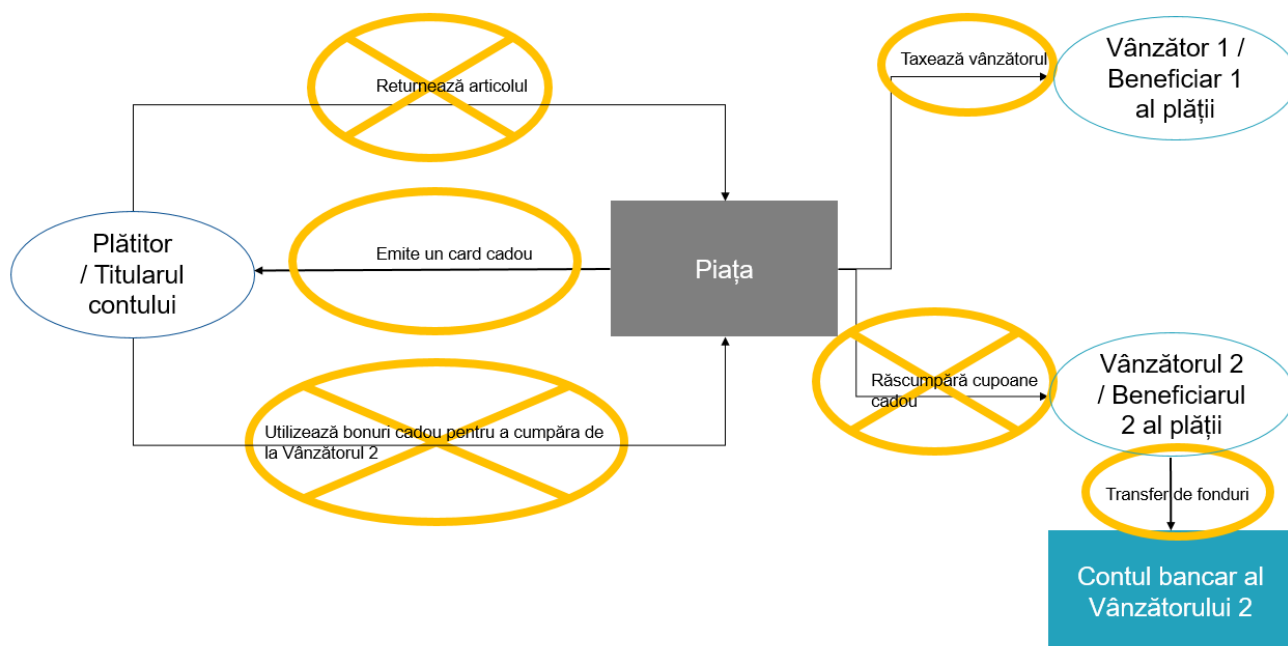
Din figură reiese clar că piața online nu raportează plata efectuată de plătitor către beneficiarul plății prin cuponul valoric. Se raportează însă plata efectuată de plătitor (sau de altcineva) pentru cumpărarea cuponului valoric și plata din fondurile pieței online în contul bancar al beneficiarului plății, aceste plăți fiind plăți executate de prestatori de servicii de plată care prestează servicii de plată vizate de obligația de raportare.

2.3.2 Cupoanele valorice și restituirea

Dacă plătitorul nu este mulțumit de bunurile comandate și dorește să le returneze, nu rareori piețele online și firmele oferă plătitorului opțiunea de a primi un cupon valoric în locul restituirii. Această practică oferă avantaje firmei, care nu trebuie să transfere fonduri înapoi, precum și plătitorului, care beneficiază de o metodă de plată la fel de valabilă pentru a cumpăra bunuri similare. Aceste cupoane valorice mai pot fi oferite drept despăgubire pentru cazul în care bunurile sunt deteriorate sau livrate cu întârziere sau când apar alte probleme în cursul livrării.

În figura de mai jos se ilustrează cum are loc raportarea în astfel de situații.

Figura 11 – Raportarea restituirilor și a plăților prin cupoane-cadou

Prima plată de la plătitor către piața online (realizată printr-o metodă de plată vizată) intră în domeniul de aplicare al obligației de raportare și se raportează. În cazul în care plătitorul solicită o restituire, piața online raportează și respectiva restituire.

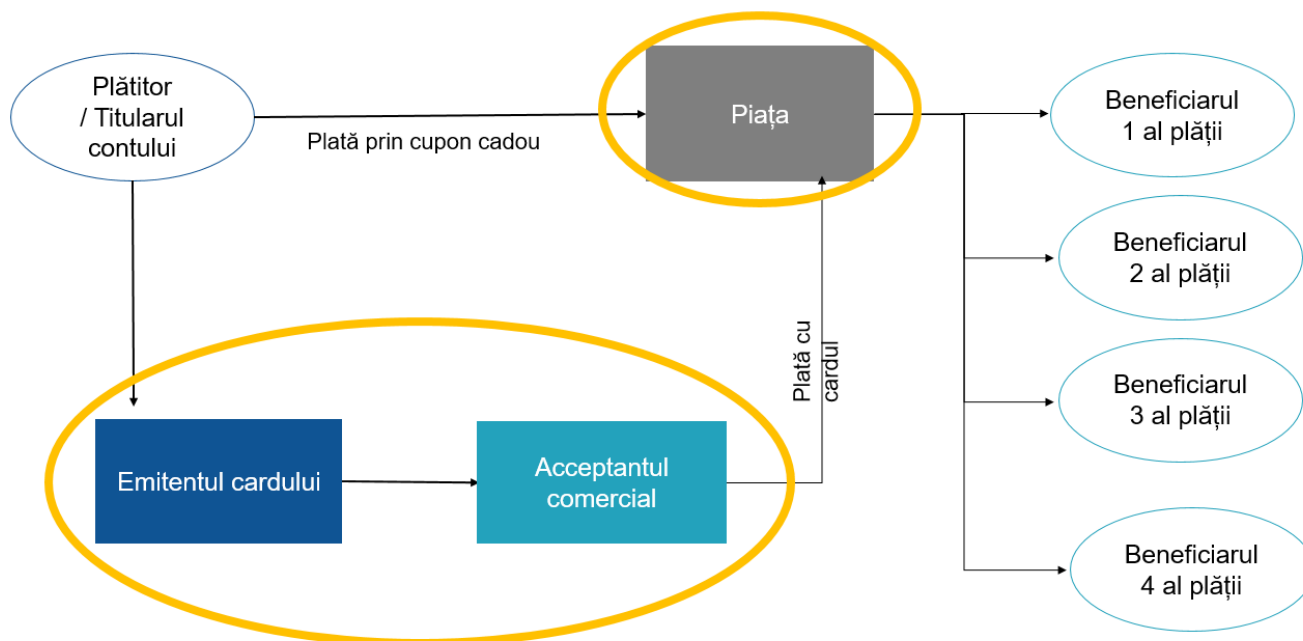
Niciuna dintre plățile ulterioare efectuate prin cuponul-cadou nu este supusă însă obligației de raportare. După cum se ilustrează în figură, pot apărea situații în care plătitorul cumpără bunuri de la un prim vânzător, ceea ce se raportează în CESOP, dar apoi solicită o restituire sub formă de card-cadou. Piața online raportează restituirea, dar nu și emiterea cardului-cadou către plătitor, și nu raportează tranzacția ulterioară efectuată de plătitor care utilizează acum cardul-cadou pentru a cumpăra bunuri de la alt vânzător. După ce însă piața online efectuează plata fondurilor pe care le datorează celui de al doilea vânzător, această plată este inclusă în raportarea efectuată de banca celui de al doilea vânzător, care raportează suma consolidată.

Ca atare, chiar dacă o parte a lanțului de tranzacții nu este vizibilă, ca urmare a utilizării cardului-cadou, în CESOP ajung totuși informații cu privire la valoarea fondurilor primite de primul vânzător, la valoarea restituită în cadrul primei tranzacții și la suma totală primită de al doilea vânzător ca urmare a raportării efectuate de către prestatorul său de servicii de plată.

2.3.3 Utilizarea de cupoane valorice în combinație cu metode de plată vizate

Această ultimă situație se axează pe cazurile în care plătitorul utilizează un card-cadou sau un cupon valoric pentru a cumpăra bunuri sau servicii, dar valoarea cuponului valoric este insuficientă pentru plata integrală a achiziției, iar soldul trebuie plătit printr-un transfer obișnuit de fonduri efectuat prin metode de plată vizate.

Figura 12 – Raportarea plăților efectuate prin cupoane-cadou în combinație cu metode de plată vizate

Când apare o astfel de situație și dacă normele sunt aplicate fără a se lua în considerare monitorizarea și limitarea prevăzute la articolul 243b alineatul (2), raportarea ar trebui să aibă loc după cum urmează:

- prestatorul de servicii de plată care execută plata vizată (plată cu cardul, transfer-credit, monedă electronică etc.) raportează plata respectivă cu piața online ca beneficiar al plății;
- piața online nu raportează partea din plată efectuată prin cuponul valoric, deoarece nu este vizată, dar raportează plata efectuată prin metoda de plată vizată cu vânzătorul bunurilor ca beneficiar al plății;
- prestatorul de servicii de plată al beneficiarului plății (al vânzătorului) raportează plata din fondurile pieței online către beneficiarul plății, care include o agregare a tuturor plăților primite într-o anumită perioadă de timp.

Deși acest sistem s-ar putea aplica atunci când vânzătorul este o singură entitate, achiziționarea de bunuri pe o piață online presupune, în general, implicarea unei mulțimi de vânzători într-o singură tranzacție, fiecare dintre aceștia furnizând o parte din articolele care constituie achiziția totală a plătitorului. Drept consecință, piețele online nu împart diferitele plăți în funcție de cupoane valorice și alte plăți, ci mai degrabă le grupează într-o singură plată în cadrul căreia cupoanele valorice sunt combinate cu metode de plată vizate. Din această cauză, piețele ignoră deseori ce parte din suma pe care o atribuie fiecărui vânzător provine din cuponul valoric și ar trebui exclusă.

Ca atare, dat fiind că piețelor online le este imposibil să împartă valoarea unui cupon valoric între diferiții vânzători atunci când cuponul valoric este combinat cu metode de plată vizate și având în vedere că excepțiile ar trebui interpretate în mod restrictiv, ceea ce ar fi contrar excluderii întregii operațiuni de plată, se acceptă ca piețele online să raporteze operațiunea (operațiunile) de plată completă (complete),

inclusiv sumele acoperite de un cupon valoric, atunci când nu sunt în măsură să identifice ce parte exactă din plată provine dintr-o operațiune de plată nevizată.

În practică reiese că, dacă nu este în măsură să determine, pentru fiecare operațiune de plată către fiecare beneficiar al plății, ce parte din plata respectivă este acoperită de un cupon valoric, piața online raportează toate operațiunile de plată către fiecare beneficiar al plății în întregime, ca și cum nu s-ar fi utilizat niciun cupon valoric.

2.4 Aplicarea în practică a fiecărei metode de plată

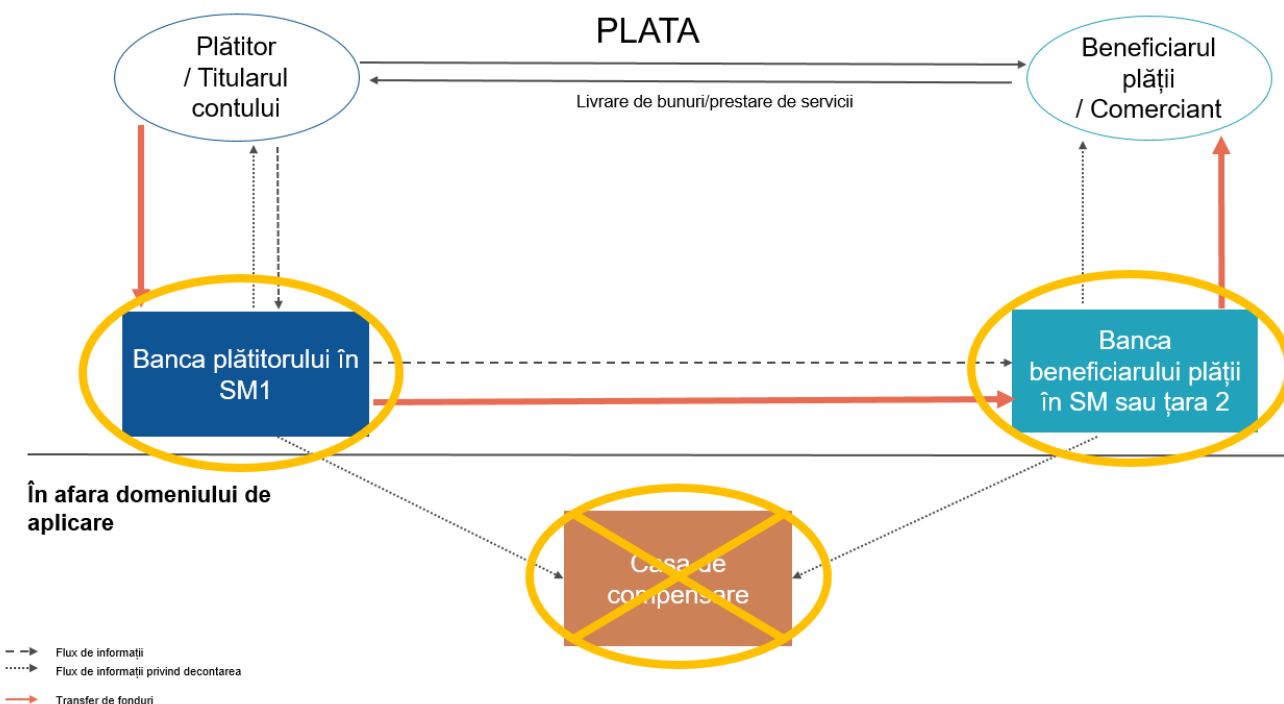
În următoarea secțiune se ilustrează, pentru fiecare dintre principalele metode de plată menționate în secțiunea 2.2, ce entități trebuie să raporteze date. În roșu este încercuită entitatea care raportează plata dintre plătitor (cumpărător) și beneficiarul plății (vânzător), iar în galben sunt încercuiți prestatorii de servicii de plată care raportează o plată și ca parte a întregului lanț de plăți, fără ca aceasta să se refere neapărat la plata dintre cumpărător și vânzător.

În fiecare exemplu sunt puse în evidență doar entitățile vizate, fără a se indica însă care dintre acestea raportează efectiv datele referitoare la plăți în conformitate cu norma de la articolul 243b alineatul (3). Pentru detalii în acest sens a se vedea secțiunea 4.3.

2.4.1 Transferul-credit

În cazul transferurilor-credit, prestatorii de servicii de plată supuși obligației de raportare sunt banca plătitorului și banca beneficiarului plății. Casa de compensare sau orice alt agent intermediar sau prestator de servicii de plată nu ar trebui să raporteze niciun fel de date, nefiind un prestator de servicii de plată care prestează servicii de plată plătitorului sau beneficiarului plății.

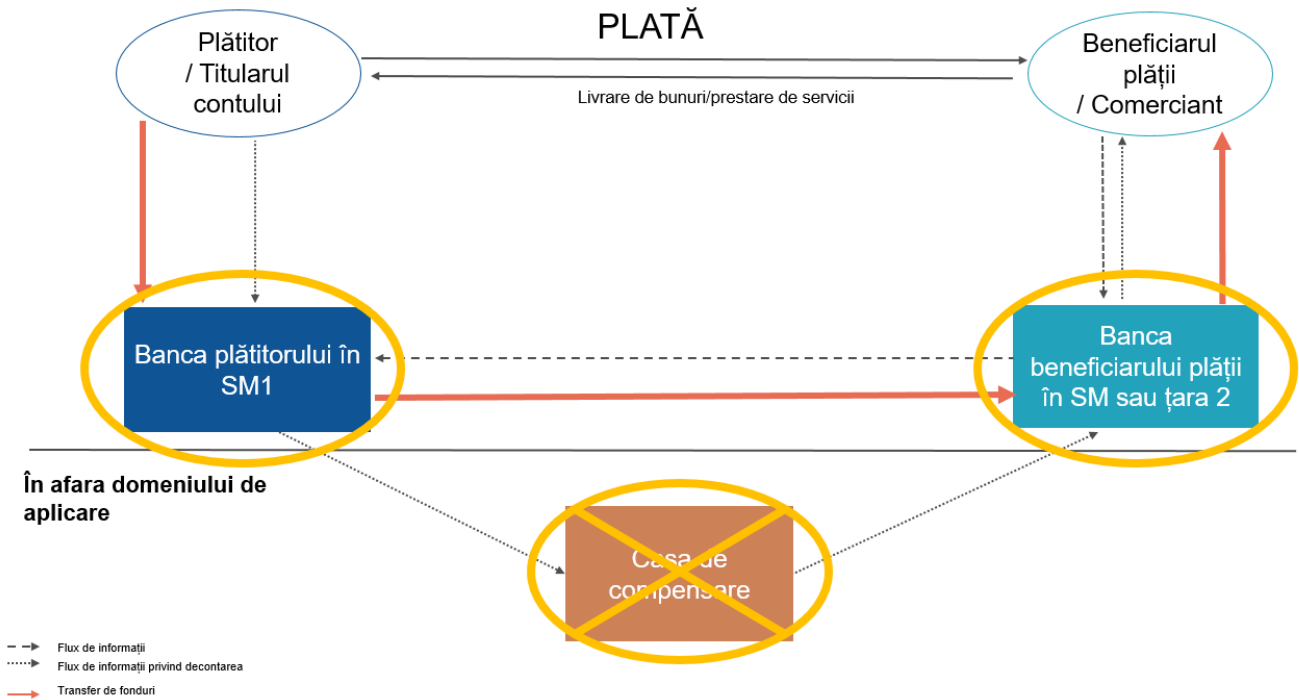
Figura 13 – Entități vizate în cazul transferurilor-credit

2.4.2 Debitarea directă

Întrucât funcționează similar cu transferul-credit, debitările directe sunt supuse exact aceluiași norme. Au astfel obligația de raportare banca plătitorului și banca beneficiarului plății, dar nu și casa de compensare.

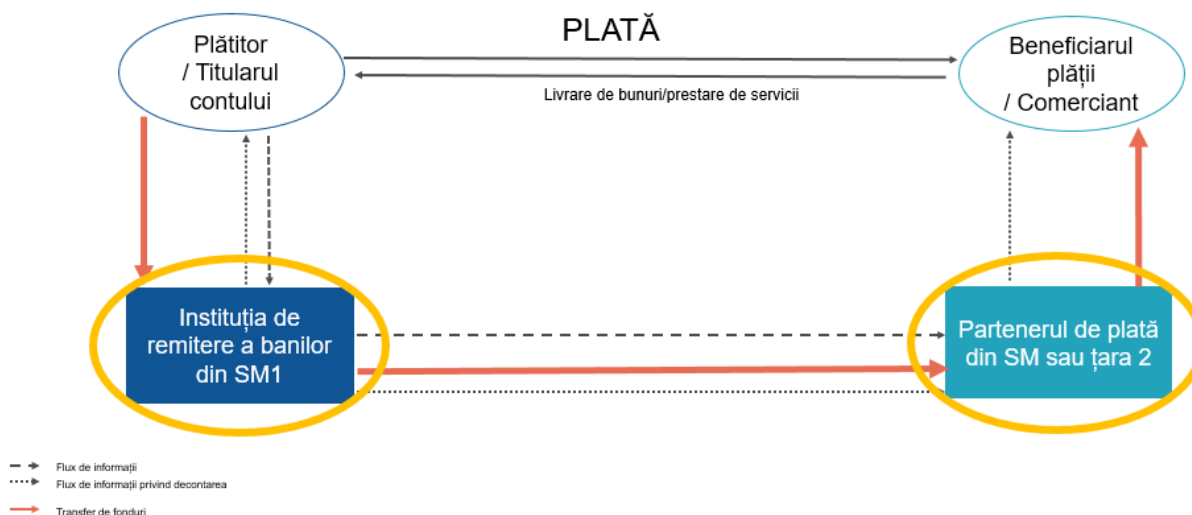
Figura 14 – Entități vizate în cazul debitărilor directe

2.4.3 Remiterea de bani

În cazul remiterilor de bani, atât instituția de remitere de bani, cât și partenerul de încasare sunt prestatori de servicii de plată supuși obligației de raportare.

Figura 15 – Entități vizate în cazul remiterilor de bani

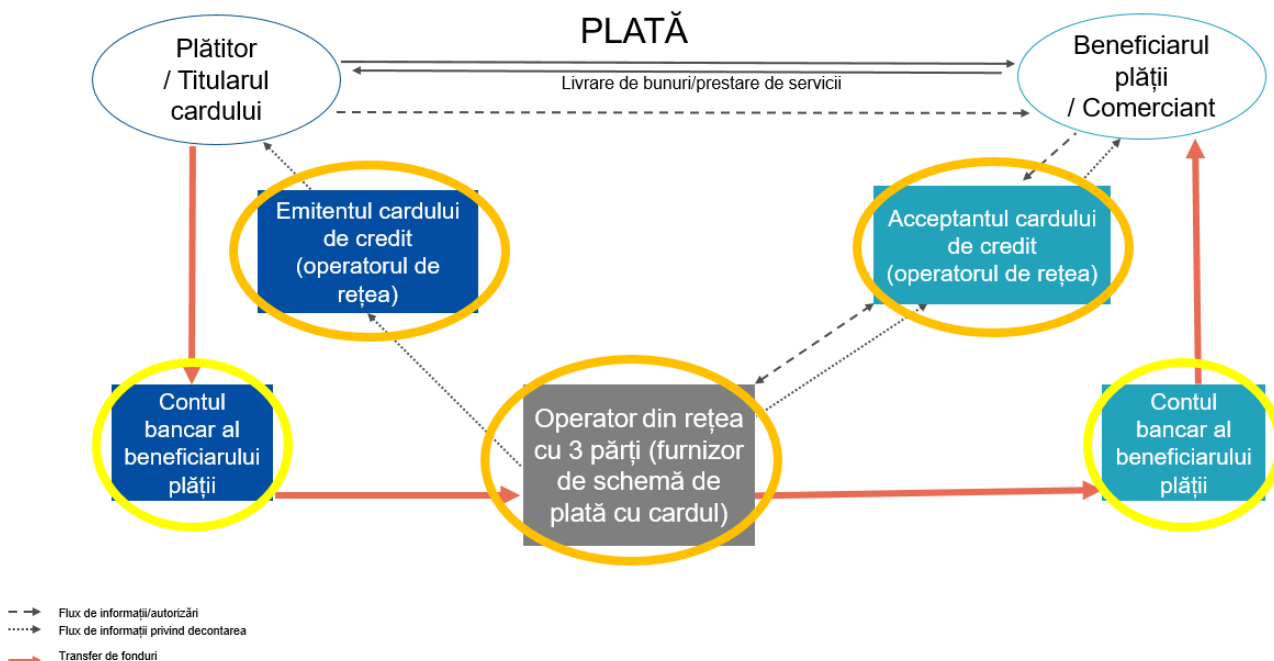
2.4.4 Plățile cu cardul

2.4.4.1 Schema de plată cu cardul cu 3 părți

Ca în cazul oricărei plăți cu cardul, emitentul cardului de credit și acceptantul sunt entitățile-cheie pentru obligația de raportare și sunt supuse acesteia. În cazul schemelor de plată cu cardul cu 3 părți, întrucât aceste funcții sunt îndeplinite chiar de schema de plată cu cardul, aceasta este și un prestator de servicii de plată, fiind supusă deci obligației de raportare.

În ceea ce privește băncile plătitorilor și băncile beneficiarilor plăților, acestea sunt supuse unei obligații de raportare, astfel cum reiese din grafic. Ele nu raportează însă date privind plata de la plătitor către beneficiarul plății, ci o tranzacție diferită, fie de la plătitor către furnizorul schemei de plată cu cardul pentru decontarea creditului aferent cardului său, fie de la furnizorul schemei de plată cu cardul către beneficiarul plății pentru transferarea plăților agregate.

Figura 16 – Entități vizate în cazul schemelor de plată cu cardul cu 3 părți

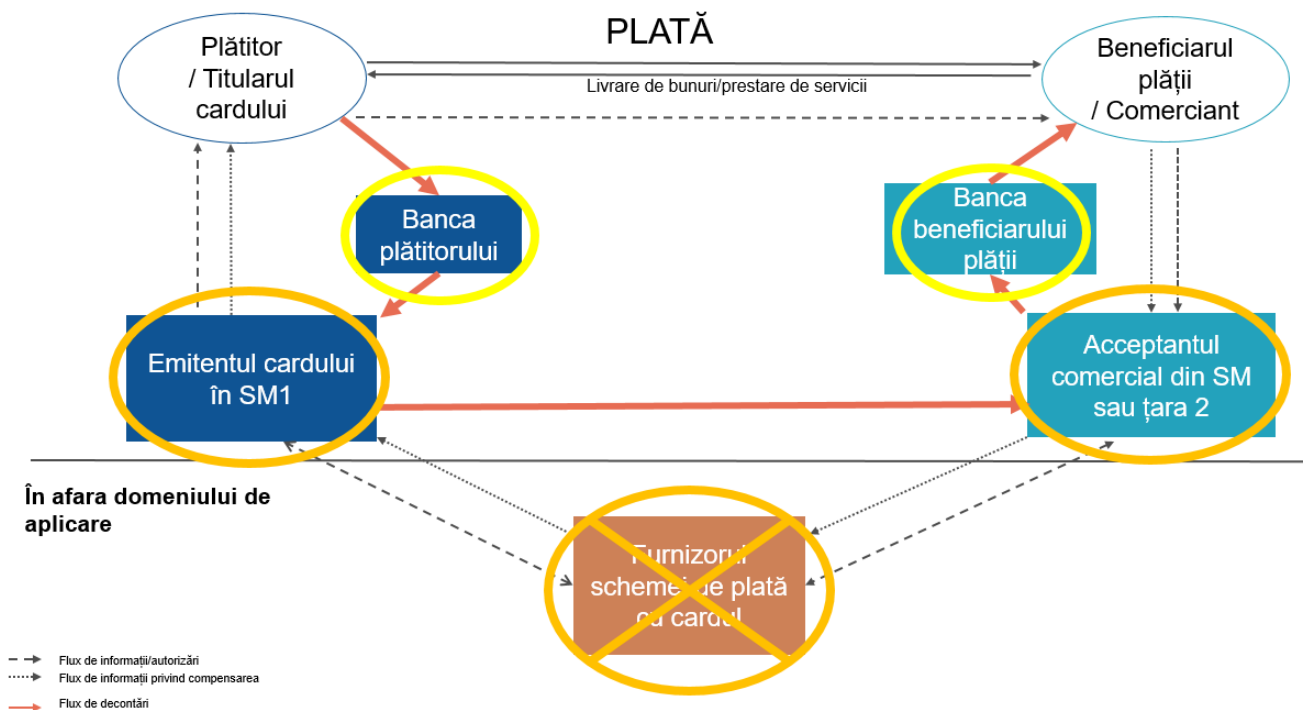

2.4.4.2 Schema de plată cu cardul cu 4 părți

În exemplul de mai jos se utilizează situația în care atât emitentul cardului de credit, cât și acceptantul comercial sunt diferiți de banca plătitorului și de banca beneficiarului plății. Într-un astfel de caz, principalele entități raportoare pentru plata dintre plătitor și beneficiarul plății sunt emitentul cardului și acceptantul, iar datele trebuie raportate de acestea. Rețeaua de carduri nu este însă un prestator de servicii de plată și nu este supusă niciunei obligații de raportare.

În mod similar, ca în cazul schemelor de plată cu cardul cu 3 părți, banca plătitorului și banca beneficiarului plății sunt supuse unei obligații de raportare, fiind prestatori de servicii de plată. Ele nu raportează însă date privind plata dintre plătitor și beneficiarul plății, ci o tranzacție diferită, fie de la plătitor către emitentul cardului pentru decontarea creditului aferent cardului său, fie de la acceptant către beneficiarul plății pentru transferarea sumelor agregate (decontare).

Figura 17 – Entități vizate în cazul schemelor de plată cu cardul cu 4 părți

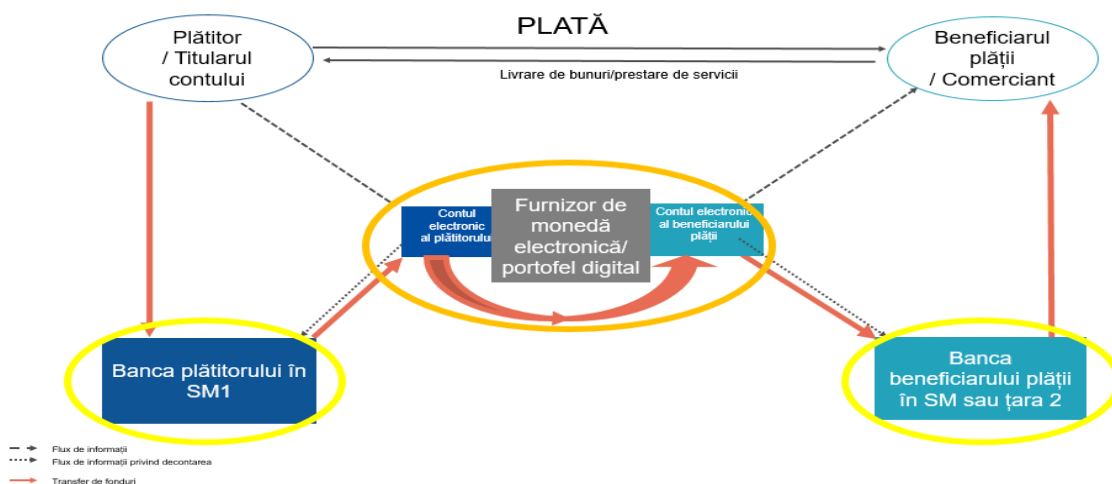
2.4.5 Moneda electronică

2.4.5.1 Portofelul electronic

În cazul portofelului electronic, emitentul monedei electronice este entitatea raportoare centrală și singurul care are vizibilitate deplină asupra tranzacției dintre plătitor și beneficiarul plății. Prin urmare, emitentul monedei electronice este supus obligației de raportare și raportează întotdeauna datele referitoare la plata dintre plătitor și beneficiarul plății.

Situația băncii plătitorului și a băncii beneficiarului plății este similară cu cea din cazul plăților cu cardul. Băncile respective sunt prestatori de servicii de plată supuși obligației de raportare, dar nu sunt implicate în tranzacția dintre plătitor și beneficiarul plății. În schimb, banca plătitorului raportează plățile de la plătitor către emitentul monedei electronice, iar banca beneficiarului plății raportează plățile de la emitentul monedei electronice către beneficiarul plății.

Figura 18 – Entități vizate în cazul portofelului electronic

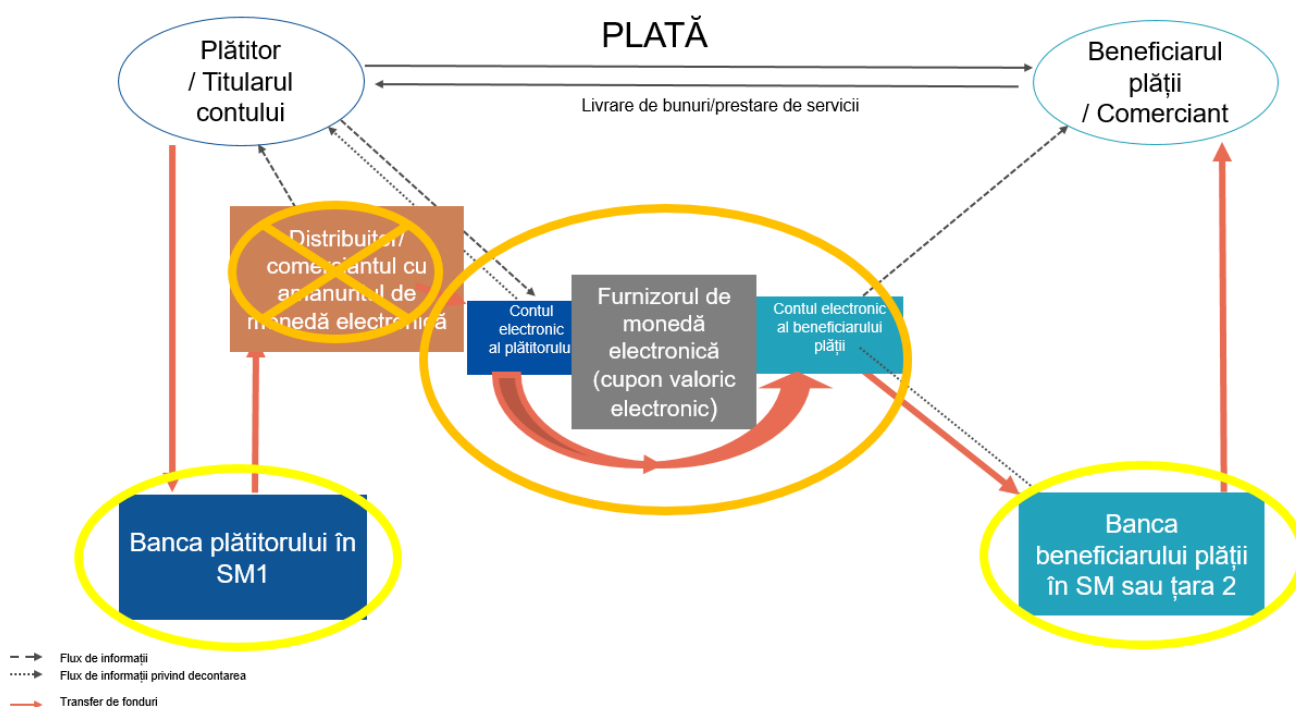

2.4.5.2 Cuponul valoric electronic

Situația cupoanelor valorice electronice este similară cu cea a portofelului electronic în ceea ce privește rolul central pe care îl are în materie de raportare emitentul monedei electronice, acesta fiind deci supus obligației de raportare. Diferența constă în prezența distribuitorului/comerciantului cu amănuntul al cuponului valoric electronic, care nu este un prestator de servicii de plată și, ca atare, nu are nicio obligație de raportare.

Situația băncii plătitorului și a băncii beneficiarului plății este identică cu cea descrisă pentru portofelul electronic.

Figura 19 – Entități vizate în cazul cupoanelor valorice electronice

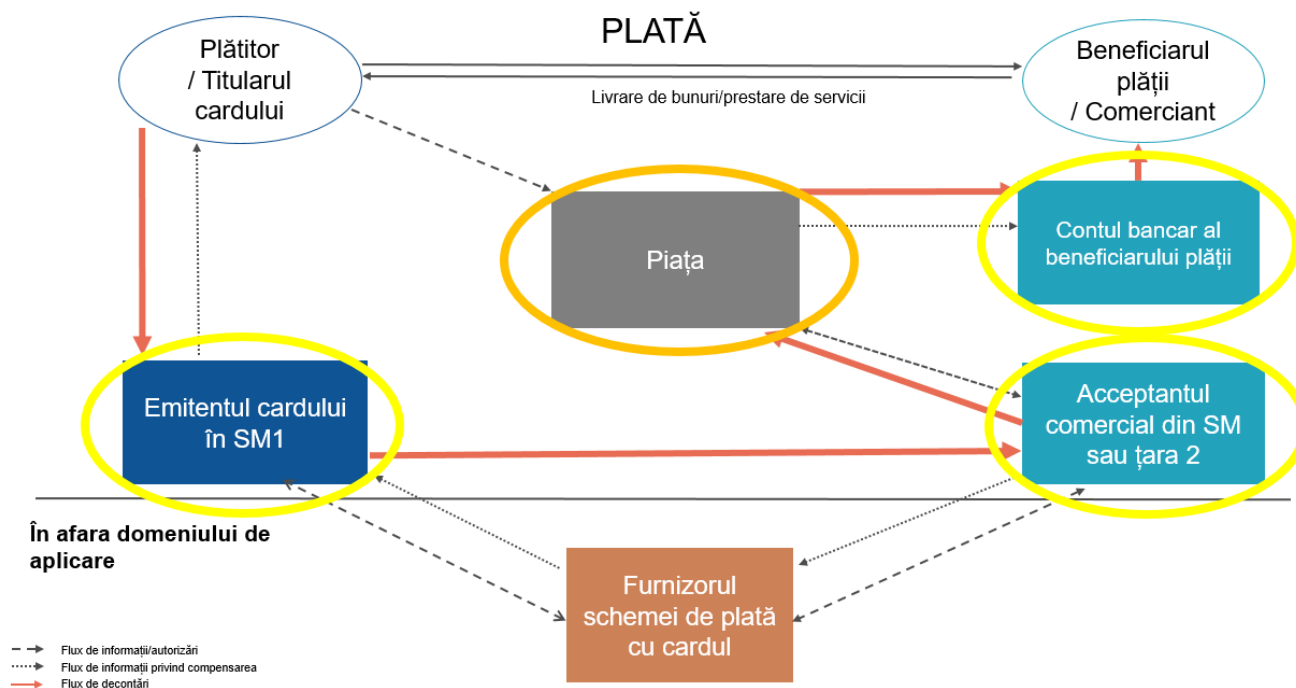
2.4.6 *Piața online*

În exemplul de mai jos se utilizează situația unei plăți efectuate pe o piață online în cadrul unei scheme de plată cu cardul cu 4 părți. Concluziile sunt însă perfect aplicabile transferurilor-credit sau altor mijloace de plată.

În situația pieței online, piața însăși este prestator de servicii de plată în conformitate cu normele din DSP2, dacă deține fonduri atât pe seama plătitorului, cât și pe seama beneficiarului plății. Ca atare, în cazul unei plăți cu cardul către o piață online, sunt supuși obligației de raportare atât actorii obișnuiți ai plăților cu cardul (dar nu și rețeaua de carduri), cât și piața online. Această implicare a pieței online este esențială pentru raportare, deoarece piața respectivă este singura entitate cu vizibilitate deplină asupra plății dintre plătitor și beneficiarul plății. Atât emitentul, cât și acceptantul pot raporta numai o plată care trece prin piața online, deoarece aceasta colectează fondurile în nume propriu. Numai piața online poate raporta informațiile despre beneficiarul real al acestor fonduri.

Situația băncii beneficiarului plății din grafic este la fel ca în cazul plăților cu cardul obișnuite. Banca beneficiarului plății nu este implicată în tranzacția dintre plătitor și beneficiarul plății, raportând deci numai suma plătită de piața online beneficiarului plății.

Figura 20 – Entități vizate în cazul piețelor online

3 MONITORIZAREA ȘI DECLANȘAREA OBLIGAȚIEI DE RAPORTARE

Când sunt îndeplinite condițiile prevăzute la articolul 243b, astfel cum sunt detaliate la punctul 2, plata intră în domeniul de aplicare al obligației de raportare. Ea nu este însă raportată decât dacă sunt îndeplinite două condiții suplimentare, ceea ce se stabilește pe baza unui test de monitorizare efectuat de prestatorii de servicii de plată.

Aceste două condiții suplimentare sunt următoarele:

- plata raportată trebuie să fie o plată transfrontalieră (punctul 3.1) și
- prestatorul de servicii de plată care prestează servicii de plată într-un stat membru trebuie să execute în statul membru respectiv cel puțin 25 de plăți transfrontaliere pe trimestru către un singur beneficiar al plăților, pentru a se declanșa obligația de raportare (punctul 3.2).

Este important ca normele de monitorizare să fie clar separate de datele care trebuie raportate în temeiul articolului 243d. Normele de monitorizare asigură proporționalitatea obligației de raportare, în scopuri de subsidiaritate și de protecție a datelor. Obiectivul lor diferă de obligația de raportare, al cărei scop este facilitarea luptei împotriva fraudei în domeniul TVA. Ca atare, normele de monitorizare se bazează pe identificatori, astfel încât să poată fi aplicate cu ușurință de către toți prestatorii de servicii de plată. Ele nu ar trebui totuși să influențeze datele de transmis, care trebuie să fie cât mai precise posibil pentru a fi eficiente.

Mai precis, normele privind locația nu trebuie să aibă impact asupra locației transmise ca adresă a beneficiarului plății. Este perfect acceptabil ca adresa transmisă să nu corespundă locației beneficiarului plății, stabilită prin normele prevăzute la articolul 243c (a se vedea punctul 3.1 pentru mai multe detalii).

În mod similar, trebuie să se facă distincție între agregarea datelor pentru calcularea pragului și raportarea efectivă a datelor. Cu alte cuvinte, prestatorii de servicii de plată nu trebuie să fuzioneze datele referitoare la titularul a două conturi de plăți (datele referitoare la beneficiarul plății), când raportează o plată, chiar dacă au constatat că respectivele conturi sunt deținute de un singur beneficiar al plății (a se vedea punctul 3.2 pentru mai multe detalii).

Informațiile referitoare la normele de monitorizare trebuie utilizate de către prestatorii de servicii de plată exclusiv pentru identificarea momentului în care ar trebui raportată o plată. Aceste informații nu fac parte din elementele de date prevăzute la articolul 243d și nu trebuie raportate automat statelor membre.

3.1 Plățile transfrontaliere – normele privind locația prevăzute la articolul 243c

Prima condiție pe care prestatorii de servicii de plată trebuie să o monitorizeze pentru a stabili dacă o plată ar trebui raportată este dacă plata respectivă este o plată transfrontalieră în temeiul normelor prevăzute la articolul 243c din Directiva 2006/112/CE.

(1) În aplicarea articolului 243b alineatul (1) al doilea paragraf și fără a aduce atingere prevederilor titlului V, locația plătitorului se consideră a fi în statul membru care corespunde:

(a) codului IBAN al contului de plăți al plătitorului sau oricărui alt identificator care identifică fără echivoc și furnizează locația plătitorului, sau în absența unor astfel de identificatori;

(b) codului BIC sau oricărui alt cod de identificare comercială care identifică fără echivoc și furnizează locația prestatorului de servicii de plată care acționează în numele plătitorului.

(2) În aplicarea articolului 243b alineatul (1) al doilea paragraf, locația beneficiarului plății se consideră a fi în statul membru, pe teritoriul terț sau în țara terță care corespunde:

(a) codului IBAN al contului de plăți al beneficiarului plății sau oricărui alt identificator care identifică fără echivoc și furnizează locația beneficiarului plății, sau în absența unor astfel de identificatori;

(b) codului BIC sau oricărui alt cod de identificare comercială care identifică fără echivoc și furnizează locația prestatorului de servicii de plată care acționează în numele beneficiarului plății.

Numai datele referitoare la plățile transfrontaliere ar trebui transmise statelor membre și în CESOP. În conformitate cu normele directivei, nu ar trebui colectate date referitoare la plățile naționale.

3.1.1 Tabelul identificatorilor pentru determinarea locației plătitorului și a locației beneficiarului plății

Articolul 243c stabilește normele aplicabile pentru a se stabili când o plată este considerată transfrontalieră. Aceste norme se bazează pe identificatori, astfel încât plătitorului și beneficiarului plății să li se poată atribui o țară cu ușurință și rapiditate. Faptul că locația plătitorului (locul unde se află plătitorul) și locația beneficiarului plății (locul unde se află beneficiarul plății) stabilite pe baza acestor identificatori ar putea diferi de locul în care se găsesc efectiv aceștia nu contează în sensul articolului 243c.

Tabelul de mai jos conține identificatorii sau elementele de date din care prestatorii de servicii de plată ar trebui să extragă locația plătitorului și a beneficiarului plății pentru principalele metode de plată utilizate. Tabelul este însă orientativ, putând fi utilizate și alte elemente considerate a fi mai relevante.

Tabelul I – Identificatorii locației pentru fiecare metodă de plată și entitate raportoare

Metoda de plată	Raportarea efectuată de PSP-ul plătitorului (în afara UE)		Raportarea efectuată de PSP-ul beneficiarului plății (în interiorul UE)	
	Locația plătitorului	Locația beneficiarului plății	Locația plătitorului	Locația beneficiarului plății
Transfer-credit	- Codul IBAN - (Codul BIC al PSP-ului)	- Codul IBAN - Codul BIC al PSP-ului ¹⁰ - Numărul contului de plăți ¹¹	- Codul IBAN - (Codul BIC al PSP-ului)	- Codul IBAN - (Codul BIC al PSP-ului)
Debitare directă ¹²	- Codul IBAN - (Codul BIC al PSP-ului)	- Codul IBAN - Codul BIC al PSP-ului - Numărul contului de plăți	- Codul IBAN - (Codul BIC al PSP-ului)	- Codul IBAN - (Codul BIC al PSP-ului)

¹⁰ De utilizat când nu este disponibil codul IBAN.

¹¹ Acest identificator nu conține neapărat un cod de țară, fiind deseori legat de codul BIC al prestatorului de servicii de plată.

¹² Nu există în prezent nicio schemă internațională aplicabilă debitării directe. Ca atare, identificatorii enumerați aici pentru raportarea efectuată de prestatorul de servicii de plată al plătitorului sunt, în principal, teoretici.

Plăți cu cardul	- Codul BIN	- Adresa comerciantului - Locația entității care acceptă cardul	- Codul BIN	- Adresa comerciantului
Monedă electronică	- Contul electronic al plătitorului (locația înregistrată la intrarea în relația de afaceri) - Codul IBAN - Cupoane valorice electronice: codul țării vânzătorului	- Contul electronic al beneficiarului plății (locația înregistrată la intrarea în relația de afaceri) - Codul IBAN	- Contul electronic al plătitorului (locația înregistrată la intrarea în relația de afaceri) - Codul IBAN - Cupoane valorice electronice: codul țării vânzătorului	- Contul electronic al beneficiarului plății (locația înregistrată la intrarea în relația de afaceri) - Codul IBAN
Remitere de bani	- Locația plătitorului (evidențe proprii) - Codul IBAN	- Codul BIC al partenerului de încasare	- Codul BIC al partenerului de încasare	- Locația beneficiarului plății (evidențe proprii)

Este important de subliniat că, deși la articolul 243c se prevede ca prestatorii de servicii de plată să utilizeze în primul rând identificatori legați de locația plătitorului și a beneficiarului plății, unii dintre acești identificatori vor fi legați, în cele din urmă, de locația prestatorilor de servicii de plată (de exemplu, codul IBAN). Acest lucru poate avea impact asupra obligației de raportare (a se vedea punctul 3.1.2.).

Contrar normei prevăzute la articolul 243d alineatul (1) litera (d), nu există o ordine a preferințelor în ceea ce privește identificatorul de utilizat (în afară de obligația de a se utiliza mai întâi identificatorul plătitorului/beneficiarului plății). Reiese că, în cazul în care un prestator de servicii de plată dispune de identificatori diferiți care denotă o locație diferită, respectivul prestator de servicii de plată trebuie să aleagă identificatorul care reflectă cel mai bine locația beneficiarului plății.

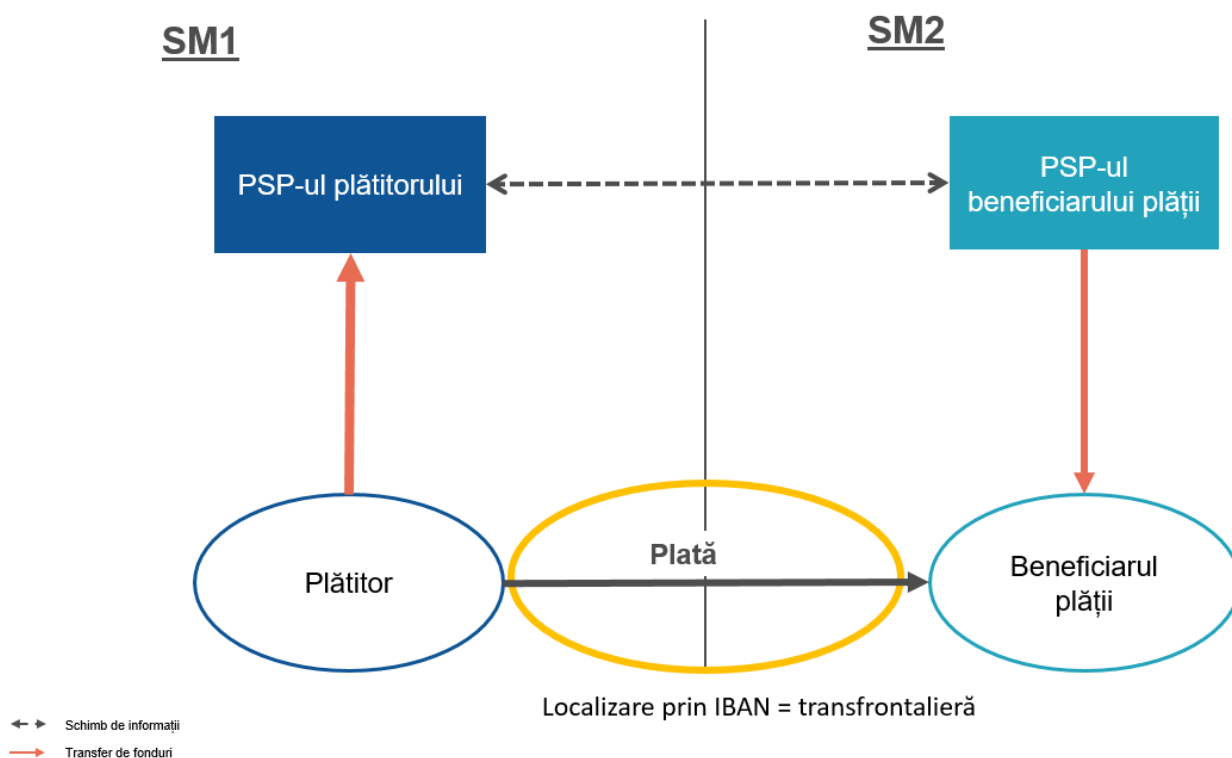
Exemplu: dacă un emitent de monedă electronică are un cod IBAN cu un cod de țară care diferă de cel al adresei furnizate de clientul său la intrarea în relația de afaceri și care a fost confirmat prin documente oficiale (cărți de identitate, pașaport, permis de conducere etc.), emitentul respectiv trebuie să aleagă locația furnizată de client, deoarece aceasta reflectă mai bine locația clientului său.

Exemplul 2: pentru a se identifica unde se află emitentul cardului sau unde a fost emis cardul se poate utiliza intervalul BIN al unui card de credit. În aplicarea normelor de mai sus, prestatorul de servicii de plată trebuie să utilizeze intervalul BIN care indică unde a fost emis cardul, acest interval reflectând cel mai bine locația plătitorului.

3.1.2 Aplicarea în practică

3.1.2.1 Transferul-credit/debitarea directă – plătitorul, beneficiarul plății și prestatorii de servicii de plată se află în state membre diferite

Figura 21 – Identificarea transferurilor-credit transfrontaliere în cadrul cărora plătitorul, beneficiarul plății și prestatorii de servicii de plată ai acestora se află în state membre diferite

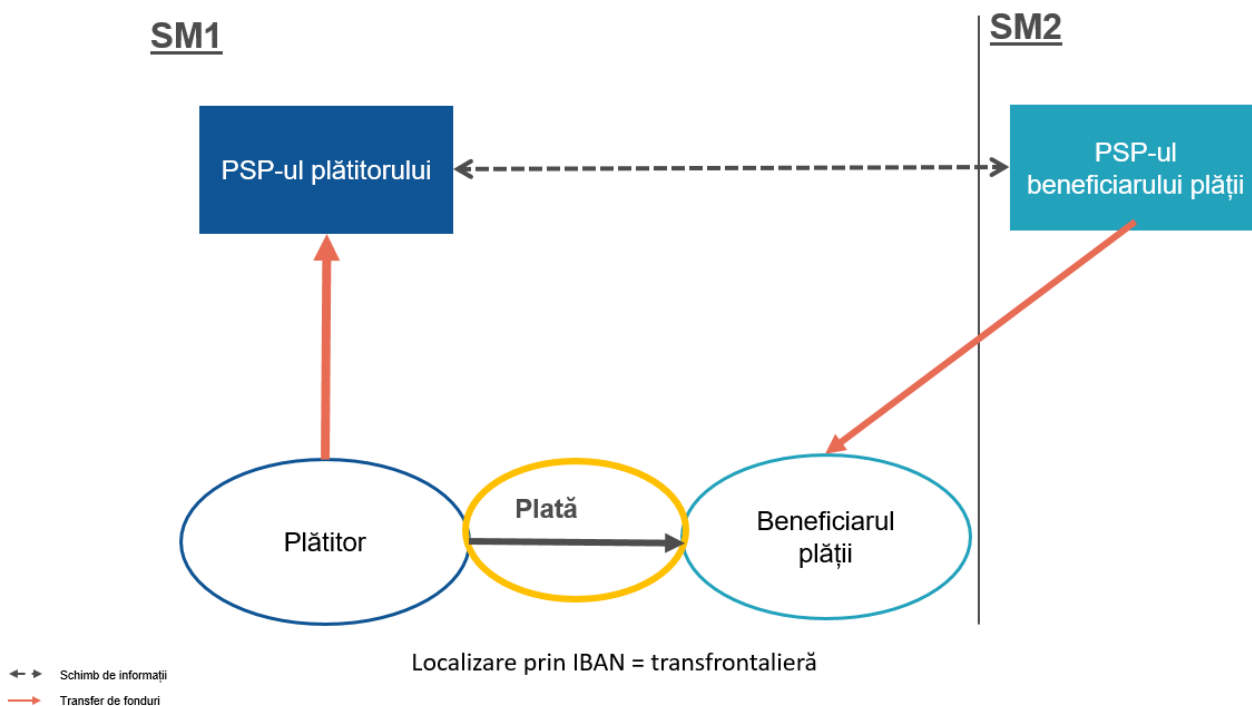

În situația de mai sus, plătitorul și beneficiarul plății se află în două state membre diferite și utilizează prestatori de servicii de plată stabiliți în statele lor membre pentru a executa un transfer-credit/o debitare directă.

Conform normelor prevăzute la articolul 243c, cel mai relevant identificator pentru aceste metode de plată este codul IBAN al contului de plăți al plătitorului și cel al contului de plăți al beneficiarului plății. Întrucât cele două coduri IBAN indică două state membre diferite, plata este considerată transfrontalieră.

3.1.2.2 Transferul-credit/debitarea directă – plătitorul și beneficiarul plății se află în același stat membru

Figura 22 – Identificarea transferurilor-credit transfrontaliere în cadrul cărora plătitorul și beneficiarul plății se află în același stat membru, dar prestatorii de servicii de plată ai acestora se află în state membre diferite

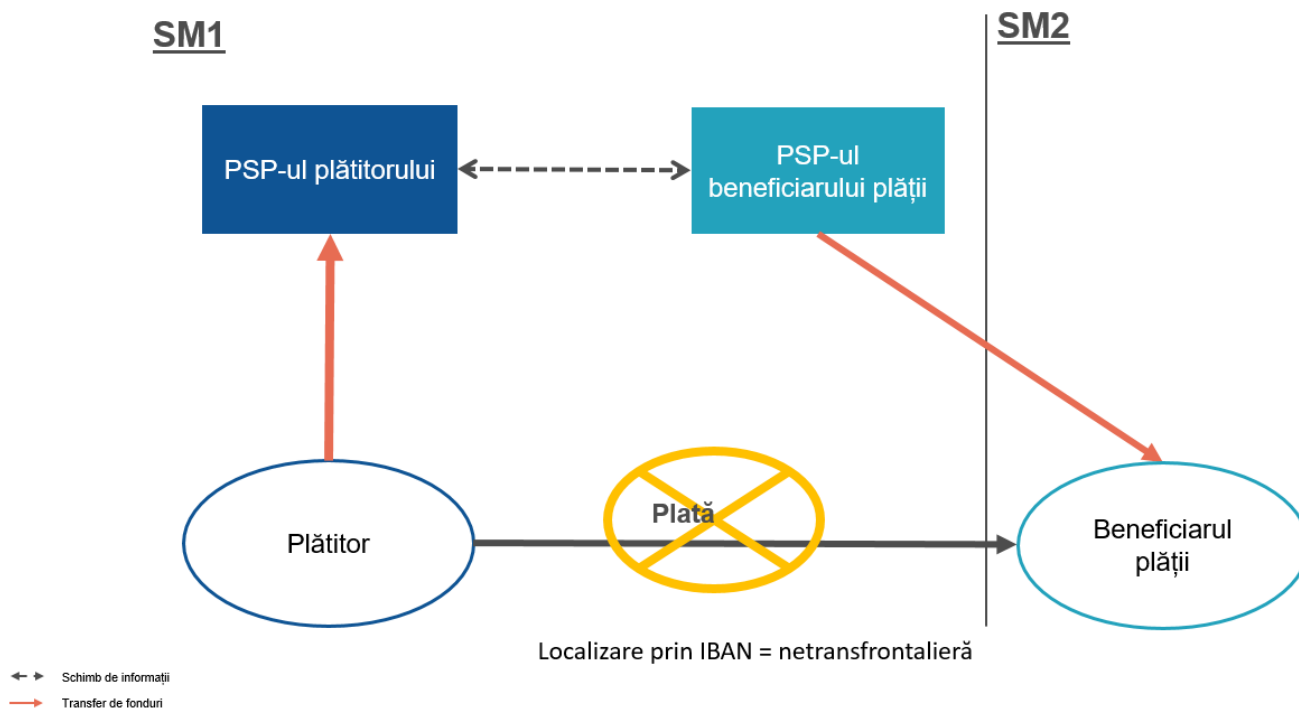
În această situație, plătitorul și beneficiarul plății se află în același stat membru, dar beneficiarul plății utilizează serviciile unui prestator de servicii de plată din alt stat membru.

Întrucât codul IBAN al contului de plăți al beneficiarului plății este legat de locația prestatorului său de servicii de plată și nu de locația beneficiarului însuși, plata dintre plătitor și beneficiarul plății este considerată tot plată transfrontalieră și trebuie raportată în CESOP.

NB: În cazul ipotetic în care beneficiarul plății utilizează serviciile unui prestator de servicii de plată din afara UE, plata ar apărea ca plată transfrontalieră în afara UE. În această situație, de raportare ar răspunde prestatorul de servicii de plată al plătitorului. Dat fiind că prestatorii de servicii de plată au, în temeiul DSP2, obligația de a fi autorizați în calitate de instituții de plată în UE, acest caz este totuși puțin probabil în practică, putând implica numai țări din SEE (a se vedea secțiunea 4.3.2.).

3.1.2.3 Transferul-credit/debitarea directă – plătitorul și prestatorul de servicii de plată al beneficiarului plății se află în același stat membru

Figura 23 – Identificarea transferurilor-credit transfrontaliere în cadrul cărora plătitorul și beneficiarul plății se află în state membre diferite, dar prestatorii lor respectivi de servicii de plată se află în același stat membru

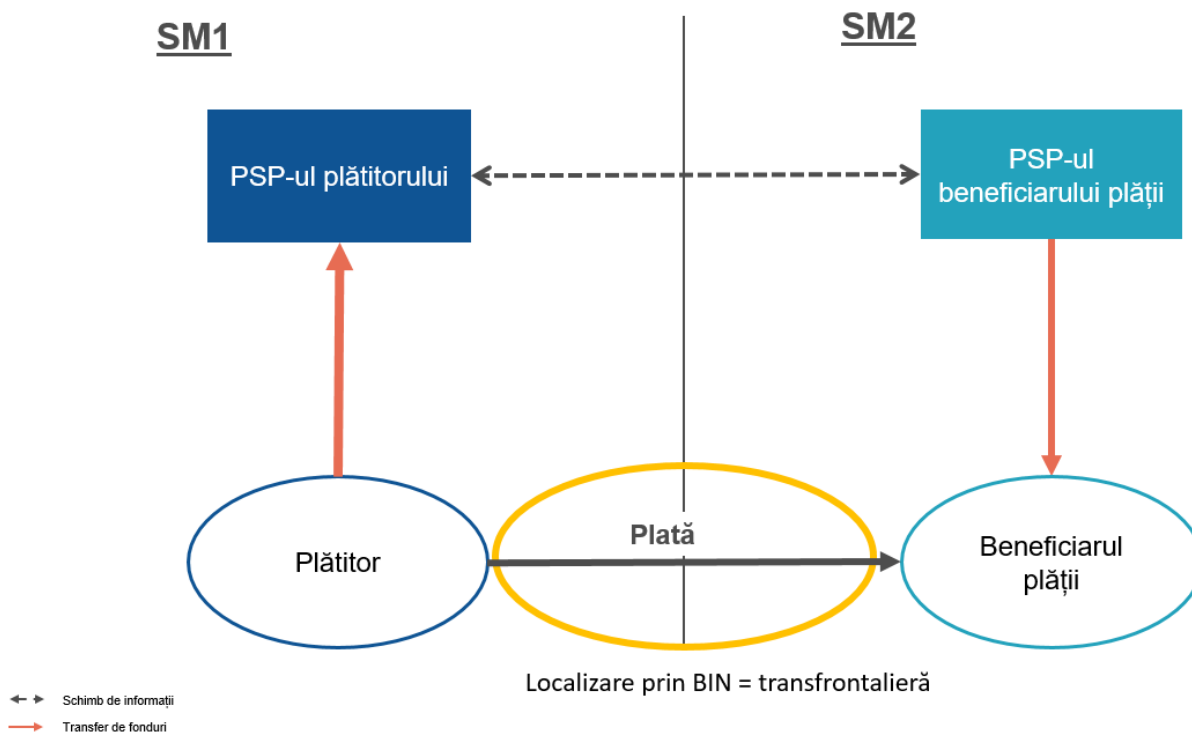

În această situație, plătitorul și beneficiarul plății se află în state membre diferite, dar beneficiarul plății utilizează serviciile unui prestator de servicii de plată care se află în același stat membru ca plătitorul.

Întrucât codul IBAN al contului de plăți al beneficiarului plății se află unde se află prestatorul de servicii de plată al respectivului beneficiar, plata dintre plătitor și beneficiarul plății apare ca plată națională, dat fiind că ambii prestatori de servicii de plată se află în același stat membru. Ca atare, plata nu se raportează în CESOP. Faptul că plătitorul și beneficiarul plății se află în două state membre este irelevant în conformitate cu normele prevăzute la articolul 243c.

3.1.2.4 Plata cu cardul – plătitorul, beneficiarul plății și prestatorii de servicii de plată se află în state membre diferite

Figura 24 – Identificarea plăților cu cardul transfrontaliere în cadrul cărora plătitorul, beneficiarul plății și prestatorii de servicii de plată ai acestora se află în state membre diferite

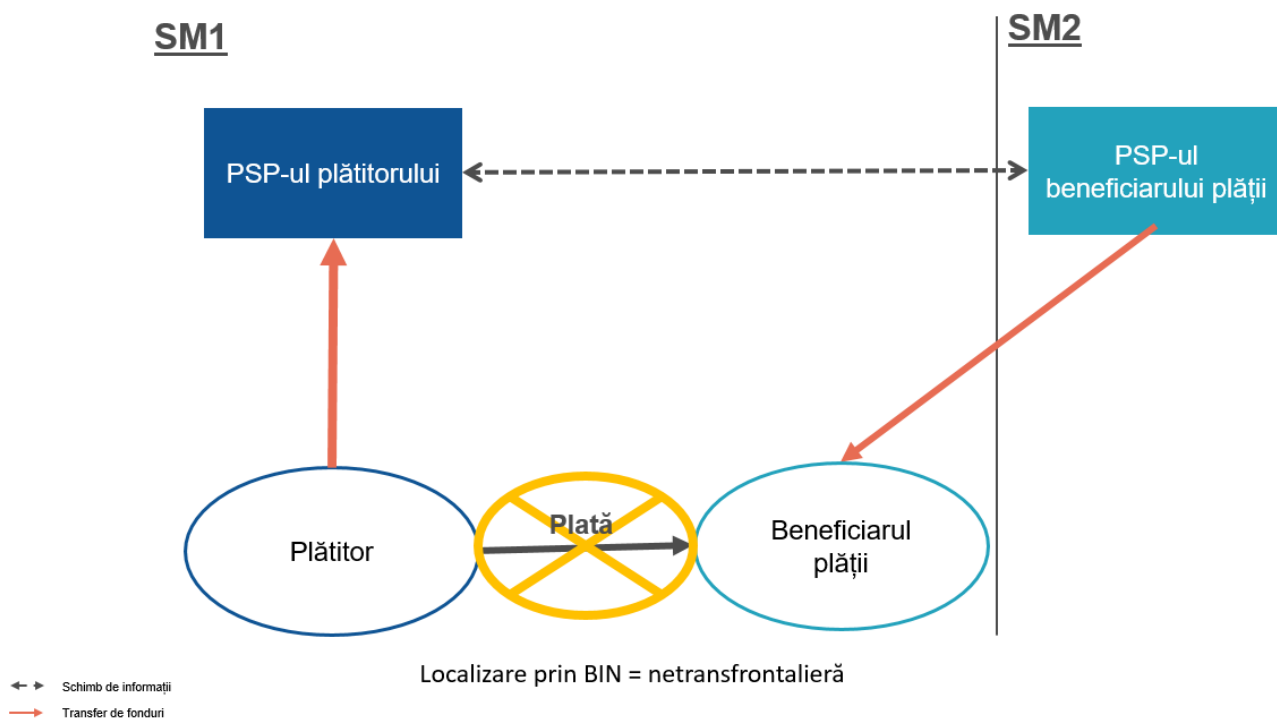

În această situație, plătitorul și beneficiarul plății se află în state membre diferite și utilizează serviciile unor prestatori de servicii de plată din statele lor membre respective pentru executarea unei plăți cu cardul.

În cazul plăților cu cardul, cei mai relevanți identificatori care trebuie utilizați ar fi intervalul BIN al cardului plătitorului pentru locația plătitorului și adresa sau identificatorul comerciantului pentru locația beneficiarului plății. Pe baza ambilor identificatori menționați se stabilește că plătitorul și beneficiarul plății se află în state membre diferite. Prin urmare, plata este transfrontalieră și intră în domeniul de aplicare al raportării.

3.1.2.5 Plata cu cardul – plătitorul și beneficiarul plății se află în același stat membru

Figura 25 – Identificarea plăților transfrontaliere cu cardul în cazul cărora plătitorul și beneficiarul plății se află în același stat membru, iar prestatorii lor de servicii de plată se află în state membre diferite

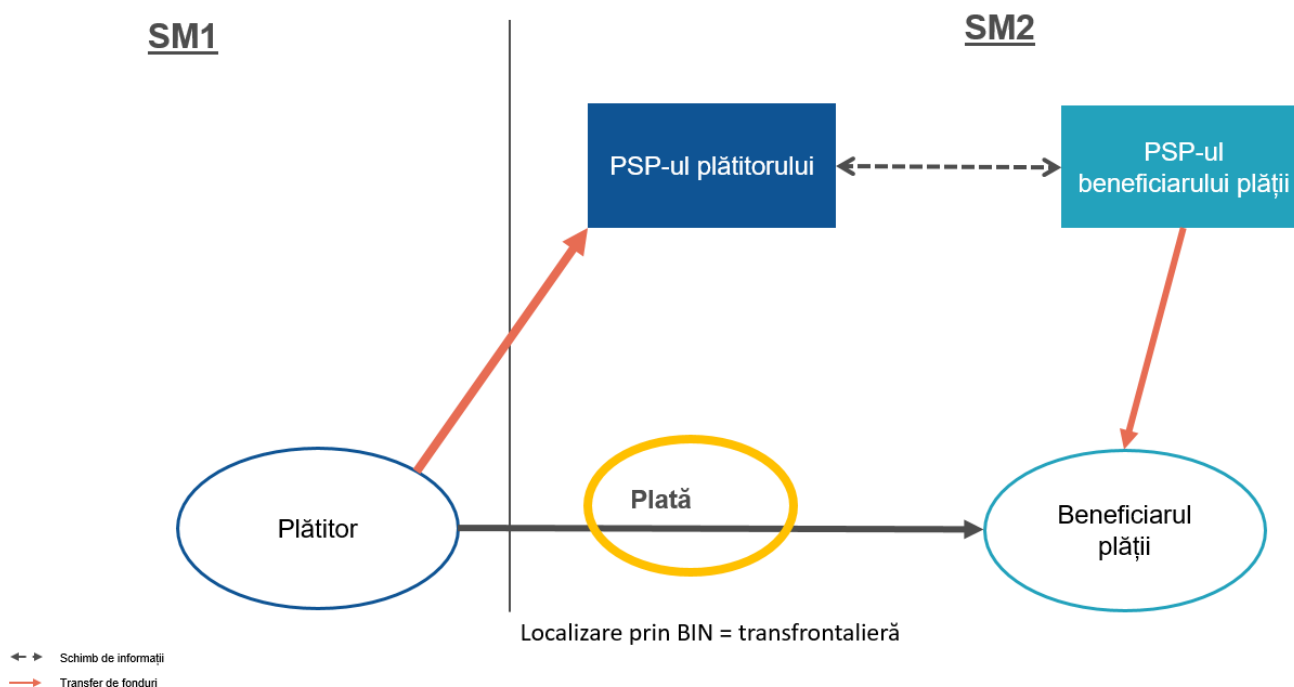

În această situație, plătitorul și beneficiarul plății se află în același stat membru, dar beneficiarul plății utilizează, pentru executarea unei plăți cu cardul, serviciile unui prestator de servicii de plată din alt stat membru.

Dat fiind că atât intervalul BIN, cât și identificatorul sau adresa comerciantului indică poziția reală a plătitorului și, respectiv, a beneficiarului plății, plata este considerată plată națională și nu se raportează.

3.1.2.6 Plata cu cardul – emitentul și plătitorul se află în state membre diferite

Figura 26 – Identificarea plăților transfrontaliere cu cardul în cazul cărora plătitorul și beneficiarul plății se află în state membre diferite, dar prestatorii lor respectivi de servicii de plată se află în același stat membru

În această situație, plătitorul și beneficiarul plății se află în state membre diferite, în vreme ce prestatorul de servicii de plată al plătitorului se află în același stat membru cu prestatorul de servicii de plată al beneficiarului plății. Plătitorul utilizează, pentru executarea unei plăți cu cardul, serviciile unui emitent de carduri din statul membru al beneficiarului plății.

În astfel de cazuri, pentru intervalul BIN trebuie să se utilizeze datele privind locul unde a fost emis cardul, nu datele privind locul unde se află emitentul cardului. Ca atare, intervalul BIN ar trebui să indice faptul că plătitorul se află într-un stat membru diferit de cel al beneficiarului plății, iar plata ar trebui să fie considerată transfrontalieră și să fie raportată.

3.1.2.7 Moneda electronică/piata online – plătitorul și beneficiarul plății se află în state membre diferite

În acest caz, plătitorul și beneficiarul plății utilizează, pentru executarea plății, serviciile unei instituții emitente de monedă electronică sau ale unei piețe online. În ambele situații, prestatorul de servicii de plată are o relație atât cu beneficiarul plății, cât și cu plătitorul.

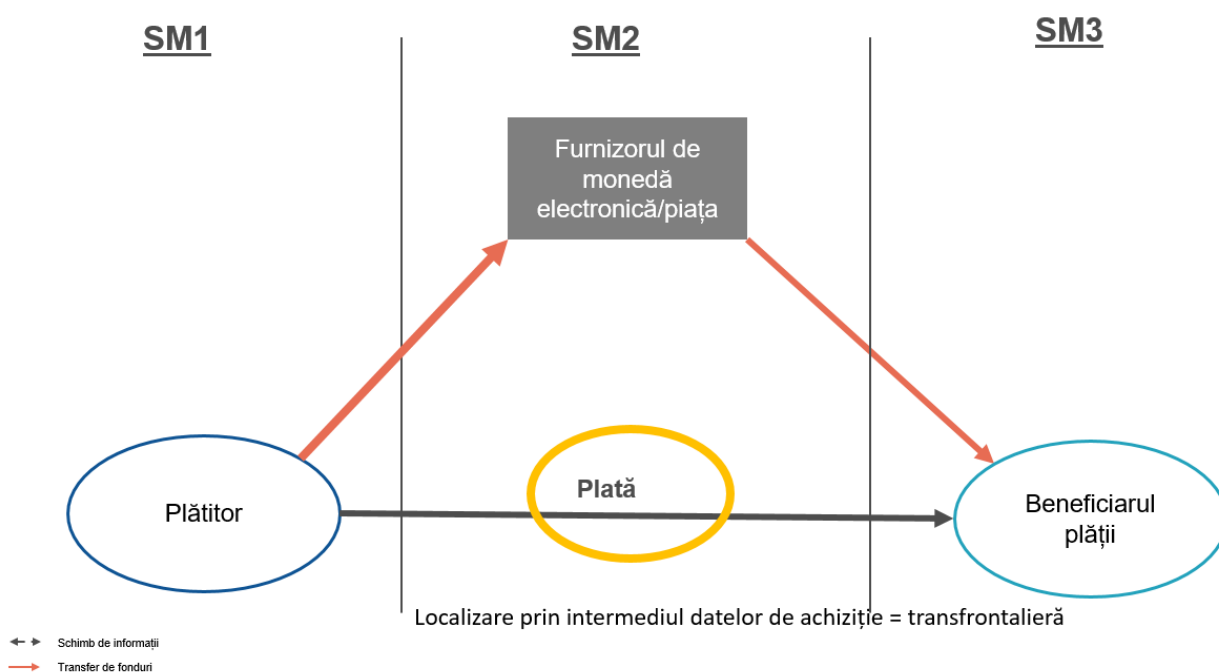
Instituțiile emitente de monedă electronică și piețele online pot dispune de o mulțime de identificatori și de date pentru localizarea plătitorului și a beneficiarului plății (codul IBAN, codul BIN al cardului, propriul identificator și adresa reținută la momentul înregistrării). Ele sunt libere să aleagă identificatorul care permite localizarea optimă a plătitorului și a beneficiarului plății. În multe cazuri, acest identificator ar putea fi propriul lor identificator, care poate utiliza, pentru localizarea efectivă a plătitorului și a beneficiarului plății, diversele informații colectate cu ocazia creării contului.

Cu ajutorul acestui identificator, emitentul monedei electronice/piața online poate să localizeze plătitorul și beneficiarul plății în două state membre diferite și să stabilească natura transfrontalieră a plății, care ar trebui raportată.

NB: Chiar dacă, din perspectivă externă, toate plățile efectuate prin intermediul emitenților de monedă electronică sau al piețelor online apar localizate la sediul emitentului de monedă electronică/al pieței online, ambele entități dispun de informații pentru a stabili locația reală a plătitorului și a beneficiarului plății și trebuie să utilizeze aceste informații pentru a diferenția plățile transfrontaliere de plățile naționale.

Figura 27 – Identificarea plăților transfrontaliere efectuate în monedă electronică/prin piețe online în cazul cărora plătitorul și beneficiarul plății se află în state membre diferite

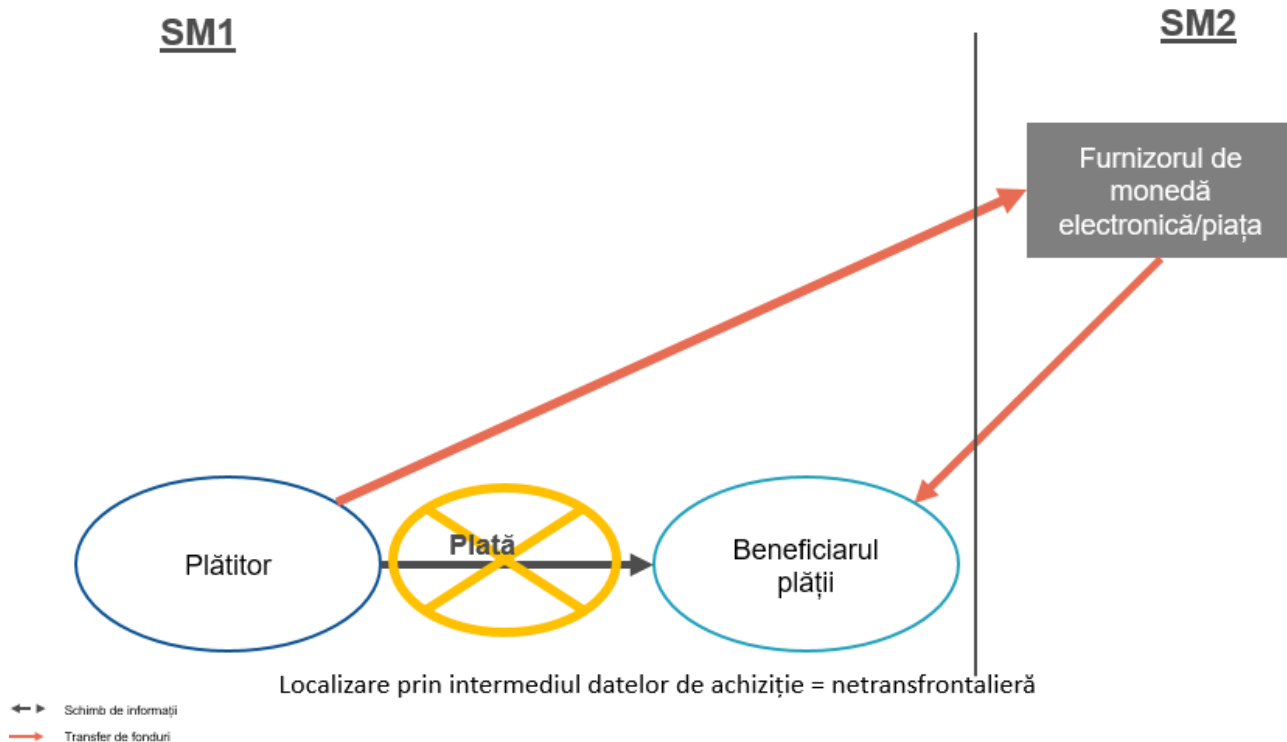

3.1.2.8 Moneda electronică/piața online – plătitorul și beneficiarul plății se află în același stat membru

În acest caz, plătitorul și beneficiarul plății se află în același stat membru și utilizează, pentru executarea plății lor, serviciile unei instituții emitente de monedă electronică sau ale unei piețe online. În ambele situații, prestatorul de servicii de plată are o relație atât cu beneficiarul plății, cât și cu plătitorul.

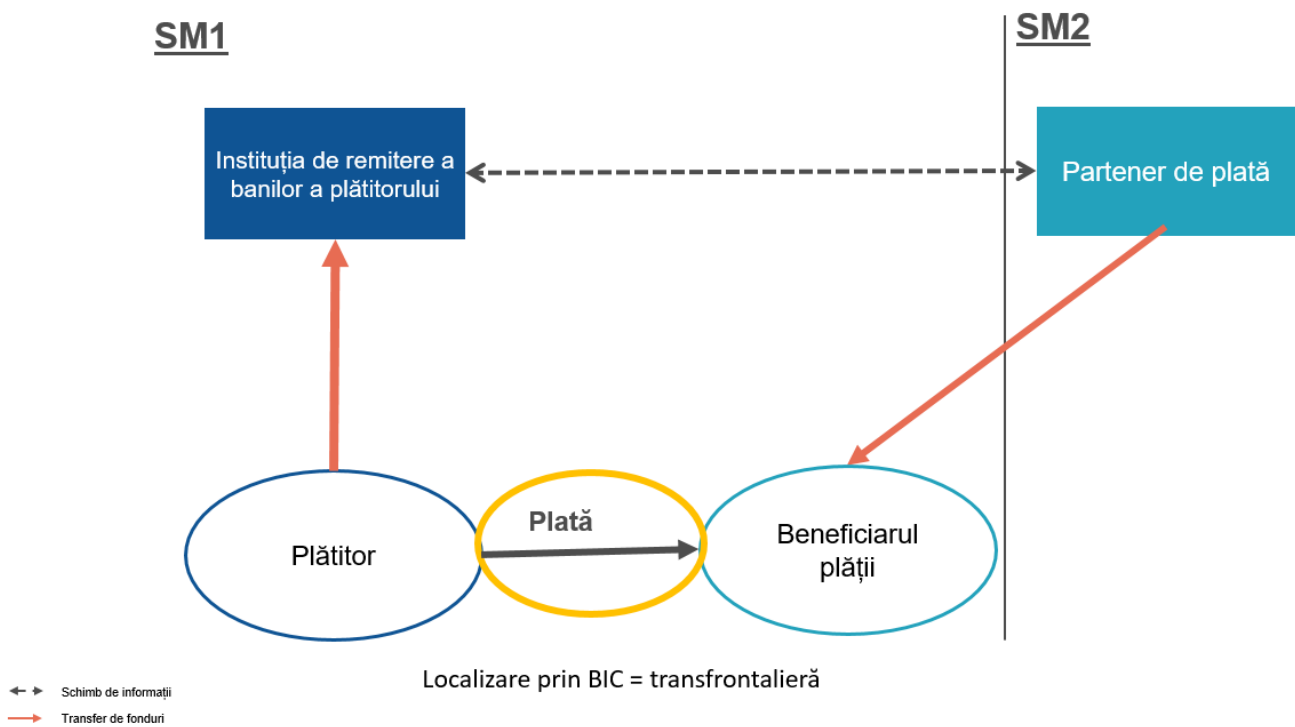
Prestatorul de servicii de plată localizează plătitorul și beneficiarul plății cu ajutorul identificatorilor de care dispune și care ar trebui să indice locul în care se găsesc efectiv plătitorul și beneficiarul plății. Ca atare, plata ar trebui considerată națională și nu ar trebui raportată.

Figura 28 – Identificarea plăților transfrontaliere efectuate în monedă electronică/prin piețe online în cazul cărora plătitorul și beneficiarul plății se află în același stat membru

3.1.2.9 Remiterea de bani – plătitorul și beneficiarul plății se află în același stat membru

Figura 29 – Identificarea remiterilor transfrontaliere de bani în cazul cărora plătitorul și beneficiarul plății se află în același stat membru

În acest caz, plătitorul și beneficiarul plății se află în același stat membru, dar utilizează, pentru efectuarea unei remiteri de bani, instituții de remitere de bani din state membre diferite.

Întrucât remiterile de bani sunt efectuate fără a fi nevoie de conturi de plăți, identificatorii care trebuie utilizați pentru localizarea plătitorului și a beneficiarului plății sunt codurile BIC ale instituțiilor lor respective de remitere de bani. Întrucât cele două instituții se află în state membre diferite, această plată ar trebui considerată transfrontalieră, chiar dacă plătitorul și beneficiarul plății se află în același stat membru.

3.2 Pragul de 25 de plăți transfrontaliere prevăzut la articolul 243b alineatul (2)

A doua monitorizare care trebuie efectuată de către prestatorii de servicii de plată se referă la pragul de 25 de plăți transfrontaliere, prevăzut la articolul 243b alineatul (2) din Directiva 2006/112/CE.

Obligația care le revine prestatorilor de servicii de plată în temeiul alineatului (1) se aplică în cazul în care, în cursul unui trimestru calendaristic, un prestator de servicii de plată prestează servicii de plată care corespund unui număr de peste 25 de plăți transfrontaliere către același beneficiar al plăților.

Numărul de plăți transfrontaliere menționate la primul paragraf de la prezentul alineat se calculează cu referire la serviciile de plată prestate de prestatorul de servicii de plată pentru fiecare stat membru și pentru fiecare element de identificare astfel cum este menționat la articolul 243c alineatul (2). În cazul în care prestatorul de servicii de plată deține informații conform cărora beneficiarul plăților dispune de mai multe elemente de identificare, calculul se efectuează cu referire la beneficiarul plăților.

La acest articol se prevede că, pentru a fi inclus în raportul trimestrial al unui prestator de servicii de plată, beneficiarul plăților trebuie să primească peste 25 de plăți transfrontaliere pe trimestru. În cazul în care un prestator de servicii de plată nu a efectuat peste 25 de plăți transfrontaliere către același beneficiar

al plăților, respectivul prestator de servicii de plată nu trebuie să raporteze niciun fel de date cu privire la beneficiarul în cauză. Dacă însă acest prag este depășit, prestatorul de servicii de plată trebuie să raporteze toate tranzacțiile efectuate către beneficiarul plăților (nu doar tranzacțiile efectuate peste prag).

La al doilea paragraf sunt stabilite detaliile pentru calcularea pragului. Norma de prag a fost stabilită pentru a se asigura că se colectează numai date privind persoanele impozabile și că nu se colectează sau transmit în CESOP date privind cetățenii particulari care primesc plăți transfrontaliere ocazionale. Norma are, de asemenea, rol de măsură de simplificare și de prezumție de activități economice, însemnând că prestatorii de servicii de plată trebuie să raporteze beneficiarii de plăți care depășesc pragul, indiferent dacă dețin informații că aceștia sunt sau nu persoane impozabile.

3.2.1 Norma de bază – calcularea plăților transfrontaliere pe baza identificatorului

Norma de bază prevăzută la articolul 243b alineatul (2) este că numărul de plăți transfrontaliere pentru un beneficiar al plăților ar trebui calculat pe baza identificatorului beneficiarului plăților, astfel cum este menționat la articolul 243c alineatul (2). În această privință, facem trimitere la secțiunea 3.1.1 pentru prezentarea generală a identificatorilor relevanți pentru fiecare metodă de plată. În plus, pentru calcularea pragului ar trebui utilizate numai plățile transfrontaliere (a se vedea secțiunea 3.1 pentru definiția plăților transfrontaliere).

În aplicarea acestei norme, prestatorul de servicii de plată al plătitorului și cel al beneficiarului plății trebuie să ia în considerare, pentru calcularea totalului, toate plățile transfrontaliere efectuate către unul și același cod IBAN, de exemplu. Dacă respectiva sumă depășește 25 de plăți transfrontaliere, trebuie raportate în CESOP toate plățile efectuate către codul IBAN respectiv în cursul trimestrului, împreună cu detaliile titularului contului (a se vedea secțiunea 4 pentru lista completă a datelor de transmis).

În plus, calculul trebuie efectuat prin prisma serviciilor de plată prestate pentru fiecare stat membru. Cu alte cuvinte, dacă un prestator de servicii de plată are unități în mai multe state membre, fiecare dintre respectivele unități ar trebui să efectueze calculul separat, nu să consolideze toate tranzacțiile la nivel de grup. Același lucru este valabil în cazul în care prestatorul de servicii de plată prestează servicii de plată în state membre diferite prin agenți comerciali sau direct.

3.2.2 Normă suplimentară – agregarea plăților transfrontaliere către același beneficiar al plăților

Nu rareori, plătitorul dispune, pentru plățile către un beneficiar dat al plăților, de o serie de metode de plată, cărora le pot corespunde diferiți identificatori (de exemplu, un cod IBAN pentru transferul-credit, un identificator al comerciantului pentru plata cu cardul și un cont de monedă electronică). Pentru a se preveni situațiile în care plățile către întreprinderi nu sunt raportate deoarece sunt împărțite în mai multe metode de plată, la articolul 243b alineatul (2) este stabilită o normă suplimentară, conform căreia prestatorii de servicii de plată trebuie să efectueze agregarea plăților efectuate către mai mulți identificatori când știu că respectivii identificatori se referă de fapt la același beneficiar al plăților.

Conform acestei norme, dacă un prestator de servicii de plată execută o serie de plăți utilizând două coduri IBAN diferite sau, de exemplu, utilizând un cod IBAN și un identificator al comerciantului și știe că titularul ambelor conturi de plăți este același beneficiar plăților, respectivul prestator de servicii de plată trebuie să considere cele două conturi de plăți drept unul singur în scopul comparării cu pragul și să includă în calculul său toate plățile către cele două conturi.

NB: Agregarea conturilor de plăți pentru calcularea pragului nu trebuie să aibă impact asupra raportării datelor în sine. Aceasta din urmă trebuie efectuată pe baza datelor referitoare la tranzacții

și deci prin tratarea separată a celor două conturi. Prin urmare, prestatorii de servicii de plată nu trebuie să efectueze agregarea datelor transmise în aplicarea acestei norme.

Exemplu: *dacă a constatat că un beneficiar al plăților are două conturi de plăți, prestatorul de servicii de plată nu trebuie să includă ambele conturi respective drept cont al beneficiarului plăților pentru fiecare tranzacție.*

3.2.2.1 Când ar trebui să se efectueze agregarea conturilor de plăți pentru calcul

Prestatorii de servicii de plată trebuie să încerce întotdeauna să identifice, pe baza informațiilor de care dispun, dacă două conturi de plăți sunt într-adevăr legate de același beneficiar al plăților. Cu toate acestea, agregarea conturilor de plăți ar trebui să aibă loc numai atunci când conturile respective se referă la același beneficiar al plăților. Conform definiției din DSP2, titularul celor două conturi de plăți trebuie, așadar, să fie una și aceeași persoană fizică sau juridică.

În aplicarea acestei norme, agregarea trebuie efectuată atunci când conturile de plăți sunt deținute de aceeași persoană, întreprindere sau sucursală a aceleiași întreprinderi. Agregarea nu ar trebui efectuată însă atunci când titularii conturilor de plăți sunt entități diferite, chiar dacă acestea sunt legate între ele. Un exemplu în acest sens este cazul francizelor sau al filialelor, care nu ar trebui să facă obiectul agregării.

NB: În cazul specific în care un cont are doi sau mai mulți titulari, se consideră întotdeauna că toți titularii constituie împreună beneficiarul plăților. Rezultă că, în cazul în care unul dintre titulari are și un alt cont de plăți, agregarea nu ar trebui să aibă loc decât dacă toți titularii celor două conturi sunt aceiași.

Exemplu: dl X și dl Y dețin un cont bancar pentru a primi plăți pentru activitatea lor comercială. Dl X mai are un cont comun și cu dna Z, soția sa, în timp ce dl Y mai are un cont singur. În această situație, nu ar trebui să aibă loc agregarea niciunui dintre conturi, deoarece cele trei conturi nu au toate aceiași titulari.

3.2.2.2 Elementele de date de utilizat pentru agregare

Pentru a stabili dacă un beneficiar al plăților cu mai multe conturi de plăți este, de fapt, o entitate unică, prestatorii de servicii de plată sunt liberi să utilizeze orice informație de care dispun, inclusiv informațiile colectate cu ocazia creării contului de plăți. Indicatorii cu un grad ridicat de neclaritate, cum ar fi numele, ar trebui utilizați numai atunci când oferă un grad rezonabil de unicitate în cazul individual, pentru a se evita denaturarea raportării (de exemplu, pentru a se evita agregarea numelor des întâlnite).

Cu toate acestea, printre elementele de date care trebuie transmise în CESOP există mai multe care pot servi și ca indicator al faptului că beneficiarul plăților este o singură entitate:

1. **Codul de înregistrare în scopuri de TVA/codul de identificare fiscală:** deși este posibil ca prestatorul de servicii de plată să nu dispună întotdeauna de acest element de date, când este cunoscut, acesta poate să indice clar că beneficiarii plăților legați de două conturi de plăți sunt, de fapt, una și aceeași entitate. O întreprindere nu poate avea, în definitiv, decât un singur cod de înregistrare în scopuri de TVA sau de identificare fiscală. Ca atare, atunci când prestatorii de servicii de plată pot stabili că beneficiarii plăților legați de două conturi de plăți au același cod de înregistrare în scopuri de TVA/de identificare fiscală, este foarte probabil ca respectivii beneficiari ai plăților să fie o singură entitate.
2. **Numele:** numele beneficiarului plăților poate ajuta, de asemenea, la constatarea că este vorba de una și aceeași entitate. Deși în cazul numelor pot interveni greșeli și întreprinderile ar putea utiliza când denumirea lor juridică, când denumirea lor comercială, numele rămâne un indicator

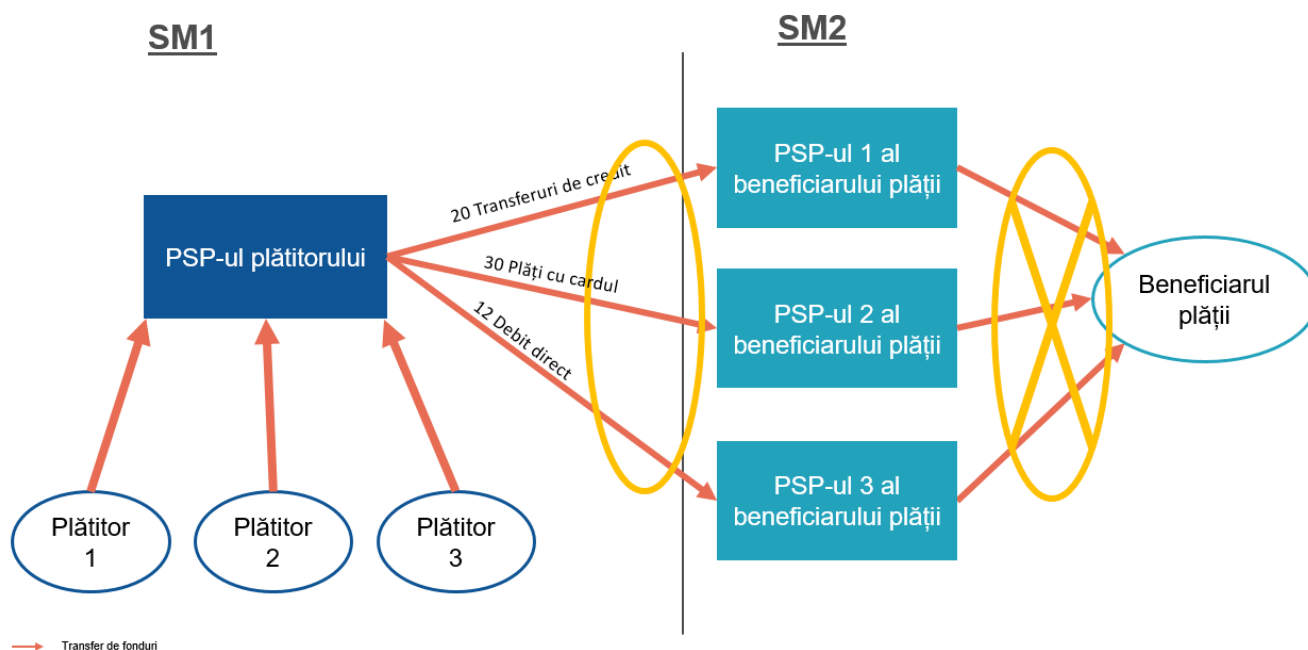
puternic al posibilității ca doi beneficiari ai plăților să fie una și aceeași entitate, în special dacă este însoțit de adresă sau de alte informații de care dispune prestatorul de servicii de plată.

3. **Adresa:** chiar dacă numele diferă, faptul că doi beneficiari ai plăților au aceeași adresă este, de asemenea, un indicator al faptului că ar putea fi vorba de una și aceeași entitate. Bineînțeles, acest lucru ar trebui verificat încrucișat cu alte informații disponibile, dar adresa se poate dovedi totuși utilă pentru agregarea conturilor de plăți.
4. **Altele:** după cum s-a menționat mai sus, prestatorii de servicii de plată sunt liberi să utilizeze orice informație de care dispun pentru agregarea conturilor de plăți. Din astfel de informații fac parte, de exemplu, numărul de identificare al întreprinderii, adresa IP, adresa de e-mail, contractele etc.

3.2.3 Aplicarea în practică

3.2.3.1 Agregarea mai multor metode de plată

Figura 30 – Agregarea mai multor metode de plată către un singur beneficiar al plăților

În această situație, o mulțime de plătitori, care dețin conturi de plăți la un singur prestator de servicii de plată, inițiază plăți către un singur beneficiar al plăților. Beneficiarul plăților oferă diferite metode de plată, cum ar fi transferul-credit, debitarea directă și plățile cu cardul, care sunt toate utilizate de către plătitori și gestionate de diferiți prestatori de servicii de plată pentru beneficiarul plăților.

În aplicarea normelor de bază, prestatorul de servicii de plată al plătitorilor ar trebui, în mod normal, să calculeze pragul utilizând fiecare identificator separat. Ca atare, numai cele 30 de plăți cu cardul ar trebui raportate în CESOP.

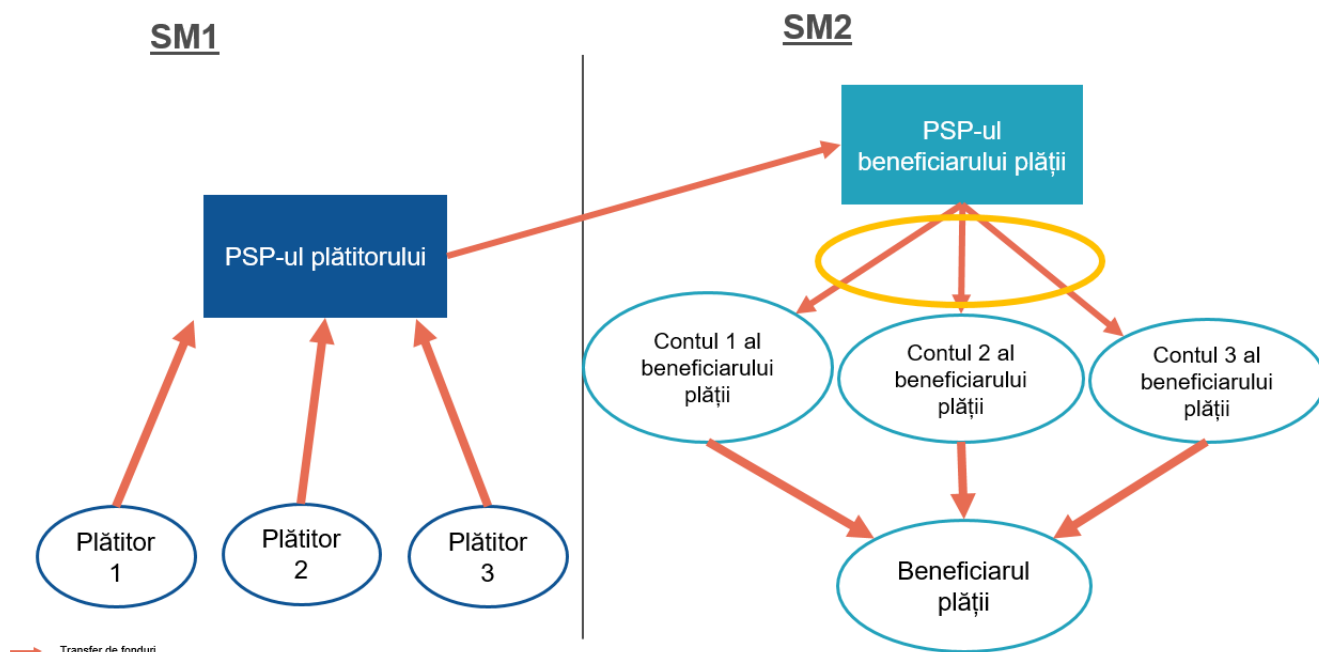
Întrucât beneficiarul plăților este, în definitiv, o singură entitate, prestatorul de servicii de plată al plătitorilor trebuie totuși să identifice dacă toate aceste conturi de plăți sunt într-adevăr legate de una și aceeași entitate. Dacă, de exemplu, numele și adresa beneficiarului plăților, astfel cum sunt disponibile pentru toate metodele de plată, sunt aceleași, prestatorul de servicii de plată al plătitorilor ar putea considera cu toată încrederea că beneficiarul plăților din spatele acestor conturi de plăți este una și aceeași entitate și, ca atare, să efectueze agregarea tuturor plăților. Rezultatul este că s-ar raporta în CESOP și transferurile-credit și debitările directe, nu doar plățile cu cardul.

În schimb, agregarea ar trebui efectuată numai pentru plățile executate de un singur prestator de servicii de plată pe stat membru. Ca atare, prestatorii de servicii de plată ai beneficiarului plăților nu trebuie să efectueze agregarea plăților între ei, deoarece nu pot ști ce fac ceilalți.

NB: Chiar dacă nu raportează tranzacția, întrucât aceasta are loc în interiorul UE, prestatorul de servicii de plată al plătitorului ar trebui totuși să efectueze agregarea în aplicarea articolului 243b alineatul (3), după cum se prezintă în secțiunea 4.3.

3.2.3.2 Agregarea mai multor conturi ale beneficiarului plăților în cadrul unui singur prestator de servicii de plată

Figura 31 – Agregarea mai multor conturi ale beneficiarului plăților în cadrul unui singur prestator de servicii de plată

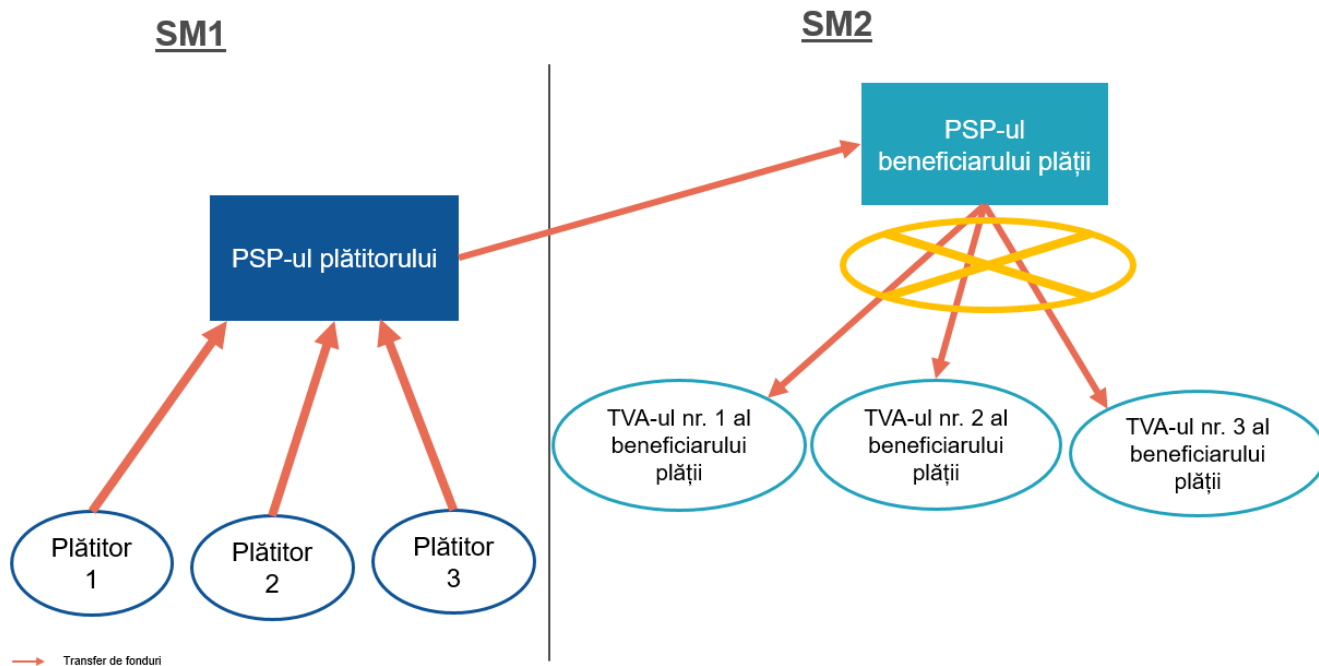
În această situație, prestatorul de servicii de plată al beneficiarului plăților primește mai multe plăți în conturi de plăți diferite, care sunt deținute toate de un singur beneficiar al plăților. Pentru a stabili dacă plățile către aceste conturi ar trebui raportate, prestatorul de servicii de plată trebuie să stabilească, pe baza informațiilor de care dispune, dacă respectivele conturi sunt legate de unul și același beneficiar al plăților și să efectueze agregarea tuturor plăților pe care le execută în aceste conturi de plăți.

Prestatorul de servicii de plată al plătorului, pe de altă parte, nu este supus obligației de raportare în conformitate cu articolul 243b alineatul (3), deoarece există un prestator de servicii de plată al beneficiarului plăților în Uniunea Europeană. El trebuie totuși să ia în considerare aceste plăți pentru calcularea pragului, în cazul în care ar trebui să raporteze și plățile către un cont de plăți din afara UE al aceluiași beneficiar al plăților (a se vedea secțiunea 4.3).

3.2.3.3 Beneficiarul plăților este o franciză

Figura 32 – Neagregarea francizei

În acest caz, beneficiarii plăților adoptă un model de franciză în cadrul căreia toți au o denumire comercială sau o marcă similară și distribuie aceleași produse, însă toți sunt entități juridice independente și diferite.

Astfel cum s-a explicat mai sus, agregarea ar trebui să aibă loc numai atunci când conturile de plăți au toate drept titulari aceleași entități juridice. În cazul unei francize, toate entitățile sunt diferite și au coduri diferite de înregistrare în scopuri de TVA/de identificare fiscală. Disponând de aceste informații, prestatorul de servicii de plată al beneficiarului plăților poate stabili cu ușurință că nu este vorba de același beneficiar al plăților, în pofida asemănării numelor, și nu trebuie să efectueze agregarea plăților către diversele conturi.

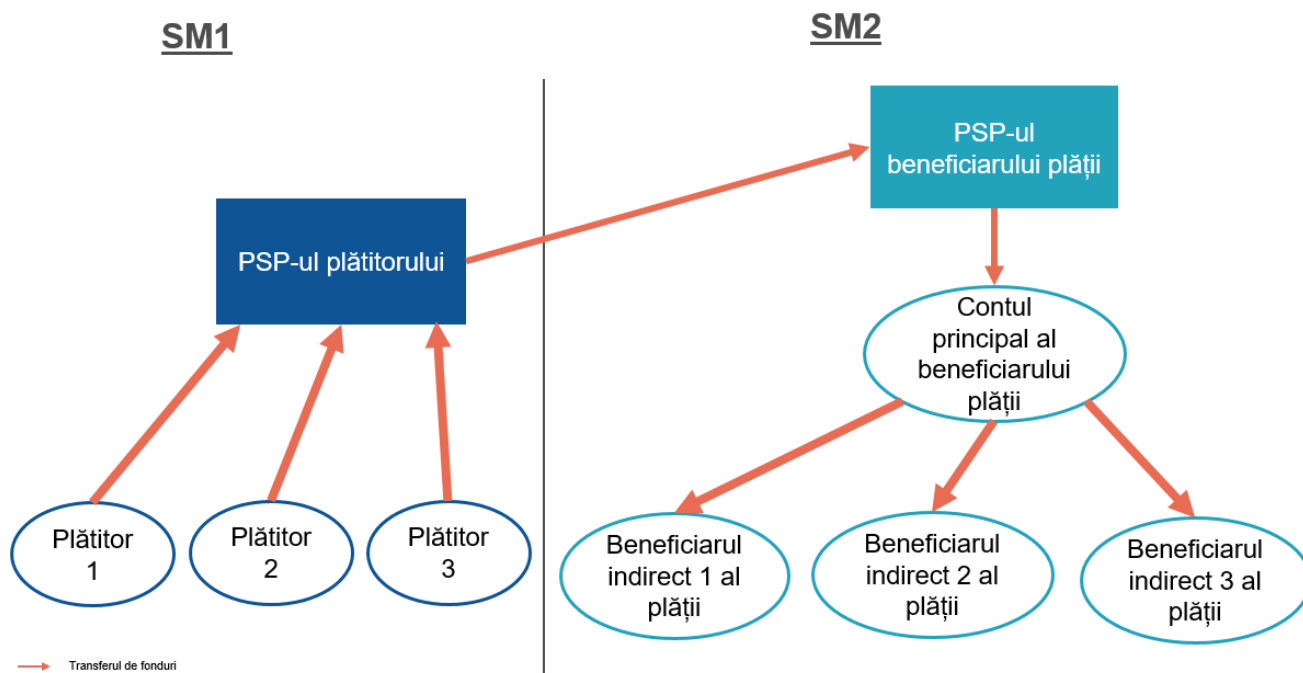
3.2.3.4 Agregarea contului „principal”

În această situație, beneficiarul plăților utilizează, pentru primirea de fonduri, un cont principal în cadrul unui singur prestator de servicii de plată și, ulterior, redistribuie plățile în diverse conturi „secundare” și către diverși beneficiari ai plăților. Acest proces este deosebit de frecvent în cazul piețelor online, care tind să centralizeze plățile înainte de a le redistribui.

Într-un astfel de caz, este important să se ia aminte că articolul 243b alineatul (2) nu include nicio formă de dezagregare, chiar dacă din date reiese că aceste conturi sunt utilizate de mai mulți beneficiari ai plăților. Cu alte cuvinte, mai multe conturi de plăți ar putea să facă obiectul unei agregări, dar un cont de plăți unic nu ar trebui niciodată divizat, chiar dacă în practică acest cont de plăți servește mai multor beneficiari ai plăților.

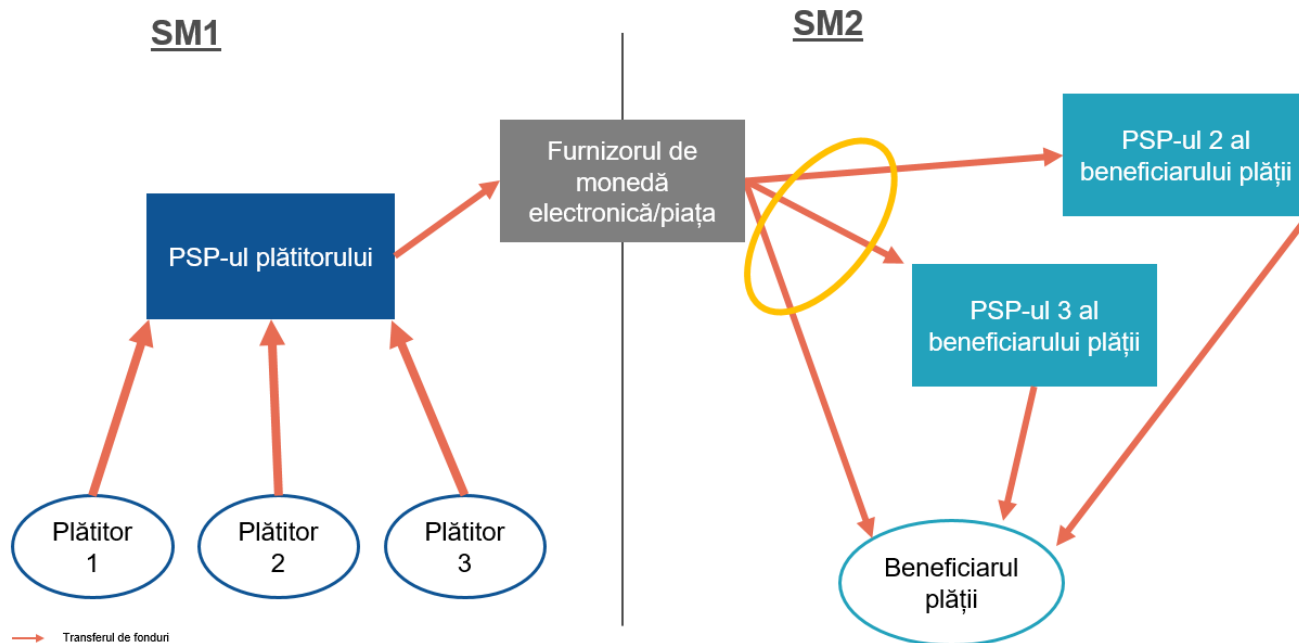
Ca atare, când se confruntă cu această situație, prestatorii de servicii de plată trebuie să calculeze și să raporteze plățile executate în contul „principal”, fără a analiza conturile secundare.

Figura 33 – Calcularea pragului pentru conturile principale

3.2.3.5 Agregarea de către emitenții de monedă electronică și piețele online

Figura 34 – Agregarea de către emitenții de monedă electronică și piețele online

În acest caz, plățile sunt centralizate de un intermediar (instituție emitență de monedă electronică sau piață online) care deține fondurile înainte de a le redistribui în diverse conturi de plăți ale beneficiarului plăților. Spre deosebire de cazul contului principal, în această situație beneficiarul plăților nu deține un cont unic, ci mai multe conturi în care primește fondurile transmise de intermediar (de exemplu, cont de monedă electronică, cont bancar etc.).

Pentru prestatorul de servicii de plată al plătitorilor, toate aceste plăți sunt trimise în contul intermediar, ceea ce înseamnă că nu este necesară agregarea (sau dezagregarea). Intermediarul trebuie să utilizeze însă informațiile de care dispune pentru agregarea tuturor plăților executate în diversele conturi de plăți ale beneficiarului plăților.

4 RAPORTAREA

4.1 Ce declanșează obligația de raportare?

La articolul 243b alineatul (1) din Directiva 2006/112/CE, adăugat prin Directiva 284/2020, sunt stabilite toate normele aplicabile obligației de raportare. În conformitate cu acest articol și conform explicațiilor din secțiunile 2 și 3 din prezentele orientări, există două elemente care trebuie luate în considerare pentru declanșarea obligației de raportare:

- dacă sunt îndeplinite condițiile pentru aplicarea obligației de raportare (a se vedea secțiunea 2);
- dacă sunt îndeplinite condițiile de monitorizare (a se vedea secțiunea 3).

În practică, înseamnă că ar trebui să raporteze date numai prestatorii de servicii de plată care prestează servicii de plată din domeniul de aplicare al obligației de raportare (astfel cum se stabilește la articolul 243a din Directiva 2006/112/CE) și care execută peste 25 de plăți transfrontaliere pe trimestru către un beneficiar dat al plăților.

Pentru ca obligația de raportare să aibă loc, aceste două condiții trebuie verificate și îndeplinite în fiecare trimestru calendaristic.

De exemplu, dacă, în cursul unui trimestru calendaristic, un beneficiar al plăților îndeplinește aceste condiții în cadrul serviciilor asigurate de un prestator de servicii de plată, prestatorul de servicii de plată trebuie să includă respectivul beneficiar al plăților în rapoartele sale. Cu toate acestea, dacă se întâmplă ca, în următorul trimestru calendaristic, același prestator de servicii de plată să nu efectueze peste 25 de plăți transfrontaliere către respectivul beneficiar al plăților, acesta nu trebuie inclus în raportarea prestatorului de servicii de plată în cauză.

Dacă însă beneficiarul plăților ar urma să depășească pragul în trimestrul următor, atunci prestatorul de servicii de plată trebuie să includă în raportarea sa trimestrială plățile pe care le-a primit în cursul trimestrului respectiv.

Nu trebuie raportate niciodată plățile din perioada în care nu au fost îndeplinite toate condițiile.

4.2 Cu ce frecvență trebuie raportate datele?

La articolul 243b alineatul (1) din Directiva 2006/112/CE, adăugat prin Directiva 284/2020, sunt stabilite normele privind perioada de raportare.

*Statele membre impun prestatorilor de servicii de plată să păstreze evidențe suficient de detaliate ale beneficiarilor plăților și ale plăților în legătură cu serviciile de plată pe care le furnizează **pentru fiecare trimestru calendaristic**, pentru a permite autorităților competente ale statelor membre să efectueze controale privind livrările de mărfuri și prestările de servicii care, în conformitate cu dispozițiile titlului V, se consideră că au loc într-un stat membru, în vederea atingerii obiectivului de combatere a fraudei în domeniul TVA.*

În conformitate cu acest alineat, prestatorii de servicii de plată au obligația de a păstra evidențe detaliate ale beneficiarilor plăților și ale plăților pe care aceștia le primesc în fiecare trimestru calendaristic. Acesta reprezintă perioada pentru care se colectează și la care se referă informațiile. Pe baza acestei dispoziții, la articolul 24b alineatul (1) litera (a) din Regulamentul 904/2010, astfel cum a fost adăugat prin Regulamentul 283/2020, se indică perioada în care statele membre colectează datele.

Fiecare stat membru colectează informațiile privind beneficiarii plăților și plățile menționate la articolul 243b din Directiva 2006/112/CE.

Fiecare stat membru colectează informațiile menționate la primul paragraf de la prestatorii de servicii de plată:

(a) până cel târziu la sfârșitul lunii care urmează după expirarea trimestrului calendaristic la care se referă informațiile;

Aceste două articole combinate prevăd calendarul pentru raportarea datelor privind plățile de la prestatorii de servicii de plată. Această raportare are loc în fiecare trimestru începând cu ianuarie 2024, iar prestatorii de servicii de plată au obligația să trimită datele statelor membre cel târziu la sfârșitul lunii următoare trimestrului calendaristic la care se referă datele.

În tabelul de mai jos sunt enumerate cele patru perioade de raportare pentru prestatorii de servicii de plată și datele până la care informațiile trebuie transmise statelor membre.

Perioadele de raportare pentru prestatorii de servicii de plată:

- Prima perioadă (ianuarie-martie): **30 aprilie**
- A 2-a perioadă (aprilie-iunie): **31 iulie**
- A 3-a perioadă (iulie-septembrie): **31 octombrie**
- A 4-a perioadă (octombrie-decembrie): **31 ianuarie**

După ce au colectat datele, statele membre le transmit în CESOP cel târziu în a 10-a zi a celei de a doua luni care urmează sfârșitului perioadei de raportare, în conformitate cu articolul 24b alineatul (3).

Tabelul de mai jos conține datele până la care statele membre trebuie să transmită informațiile în CESOP.

Datele-limită pentru transmiterea informațiilor în CESOP:

- Prima perioadă (ianuarie-martie): **10 mai**
- A 2-a perioadă (aprilie-iunie): **10 august**
- A 3-a perioadă (iulie-septembrie): **10 noiembrie**
- A 4-a perioadă (octombrie-decembrie): **10 februarie**

4.3 Cine trebuie să raporteze datele în temeiul articolului 243b alineatul (3)?

În pofida faptului că un prestator de servicii de plată poate fi supus obligației de raportare, articolul 243b alineatul (3) limitează obligațiile prestatorului de servicii de plată al plătitorului.

Obligația prevăzută la alineatul (1) nu se aplică serviciilor de plată prestate de prestatorii de servicii de plată ai plătitorului pentru orice plată atunci când cel puțin unul dintre prestatorii de servicii de plată ai beneficiarului se află într-un stat membru, astfel cum rezultă din codul BIC al prestatorului de servicii de plată sau din orice alt cod de identificare comercială care identifică fără echivoc prestatorul de servicii de plată și locația acestuia. Prestatorii de servicii de plată ai plătitorului includ, în orice caz, respectivele servicii de plată în calculul menționat la alineatul (2).

În practică, prestatorul de servicii de plată al plătitorului nu trebuie să păstreze evidențe privind beneficiarii plăților atunci când cel puțin unul dintre prestatorii de servicii de plată ai beneficiarului se află într-un stat membru, astfel cum rezultă din codul BIC al prestatorului de servicii de plată sau din alt cod de identificare comercială. Prestatorul de servicii de plată al plătitorului trebuie să păstreze și să raporteze date numai atunci când nu există prestatori de servicii de plată ai beneficiarului plăților într-un stat membru.

NB: Prin stat membru din cerința privind locația se înțelege un stat membru în înțelesul teritorial al articolului 5 alineatul (2) din Directiva TVA, fără a se include, așadar, teritoriile terțe, astfel cum sunt definite la articolul 6 din Directiva TVA. Ca atare, dacă prestatorul de servicii de plată al beneficiarului plăților este stabilit pe un teritoriu terț, raportarea se efectuează de către prestatorul de servicii de plată al plătitorului.

Cu alte cuvinte, când prestatorii de servicii de plată ai beneficiarului plăților se află într-un stat membru, obligația de raportare le revine exclusiv acestora. Articolul nu creează o limită în ceea ce privește numărul de prestatori de servicii de plată care ar trebui să raporteze tranzacția, ceea ce înseamnă că, în cazul în care în plată sunt implicați, conform modelului de afaceri, mai mulți prestatori de servicii de plată din partea beneficiarului plăților (de exemplu, pe baza unor relații de subcontractare), toți prestatorii de servicii de plată ai beneficiarului plăților au responsabilitatea de a raporta date.

În cazul specific al restituirilor de plăți, raportarea trebuie efectuată de prestatorul de servicii de plată care a raportat tranzacția inițială, acesta fiind cel mai în măsură să coreleze ambele raportări.

În sfârșit, la articolul 243b alineatul (3) ultima teză este stabilită o normă specială privind calcularea pragului: chiar dacă o plată nu trebuie, în aplicarea acestei norme, să fie raportată de către un prestator de servicii de plată, plata respectivă tot trebuie inclusă în calculul și agregarea pragului de 25 de tranzacții transfrontaliere.

Exemplu: un prestator de servicii de plată din statul membru 1 (prestatorul de servicii de plată al plătitorului) execută operațiuni de plată către un beneficiar al plăților care deține un cont de plăți în statul membru 2 și un alt cont într-o țară terță. În cursul unui trimestru dat, prestatorul de servicii de plată al plătitorului execută:

- 200 de plăți în contul de plăți din statul membru 2;
- 20 de plăți în contul de plăți din țara terță.

În aplicarea normelor stabilite la articolul 243b, sunt îndeplinite toate condițiile pentru declanșarea obligației de raportare, însă prestatorul de servicii de plată al plătitorului nu raportează plățile efectuate în contul de plăți din statul membru 2, întrucât acestea sunt raportate de către prestatorul de servicii de plată al beneficiarului plăților din statul membru 2.

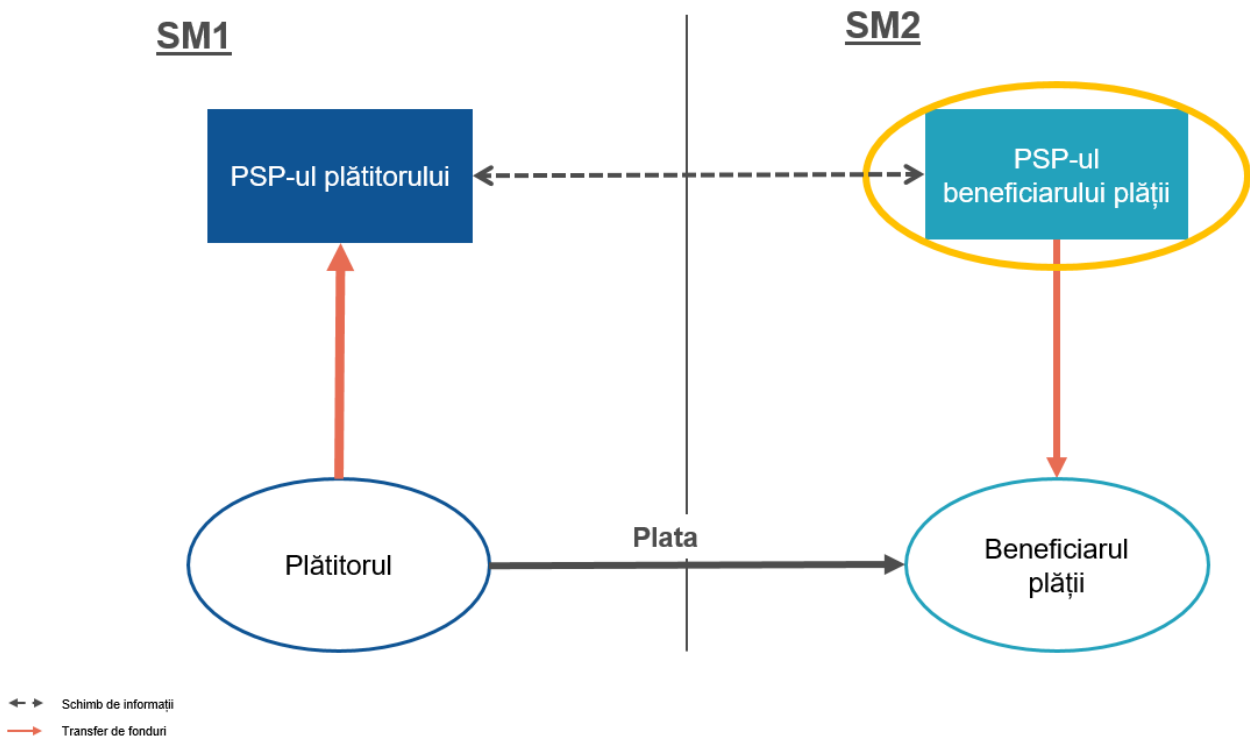
El trebuie să raporteze însă plățile efectuate în contul de plăți din țara terță, deoarece se depășește pragul de 25 de plăți transfrontaliere, pentru calcularea căruia trebuie să se ia în considerare și plățile efectuate în contul de plăți din statul membru 2.

4.3.1 Aplicarea în practică

4.3.1.1 Prestatorul de servicii de plată al beneficiarului plăților și beneficiarul plăților se află în alt stat membru

Acest exemplu este o aplicare clară a normelor stabilite la articolul 243b. În conformitate cu articolul 243b alineatul (3) – toate celelalte condiții fiind îndeplinite –, prestatorul de servicii de plată al beneficiarului plăților este, atunci când se află într-un stat membru, singurul care are obligația de raportare.

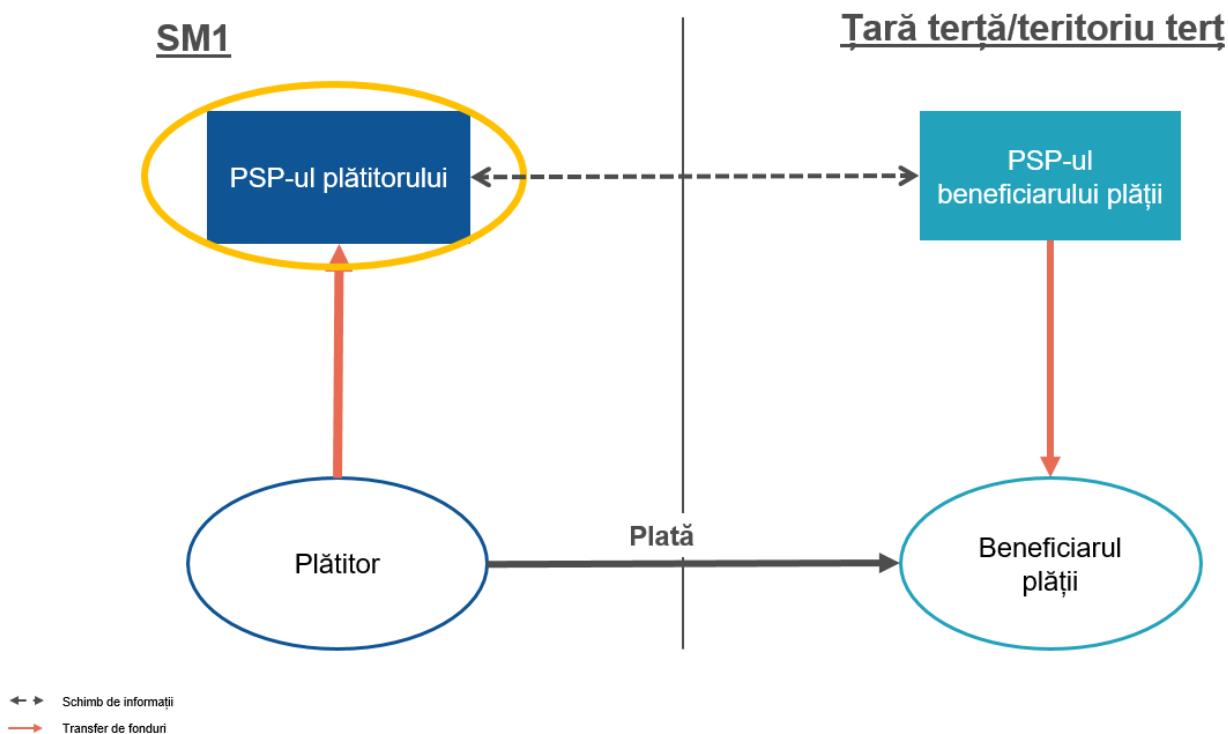
Figura 34 – Raportarea în situația în care prestatorul de servicii de plată al beneficiarului plăților se află în alt stat membru

4.3.1.2 Prestatorul de servicii de plată al beneficiarului plăților și beneficiarul plăților se află într-o țară terță

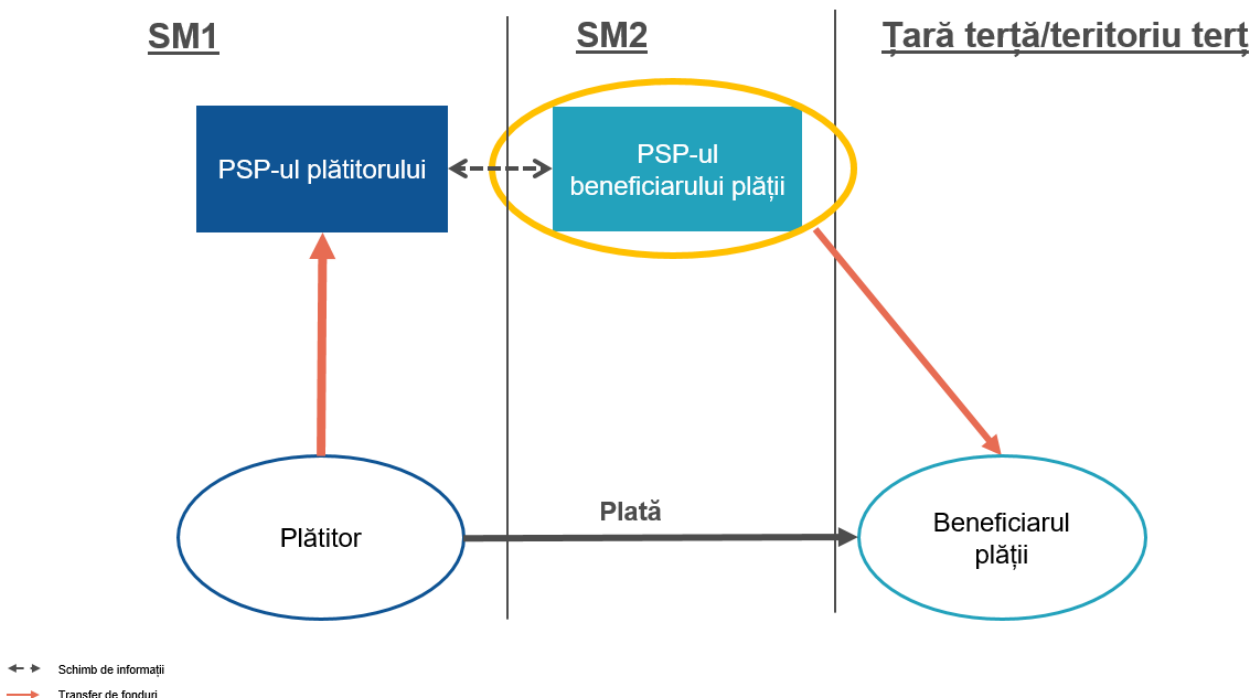
Și acest exemplu este o aplicare directă a normelor stabilite la articolul 243b. Întrucât niciun prestator de servicii de plată al beneficiarului plăților nu se află în alt stat membru, obligația de raportare îi revine prestatorului de servicii de plată al plătitorului.

Figura 35 – Raportarea în situația în care prestatorul de servicii de plată al beneficiarului plăților se află într-o țară terță sau pe un teritoriu terț

4.3.1.3 Prestatorul de servicii de plată al beneficiarului plăților se află într-un stat membru, iar beneficiarul plăților, într-o țară terță

Figura 36 – Raportarea în situația în care prestatorul de servicii de plată al beneficiarului plăților se află într-un stat membru, dar beneficiarul plăților se află într-o țară terță sau pe un teritoriu terț

În acest caz, beneficiarul plăților care se află într-o țară terță utilizează serviciile unui prestator de servicii de plată care se află într-un stat membru. Întrucât articolul 243b alineatul (3) limitează raportarea prestatorului de servicii de plată al plătitorului în cazul în care prestatorul de servicii de plată al beneficiarului plăților se află într-un stat membru, obligația de raportare îi revine exclusiv prestatorului de servicii de plată al beneficiarului plăților.

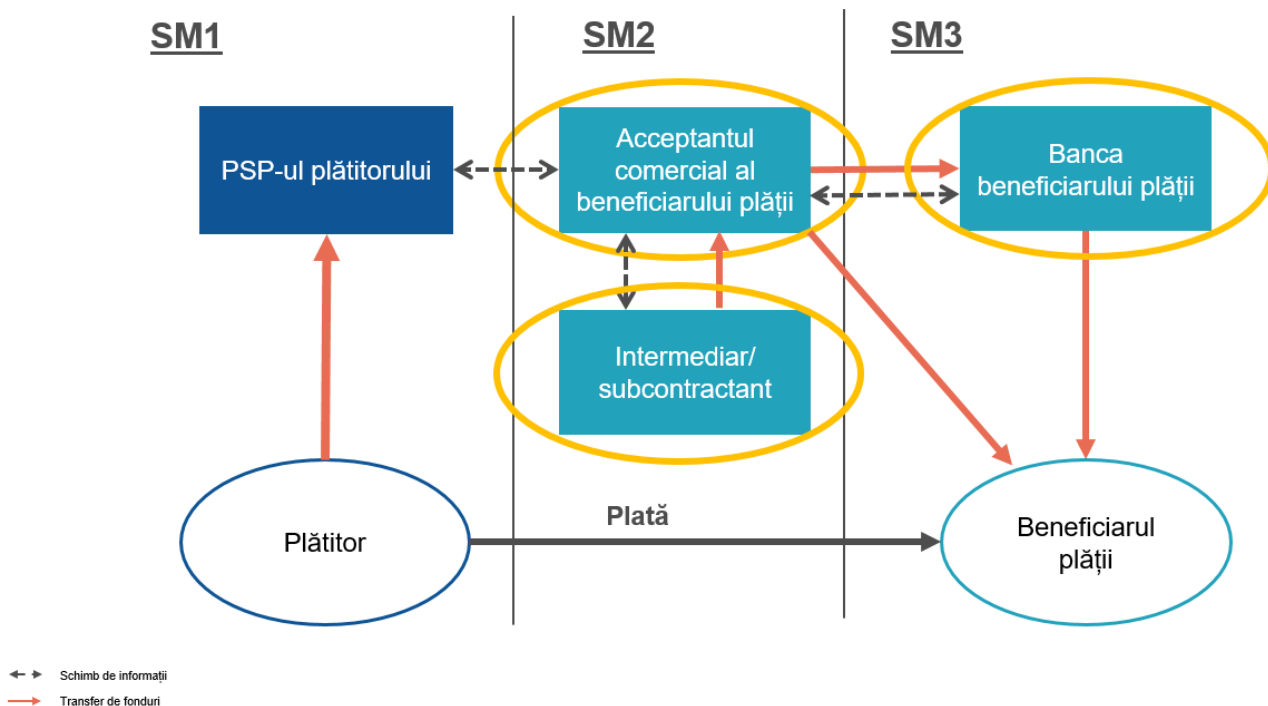
4.3.1.4 Beneficiarul plăților se află într-un stat membru și în operațiunea de plată sunt implicați mai mulți prestatori de servicii de plată

În această situație, beneficiarul plăților utilizează, pentru procesarea operațiunii de plată, serviciile mai multor prestatori de servicii de plată care se află în state membre diferite. Dat fiind că articolul 243b alineatul (3) nu include nicio limitare a numărului de prestatori de servicii de plată ai beneficiarului plăților care au obligația de raportare, au responsabilitatea de a raporta plata toți prestatorii de servicii de plată care îndeplinesc condițiile pentru a fi vizați de obligația de raportare.

NB: Dacă în operațiunea de plată este implicat un intermediar, acesta nu are responsabilitatea de a raporta vreo plată atât timp cât activitățile sale constau numai în furnizarea de servicii tehnice care doar sprijină prestarea unor servicii de plată și atât timp cât intermediarul respectiv nu intră în niciun moment în posesia fondurilor de transferat, neîndeplinind deci criteriile pentru a fi considerat prestator de servicii de plată.

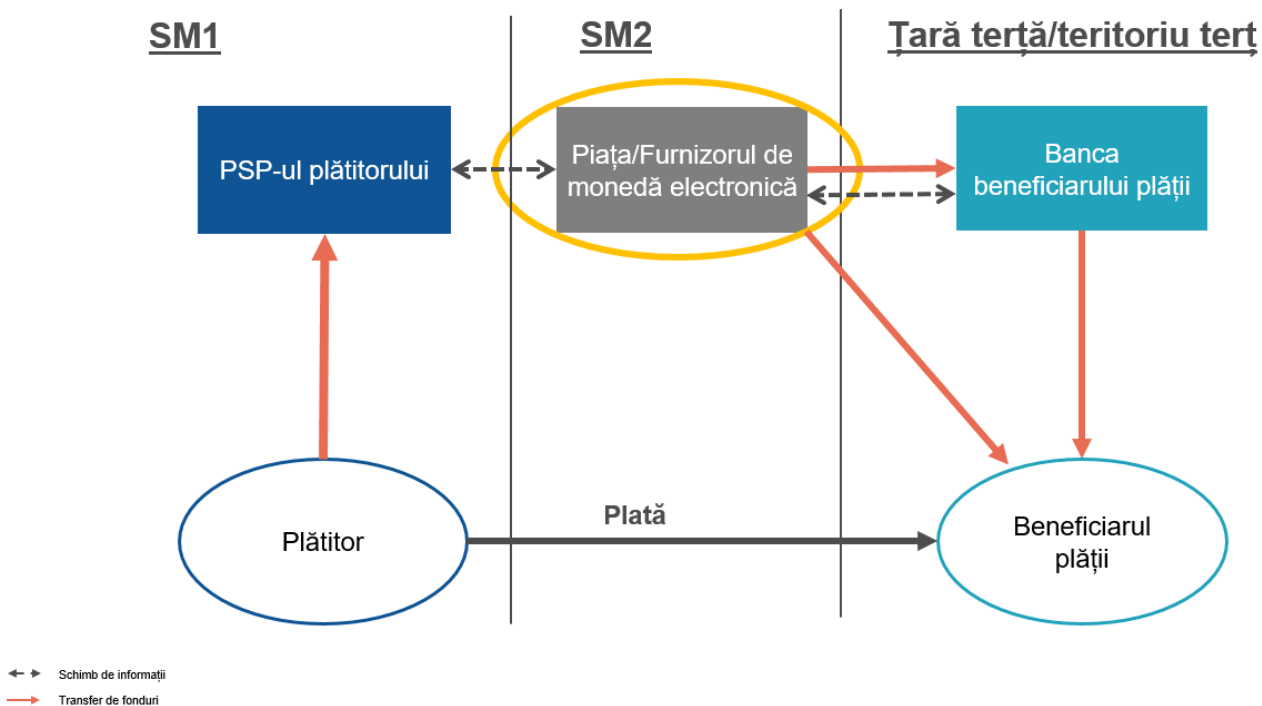

Figura 37 – Raportarea în situația în care beneficiarul plăților utilizează serviciile mai multor prestatori de servicii de plată și aceștia se află în state membre

4.3.1.5 Beneficiarul plăților se află într-o țară terță, dar utilizează serviciile unui prestator de servicii de plată dintr-un stat membru

Figura 38 – Raportarea în situația în care cel puțin unul dintre prestatorii de servicii de plată ai beneficiarului plăților se află într-un stat membru

În acest exemplu, beneficiarul plăților se află într-o țară terță și are un cont de plăți la un prestator de servicii de plată din afara UE. Întrucât beneficiarul plății utilizează însă și serviciile unui intermediar din Uniunea Europeană, cum ar fi o piață online sau un emitent de monedă electronică, pentru aprovizionarea pieței UE, obligația de raportare îi revine intermediarului respectiv.

Prestatorul de servicii de plată al plătitorului și banca beneficiarului plăților care se află în țara terță nu trebuie să raporteze date.

4.3.2 Situația țărilor din SEE

Țările din SEE sunt incluse în domeniul de aplicare teritorial al DSP2, iar statele membre ale SEE din afara Uniunii pot avea prestatori de servicii de plată care prestează servicii de plată în UE. Norma de limitare de la articolul 243b se aplică numai atunci când acești prestatori de servicii de plată au o prezență în alt stat membru și când această prezență poate fi verificată cu ajutorul codului IBAN sau al altui cod de identificare comercială al prestatorului de servicii de plată din SEE.

Cu alte cuvinte, dacă prestatorul de servicii de plată al beneficiarului plăților se află într-o țară din SEE, conform codului său IBAN sau altui cod de identificare comercială, cel care trebuie să raporteze datele este prestatorul de servicii de plată al plătitorului. Dacă însă un prestator de servicii de plată dintr-o țară din SEE are sucursale într-un stat membru, obligația de raportare le revine sucursalelor respective, acestea putând fi considerate prestatori de servicii de plată ai beneficiarului plăților.

4.4 Unde ar trebui raportate datele?

Normele referitoare la locul în care trebuie raportate datele sunt stabilite la articolul 243b alineatul (4) litera (b) din Directiva TVA modificată.

În cazul în care prestatorilor de servicii de plată li se aplică obligația prevăzută de alineatul (1), evidențele:

(b) sunt puse la dispoziție în conformitate cu articolul 24b din Regulamentul (UE) nr. 904/2010 statului membru de origine al prestatorului de servicii de plată sau statelor membre gazdă în cazul în care prestatorul de servicii de plată prestează servicii de plată în alte state membre decât statul membru de origine.

În conformitate cu această dispoziție, prestatorii de servicii de plată raportează datele referitoare la plăți statului membru de origine sau, atunci când prestează servicii de plată în mai multe state membre, statului sau statelor membre gazdă.

Definiția statului membru de origine și definiția statului membru gazdă sunt incluse la articolul 243a din directivă, care conține trimeri directe la dispozițiile relevante din DSP2.

Conform definiției din DSP2, statul membru de origine este statul membru în care un prestator de servicii de plată a solicitat și a obținut autorizația de instituție de plată și care ar trebui să corespundă statului membru în care își are sediul social sau sediul central respectivul prestator de servicii de plată.

Statul membru gazdă este, în schimb, orice stat membru, altul decât statul de origine, în care prestatorul de servicii de plată prestează servicii de plată fie prin intermediul unui agent sau al unei sucursale, fie direct.

Exemplu: un prestator de servicii de plată este autorizat în calitate de instituție de plată de către statul membru 1 și prestează servicii de plată și în statul membru 2, prin intermediul unei sucursale, și în statul membru 3, prin intermediul unui agent.

În aplicarea normelor, acest prestator de servicii de plată trebuie să raporteze statului membru 1 plățile pe care le execută în statul membru 1, statului membru 2 plățile pe care le execută în statul membru 2 și statului membru 3 plățile pe care le execută în statul membru 3.

Exemplul 2: un emitent de monedă electronică este autorizat în calitate de instituție de plată, pentru prestarea de servicii de plată, de către statul membru 1. Emitentul respectiv utilizează apoi normele de „pașaport” pentru a presta servicii de plată în toate celelalte state membre ale Uniunii. Conform noiei stabilite la articolul 243b alineatul (4), el raportează date în toate statele membre pentru plățile respective pe care le execută în fiecare dintre acestea.

4.4.1 Prestarea directă de servicii de plată în statele membre gazdă

Statele membre în care un prestator de servicii de plată ar trebui să își raporteze plățile sunt mai ușor de stabilit atunci când respectivul prestator de servicii de plată este prezent fizic în aceste state membre, de exemplu printr-o sucursală sau printr-un agent. În cazul în care serviciile de plată sunt prestate direct dintr-un stat membru în altul, este puțin mai complicat de stabilit statul membru în care ar trebui realizată raportarea, deoarece nu există o prezență fizică care să permită diferențierea clară a activităților din statul membru gazdă de cele din statul membru de origine.

Prestatorii de servicii de plată ar trebui să se bazeze pe autorizația lor de instituție de plată pentru a stabili unde prestează servicii. Un prestator de servicii de plată trebuie să informeze autoritatea statului membru gazdă înainte de a putea presta servicii de plată pe teritoriul statului membru respectiv, ceea ce se consemnează apoi în registrul prestatorilor de servicii de plată din statul membru respectiv¹³. Prin registrul respectiv și pe baza informațiilor disponibile în baza sa de date referitoare la clienți, un prestator de servicii de plată ar trebui să fie în măsură să identifice în mod clar ce servicii sunt prestate unde.

Exemplu: un emitent de monedă electronică este autorizat în calitate de instituție de plată în statul membru 1 și prestează servicii de plată și în statele membre 2 și 3. Pentru a stabili ce date ar trebui raportate în fiecare stat membru, emitentul respectiv se bazează pe autorizația sa de instituție de plată și pe locația clienților săi.

Ca atare, dacă acționează în calitate de prestator de servicii de plată al plătitorului pentru plățile efectuate din statul membru 1 către o țară terță, emitentul de monedă electronică raportează plățile respective în statul membru 1. Dacă acționează în calitate de prestator de servicii de plată al beneficiarului plăților pentru plățile efectuate din statul membru 3 în statul membru 2, emitentul de monedă electronică raportează plățile respective în statul membru 2.

4.4.2 Situația țărilor din SEE (Islanda, Liechtenstein, Norvegia)

După cum s-a explicat în secțiunea 2.1.1, DSP2 se aplică și țărilor care sunt membre ale SEE. Cu alte cuvinte, prestatorii de servicii de plată din aceste țări pot să fie autorizați legal în calitate de instituții de

---

¹³ Informații referitoare la statul membru de origine și statul membru gazdă ale unui prestator de servicii de plată pot fi găsite și pe site-ul Autorității Bancare Europene (<https://euclid.eba.europa.eu/register/>).

plată în țara lor de origine și apoi să utilizeze normele de „pașaport” pentru a presta servicii de plată oriunde în Uniune Europeană, inclusiv servicii de plată directe, fără prezență fizică.

După cum s-a menționat în secțiunea 4.3.2., plățile către țări din SEE sunt considerate plăți către țări terțe. În astfel de cazuri, dacă este stabilit într-un stat membru, prestatorul de servicii de plată al plătitorului raportează plata în statul membru al plătitorului (indiferent dacă este statul membru gazdă sau statul membru de origine).

În schimb, prestatorii de servicii de plată stabiliți în țări din SEE care prestează servicii de plată în Uniunea Europeană trebuie să raporteze aceste plăți în statul membru gazdă. Continuă să se aplice însă normele stabilite la articolul 243b, iar în CESOP se raportează numai plățile inițiate de un plătitor (sau pe baza unui mandat din partea plătitorului, în cazul debitărilor directe) în Uniunea Europeană (în conformitate cu normele privind locația prevăzute la articolul 243c). Ca atare, acești prestatori de servicii de plată nu ar trebui să raporteze plățile care sunt inițiate dintr-o țară din SEE.

Exemplu: un prestator de servicii de plată autorizat în calitate de instituție de plată de către Norvegia prestează servicii de plată în Suedia și Islanda. Conform normelor stabilite la articolul 243b, acest prestator de servicii de plată:

- raportează în Suedia toate plățile inițiate de plătitori din Suedia către Norvegia, Islanda sau orice altă țară terță;
- raportează în Suedia toate plățile către beneficiari ai plăților din Suedia, în cazul în care plătitorul se află în alt stat membru, nu în Suedia;
- nu raportează plățile dintre Norvegia și Islanda sau dintre Norvegia sau Islanda și orice țară terță;
- nu raportează plățile inițiate de plătitori din Suedia către beneficiari ai plăților din alt stat membru.

4.5 Ce date ar trebui raportate de către prestatorii de servicii de plată?

Lista datelor care trebuie raportate este stabilită la articolul 243d din Directiva 2006/112 modificată și poate fi împărțită în două seturi de date: date referitoare la beneficiarul plății [articolul 243d alineatul (1)] și date referitoare la fiecare plată primită de beneficiarul plății [articolul 243d alineatul (2)].

(1) Evidențele păstrate de prestatorii de servicii de plată, în temeiul articolului 243b, conțin următoarele informații:

- (a) codul BIC sau orice alt cod de identificare comercială care identifică fără echivoc prestatorul de servicii de plată;*
- (b) numele sau denumirea comercială a beneficiarului plății, astfel cum figurează în evidențele prestatorului de servicii de plată;*
- (c) dacă este disponibil, orice cod de înregistrare în scopuri de TVA sau alt cod fiscal național al beneficiarului plății;*
- (d) codul IBAN sau, în absența codului IBAN, orice alt identificator care identifică fără echivoc și furnizează locația beneficiarului plății;*
- (e) codul BIC sau orice alt cod de identificare comercială care identifică fără echivoc și furnizează locația prestatorului de servicii de plată care acționează în numele beneficiarului plății, în cazul în care beneficiarul primește fonduri fără să aibă un cont de plăți;*
- (f) dacă este disponibilă, adresa beneficiarului plății, astfel cum figurează în evidențele prestatorului de servicii de plată;*

- (g) detaliile privind orice plată transfrontalieră, astfel cum este menționată la articolul 243b alineatul (1);
- (h) detaliile privind orice restituire a unei plăți, astfel cum este identificată ca fiind legată de plățile transfrontaliere menționate la litera (g).
- (2) Informațiile menționate la alineatul (1) literele (g) și (h) conțin următoarele detalii:
- (a) data și ora efectuării plății sau a restituirii plății;
- (b) valoarea și moneda plății sau a restituirii plății;
- (c) statul membru de origine al plății primite de sau în numele beneficiarului plății, statul membru de destinație a restituirii, după caz, precum și informațiile utilizate pentru a stabili originea sau destinația plății sau a restituirii plății în conformitate cu articolul 243c;
- (d) orice referință care identifică fără echivoc plata;
- (e) dacă este cazul, informația că plata este inițiată la sediul fizic al comerciantului.

Aceste date trebuie transmise cu ajutorul unui formular XML standard care este detaliat în anexa la Regulamentul de punere în aplicare¹⁴. Specificațiile formularului (schema XML) împreună cu ghidul utilizatorului sunt disponibile pe pagina dedicată CESOP pe site-ul Europa¹⁵.

Data fiind mulțimea de elemente de date care pot fi colectate pentru diferitele câmpuri, următoarea secțiune este consacrată detaliilor a ceea ce se așteaptă pentru fiecare câmp de date și conține, pe cât posibil, exemple de elemente de date pentru fiecare dintre principalele metode de plată care ar putea fi raportate în CESOP. Această listă nu este exhaustivă, putând fi valabile și alte elemente, atât timp cât ele corespund datelor enumerate la articolul 243d.

4.5.1 Prezentare generală a elementelor de date

Conform anexei la regulamentul de punere în aplicare, în formularul electronic trebuie incluse 15 elemente principale de date, care reprezintă datele de furnizat în temeiul articolului 243d din Directiva TVA.

Aceste elemente de date sunt enumerate în tabelul de mai jos, care conține, de asemenea, descrierea a ceea ce trebuie să reprezinte și o rubrică în care se indică dacă raportarea este sau nu obligatorie. În sensul tabelului, se aplică următoarele definiții:

- **Obligativ:** acest element de date trebuie să fie întotdeauna furnizat și prezent în formular. Nefurnizarea elementului de date duce la respingerea formularului și la constatarea nerespectării obligației de raportare.
- **Facultativ obligativ:** acest element de date trebuie să fie întotdeauna furnizat când se află la dispoziția prestatorului de servicii de plată. Nefurnizarea elementului de date când acesta este disponibil duce la constatarea nerespectării obligației de raportare. Cu toate acestea, dacă datele nu se află la dispoziția prestatorului de servicii de plată și câmpul nu este completat, nu se respinge formularul și se consideră că obligația de raportare a fost totuși îndeplinită.

¹⁴ <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/RO/TXT/PDF/?uri=CELEX:32022R1504&from=en>.

¹⁵ https://ec.europa.eu/taxation_customs/taxation-1/central-electronic-system-payment-information-cesop_ro.

- **Obligatoriu când este cazul:** acest element de date se furnizează când sunt îndeplinite condițiile specifice pentru solicitarea sa. Nefurnizarea elementului de date când sunt îndeplinite condițiile duce la respingerea formularului și la constatarea nerespectării obligației de raportare. Dacă nu sunt îndeplinite condițiile, datele nu trebuie furnizate. Majoritatea elementelor de date marcate ca atare se referă la alegerea dintre două posibilități care se exclud reciproc.

Tabelul 2 – Prezentarea generală a elementelor de date de transmis

Rubrica nr.	Denumirea elementului de date	Articolul 243d	Descriere	Obligatoriu
1	Codul BIC/ identificadorul prestatorului de servicii de plată care transmite datele	Alineatul (1) litera (a)	Acest element de date este utilizat pentru identificarea prestatorului de servicii de plată care raportează autorității fiscale datele referitoare la plăți. Datele de raportat ar trebui să fie: • codul de identificare comercială (BIC), astfel cum este definit la articolul 2 punctul 16 din Regulamentul (UE) nr. 260/2012 al Parlamentului European și al Consiliului¹⁶, al prestatorului de servicii de plată care raportează datele sau • orice alt cod de identificare comercială care identifică fără echivoc prestatorul de servicii de plată care transmite datele. Sunt incluși aici identificadorii naționali, cum ar fi numerele de identificare ale societăților comerciale, numerele naționale de înregistrare etc. Prezenta rubrică nu ar trebui confundată cu rubrica 5. Deși identificadorii de precizat în ambele rubrici sunt aceiași, rubrica 1 se referă la identificadorul prestatorului de servicii de plată care raportează datele, în timp ce identificadorul din rubrica 5 se referă la identificadorul prestatorului de servicii de plată care acționează pe seama beneficiarului plății și care poate fi diferit de cel care raportează datele, dacă plata se efectuează în afara UE.	Obligatoriu
2	Numele beneficiarului plății	Alineatul (1) litera (b)	În prezentul câmp se furnizează toate numele disponibile ale beneficiarului plății, astfel cum figurează în evidențele prestatorilor de servicii de	Obligatoriu

¹⁶ Regulamentul (UE) nr. 260/2012 al Parlamentului European și al Consiliului din 14 martie 2012 de stabilire a cerințelor tehnice și comerciale aplicabile operațiunilor de transfer de credit și de debitare directă în euro și de modificare a Regulamentului (CE) nr. 924/2009 (JO L 94, 30.3.2012, p. 22).

			plată. Dacă prestatorul de servicii de plată nu are evidențe pentru beneficiarul plății, este considerat drept nume din evidențe numele introdus de plătitor. Numele pot fi denumirea juridică, denumirea sub care beneficiarul plății își desfășoară activitatea (DBA, „doing business as”), denumirea utilizată în scopul înregistrării și al comunicării etc. Dacă numele din evidențe intră în conflict cu numele introdus de plătitor pentru inițierea operațiunii de plată, prevalează numele din evidențe.	
3	Codul TVA/NIF al beneficiarului plății	Alineatul (1) litera (c)	În prezentul câmp, se furnizează toate numerele de identificare fiscală ale beneficiarului plății care sunt disponibile. Acestea pot fi codul european de înregistrare în scopuri de TVA, codul național de înregistrare în scopuri de TVA, codul de identificare fiscală (NIF) sau orice număr național care, deși nu este strict legat de scopuri fiscale sau emis de o autoritate fiscală, este utilizat în scopuri fiscale și permite identificarea unică a deținătorului său (de exemplu, numere de securitate socială, număr de înregistrare ca societate comercială etc.).	Facultativ obligatoriu
4	Numărul de identificare al contului beneficiarului plății	Alineatul (1) litera (d)	Prezentul câmp servește la identificarea cu precizie a contului de plăți al beneficiarului plății în care sunt transferate fondurile. Ca atare, el include: • codul IBAN al contului de plăți al beneficiarului plății, astfel cum este definit la articolul 2 punctul 15 din Regulamentul (UE) nr. 260/2012 sau • orice alt identificator care identifică fără echivoc și furnizează locația beneficiarului plății implicat în tranzacție. Acesta poate fi identificatorul comerciantului (MID, „merchant ID”), numărul contului de monedă electronică, numărul de înregistrare SWIFT, numărul contului național etc. La articolul 243d alineatul (1) litera (d) se stabilește prioritatea codului IBAN. Numai când acesta nu este disponibil, ar trebui furnizat alt identificator.	Obligatoriu când este cazul, dacă fondurile sunt transferate într-un cont de plăți al beneficiarului plății.
5	Codul BIC/identificatorul prestatorului de servicii de plată al beneficiarului plății	Alineatul (1) litera (e)	Prezentul câmp servește la identificarea prestatorului de servicii de plată care acționează pe seama beneficiarului plății când beneficiarul primește fonduri fără a avea un cont de plăți (remitere de bani). Întrucât nu există un cont de plăți, nu se poate colecta un identificator prevăzut în rubrica 4. Ca atare, entitatea raportoare trebuie să furnizeze identificatorul prestatorului de servicii de plată care acționează pe seama beneficiarului plății. În prezentul câmp, datele de furnizat sunt: • fie codul de identificare comercială (BIC), astfel cum este definit la articolul 2 punctul 16 din Regulamentul (UE) nr. 260/2012 al Parlamentului European și al Consiliului, al prestatorului de	Obligatoriu când este cazul, dacă fondurile sunt transferate unui beneficiar al plății fără cont de plăți.

			servicii de plată care acționează pe seama beneficiarului plății, • fie alt cod de identificare comercială care identifică fără echivoc prestatorul de servicii de plată care acționează pe seama beneficiarului plății. Sunt incluși aici identificatorii naționali, cum ar fi numerele de identificare ale societăților comerciale, numerele naționale de înregistrare etc. Prezenta rubrică nu ar trebui confundată cu rubrica 1 (a se vedea mai sus). În plus, rubricile 4 și 5 se exclud reciproc și doar una dintre ele trebuie completată.	
6	Adresa beneficiarului plății	Alineatul (1) litera (f)	În prezentul câmp se furnizează toate adresele disponibile ale beneficiarului plății, astfel cum figurează în evidențele prestatorului de servicii de plată. Adresele pot include adresa juridică, adresa profesională, adresa depozitului, precum și adresele de e-mail, adresele paginilor web sau adresa IP. În funcție de datele de care dispune prestatorul de servicii de plată, adresa poate să conțină mai multe sau mai puține detalii, de la inclusiv strada la numai țara. În plus, adresa raportată nu trebuie să fie aliniată cu cea utilizată în temeiul articolului 243c pentru stabilirea locației beneficiarului plății. Astfel, adresa raportată poate fi, de exemplu, într-o țară diferită de cea a contului de plăți al beneficiarului plății (IBAN). Prezentul câmp se completează numai dacă prestatorul de servicii de plată dispune, în evidențele sale, de cel puțin o adresă a beneficiarului plății. Dacă prestatorul de servicii de plată nu dispune, în evidențele sale, de nicio adresă, dar aceasta poate fi dedusă din contul de plăți (de exemplu, codul de țară al unui cod IBAN), nu este necesar să se completeze prezentul câmp.	Facultativ obligatoriu
7	Restituire	Alineatul (1) litera (h)	Prezentul câmp servește la diferențierea plăților efectuate de un plătitor de restituirile efectuate către un plătitor. Restituirile pot include restituiri tehnice, astfel cum sunt definite în DSP2, dar și restituiri comerciale sau orice alt tip de restituire, atât timp cât prestatorul de servicii de plată are cunoștință de acestea. Dacă nu are cunoștință de faptul că o tranzacție reprezintă o restituire, prestatorul de servicii de plată ar trebui să o raporteze drept plată obișnuită (dat fiind că sunt îndeplinite toate celelalte condiții pentru raportare). În prezentul câmp, prestatorii de servicii de plată indică faptul că plata reprezintă o restituire. Codul de identificare al tranzacției de restituire și trimiterea la tranzacția inițială se raportează în rubrica 14.	Obligatoriu când este cazul
8	Data/ora	Alineatul (2) litera (a)	În prezentul câmp se raportează data și ora plății. Având în vedere mulțimea de date disponibile pentru o singură operațiune de plată, prestatorii de servicii de	Obligatoriu

			plată au posibilitatea de a raporta mai multe date calendaristice. Pentru a se facilita detectarea raportării multiple și standardizarea raportării, în următoarele secțiuni se indică, pentru fiecare metodă de plată, cel puțin o dată calendaristică care este comună tuturor prestatorilor de servicii de plată implicați într-o singură operațiune de plată și care ar trebui să fie întotdeauna raportată (a se vedea mai jos).	
9	Suma	Alineatul (2) litera (b)	În prezentul câmp se raportează suma totală a operațiunii de plată sau a restituirii plății.	Obligatori
10	Moneda	Alineatul (2) litera (b)	În prezentul câmp se raportează moneda operațiunii de plată sau a restituirii plății. Când are loc o schimbare de monedă, valoarea plății se raportează în moneda inițială folosită înainte de înregistrarea contabilă și de conversia monetară de către oricare dintre prestatorii de servicii de plată.	Obligatori
11	Statul membru de origine a plății	Alineatul (2) litera (c)	În prezentul câmp se furnizează codul de țară al statului membru de origine a plății primite de beneficiarul plății. Prestatorii de servicii de plată trebuie să indice statul membru de origine care reiese din informațiile indicate în rubrica 13 și în conformitate cu articolul 243c. În cazurile în care poate identifica mai multe state membre pentru originea plății, prestatorul de servicii de plată trebuie să îl utilizeze pe cel care corespunde cel mai bine locației plătitorului (a se vedea secțiunea 3.1.1).	Obligatori când este cazul, dacă tranzacția este o plată
12	Statul membru de destinație a restituirii	Alineatul (2) litera (c)	În prezentul câmp se furnizează codul de țară al statului membru de destinație a restituirii primite de plătitor. Toate regulile aplicabile rubricii 11 se aplică și în acest caz.	Obligatori când este cazul, dacă tranzacția este o restituire indicată în rubrica 7
13	Informații privind locul unde se află plătitorul	Alineatul (2) litera (c)	În prezentul câmp se furnizează informațiile utilizate pentru stabilirea originii plății sau a destinației restituirii, în conformitate cu articolul 243c. Informațiile pot include orice element de date aflat la dispoziția prestatorului de servicii de plată, astfel cum este descris în caseta 11 (codul IBAN, adresa, numărul cardului etc.). Este important de subliniat că în prezentul câmp se indică doar ce date au fost utilizate și că nu trebuie transmise datele în sine. Drept urmare, prestatorul de servicii de plată indică, de exemplu, că locația într-un stat membru a plătitorului a fost stabilită pe baza codului IBAN al contului de plăți al plătitorului. Nu se transmite însă niciodată codul IBAN în sine al plătitorului.	Obligatori

14	Codul de identificare al tranzacției	Alineatul (2) litera (d)	Prezentul câmp servește la facilitarea identificării dublurilor de plăți. Ca atare, în prezentul câmp se raportează orice referință care identifică fără echivoc operațiunea de plată. Când sunt disponibili mai mulți identificatori ai tranzacțiilor, ar trebui să se acorde întotdeauna prioritate celui vehiculat de-a lungul lanțului de plăți și aflat la dispoziția altor prestatori de servicii de plată din lanțul de plăți. În cazul restituirilor, astfel cum se detaliază în rubrica 7, identificatorul tranzacției raportat pentru restituire trebuie să fie identic cu identificatorul tranzacției inițiale sau cel puțin să includă acest identificator.	Obligativ
15	Prezența fizică	Alineatul (2) litera (e)	Prezentul câmp servește la facilitarea identificării plăților fizice efectuate de plătitor la sediul beneficiarului plății, spre deosebire de plățile online. În prezentul câmp se raportează orice referință care indică prezența plătitorului la sediul fizic al comerciantului în momentul inițierii plății.	Obligativ când este cazul

4.5.2 Datele de raportat pentru fiecare metodă de plată

4.5.2.1 Transfer-credit

În cadrul unui transfer-credit obișnuit, plătitorul inițiază pentru banca sa un ordin de transfer de fonduri în contul bancar al beneficiarului plății.

Tabelul 3 – Prezentarea generală a elementelor de date de transmis în cazul transferurilor-credit

Nr.	Denumirea elementului	La dispoziția prestatorului de servicii de plată		Posibil format standard acceptat	Observații
		Plătitor	Beneficiar al plății		
1	Codul BIC/identificatorul prestatorului de servicii de plată care transmite datele	Da	Da	Codul BIC (ISO 9362)	
2	Numele beneficiarului plății	Da	Da		
3	Codul TVA/NIF al beneficiarului plății	Nu întotdeauna	Nu întotdeauna	Codul de înregistrare în scopuri de TVA din UE trebuie să respecte standardele UE. Nu sunt necesare standarde pentru alt identificator.	Codul TVA/NIF nu constituie un element obligatoriu pentru procesarea plăților. Este posibil ca aceste coduri să fie disponibile, alături de alți identificatori, ocazional sau în cazul unor cerințe mai stricte stabilite în legislațiile naționale. Ca atare, prestatorii de servicii de plată care nu colectează codul TVA/NIF al clienților lor nu sunt obligați să transmită aceste date. Cel mai probabil, prestatorii de servicii de plată ai beneficiarului plății sunt cei care au la dispoziție codul TVA/NIF sau alt identificator, pe baza cerințelor de „cunoaștere a clientelei” („KYC”, „know your customer”).
4	Numărul de identificare al contului beneficiarului plății	Da	Da	Codul IBAN (ISO 13616)	Pentru plățile către o țară care nu utilizează IBAN se pot furniza în locul acestuia numere de cont naționale.
5	Codul BIC/identificatorul prestatorului de servicii de plată al beneficiarului plății	Nu se aplică.	Nu se aplică.	/	În cazul transferurilor-credit ar trebui să fie întotdeauna disponibil un număr de cont.
6	Adresa beneficiarului plății	Nu întotdeauna	Da	/	Adresa nu este obligatorie pentru procesarea plăților efectuate prin transferuri-credit, dar ea trebuie să se afle

					la dispoziția prestatorilor de servicii de plată ai beneficiarului plății, conform obligațiilor KYC.
7	Restituire	Da	Da	/	
8	Data/ora	Da	Da	Data decontării	
9	Suma	Da	Da	Suma ar trebui raportată cu două zecimale.	
10	Moneda	Da	Da	ISO 4217	
11	Statul membru de origine a plății	Da	Da	ISO 3166-1 alfa 3	
12	Statul membru de destinație a restituirii	Da	Da	ISO 3166-1 alfa 3	
13	Informații privind locul unde se află plătitorul	Da	Da	Nu se aplică.	
14	Codul de identificare al tranzacției	Da	Da	Niciun standard	Codurile de identificare ale tranzacțiilor în cazul transferurilor-credit se află în proprietatea prestatorului de servicii de plată și sunt unice numai în cadrul sistemului unui prestator de servicii de plată.
15	Prezența fizică	Nu se aplică.	Nu se aplică.		

4.5.2.2 Debitarea directă

După cum s-a descris în secțiunea 1, debitările directe funcționează în principal ca transferuri-credit, cu diferența că plata este inițiată de beneficiarul plății, nu de plătitor. Este important de subliniat din nou că, în prezent, nu există standarde pentru debitarea directă în afara SEPA. Drept consecință, debitările directe internaționale au loc pe baza unor reguli ad-hoc, care sunt copiate fie din normele SEPA, fie din sistemele naționale. Din această cauză, figura de mai jos se axează pe standardele aplicabile raportării de către beneficiarul plății, deoarece nu există standarde pentru raportarea efectuată de plătitor în cazul plăților efectuate în afara UE.

Tabelul 4 – Prezentarea generală a elementelor de date de transmis în cazul debitărilor directe

Nr.	Denumirea elementului	La dispoziția prestatorului de servicii de plată		Posibil format standard acceptat	Observații
		Plătitor	Beneficiar al plății		
1	Codul BIC/identificatorul prestatorului de servicii de plată	Nu se aplică.	Da	Codul BIC (ISO 9362)	

	care transmite datele				
2	Numele beneficiarului plății	Nu se aplică.	Da		
3	Codul TVA/NIF al beneficiarului plății	Nu se aplică.	Nu întotdeauna	Codul de înregistrare în scopuri de TVA din UE trebuie să respecte standardele UE. Nu sunt necesare standarde pentru alt identificator.	Codul TVA/NIF nu constituie un element obligatoriu pentru procesarea plăților. Este posibil ca aceste coduri să fie disponibile, alături de alți identificatori, ocazional sau în cazul unor cerințe mai stricte stabilite în legislațiile naționale. Ca atare, prestatorii de servicii de plată care nu colectează codul TVA/NIF al clienților lor nu sunt obligați să transmită aceste date. Cel mai probabil, prestatorii de servicii de plată ai beneficiarului plății sunt cei care au la dispoziție codul TVA/NIF sau alți identificatori, pe baza cerințelor de „cunoaștere a clientelei” („KYC”, „know your customer”).
4	Numărul de identificare al contului beneficiarului plății	Nu se aplică.	Da	Codul IBAN (ISO 13616)	
5	Codul BIC/identificatorul prestatorului de servicii de plată al beneficiarului plății	Nu se aplică.	Nu se aplică.	/	În cazul debitărilor directe ar trebui să fie întotdeauna disponibil un număr de cont.
6	Adresa beneficiarului plății	Nu se aplică.	Da	/	Adresa nu este obligatorie pentru procesarea plăților efectuate prin debitări directe, dar trebuie să se afle dispoziția prestatorilor de servicii de plată ai beneficiarului plății, conform obligațiilor KYC.
7	Restituire	Nu se aplică.	Da	/	
8	Data/ora	Nu se aplică.	Da	Data decontării	
9	Suma	Nu se aplică.	Da	Suma ar trebui raportată cu două zecimale.	
10	Moneda	Nu se aplică.	Da	ISO 4217	

11	Statul membru de origine a plății	Nu se aplică.	Da	ISO 3166-1 alfa 3	
12	Statul membru de destinație a restituirii	Nu se aplică.	Da	ISO 3166-1 alfa 3	
13	Informații privind locul unde se află plătitorul	Nu se aplică.	Da	Nu se aplică.	
14	Codul de identificare al tranzacției	Nu se aplică.	Da	/	Codurile de identificare ale tranzacțiilor în cazul debitărilor directe se află în proprietatea prestatorului de servicii de plată și sunt unice numai în cadrul sistemului unui prestator de servicii de plată.
15	Prezența fizică	Nu se aplică.	Nu se aplică.	/	

4.5.2.3 Remitere de bani

Remiterile de bani diferă de alte metode de plată prin faptul că nu presupun neapărat un cont de plăți pentru executarea plăților. Deși în prezent este posibil ca în ordinele de remitere de bani să fie incluse conturi de plăți, transferurile de fonduri pot fi în continuare efectuate și în absența lor. Ca atare, principala diferență pentru instituțiile de remitere de bani este că, în absența unui identificator al contului de plăți, acestea trebuie să furnizeze un identificator în rubrica 5 pentru identificarea partenerului de încasare.

Tabelul 5 – Prezentarea generală a elementelor de date de transmis în cazul remiterilor de bani

Nr.	Denumirea elementului	La dispoziția prestatorului de servicii de plată		Posibil format standard acceptat	Observații
		Plătitor	Beneficiar al plății		
1	Codul BIC/identificatorul prestatorului de servicii de plată care transmite datele	Da	Da	Codul BIC (ISO 9362)	
2	Numele beneficiarului plății	Da	Da		
3	Codul TVA/NIF al beneficiarului plății	Nu întotdeauna	Nu întotdeauna	Codul de înregistrare în scopuri de TVA din UE trebuie să respecte standardele UE.	Codul TVA/NIF nu constituie un element obligatoriu pentru procesarea plăților. Este posibil ca aceste coduri să fie disponibile, alături de alți identificatori, ocazional sau în cazul unor cerințe mai stricte stabilite în legislațiile naționale.

				Nu sunt necesare standarde pentru alt identificator.	Ca atare, prestatorii de servicii de plată care nu colectează codul TVA/NIF al clienților lor nu sunt obligați să transmită aceste date. Cel mai probabil, prestatorii de servicii de plată ai beneficiarului plății sunt cei care au la dispoziție codul TVA/NIF sau alți identificatori, pe baza cerințelor KYC.
4	Numărul de identificare al contului beneficiarului plății	Nu se aplică.	Nu se aplică.	Codul IBAN (ISO 13616)	Pentru executarea remiterilor de bani tradiționale nu este necesar un cont de plăți. Este totuși posibil să se furnizeze această informație. În acest caz, în rubrica 5 trebuie să se raporteze, în locul codului BIC, numărul de cont.
5	Codul BIC/identificatorul prestatorului de servicii de plată al beneficiarului plății	Da	Da	Codul BIC (ISO 9362)	Codul BIC sau alt identificator trebuie să permită identificarea prestatorului de servicii de plată la care sunt trimise fondurile. Dacă nu este disponibil codul BIC, se poate furniza orice număr național de identificare, cu condiția ca acesta să permită identificarea unică a prestatorului de servicii de plată.
6	Adresa beneficiarului plății	Nu întotdeauna	Da	/	Adresa nu este obligatorie pentru procesarea plăților efectuate prin remiteri de bani, dar trebuie să se afle dispoziția prestatorilor de servicii de plată ai beneficiarului plății, conform obligațiilor KYC.
7	Restituire	Da	Da	/	
8	Data/ora	Da	Da	Data executării	
9	Suma	Da	Da	Suma ar trebui raportată cu două zecimale.	
10	Moneda	Da	Da	ISO 4217	
11	Statul membru de origine a plății	Da	Da	ISO 3166-1 alfa 3	
12	Statul membru de destinație a restituirii	Da	Da	ISO 3166-1 alfa 3	
13	Informații privind locul unde se află plătitorul	Da	Da	Nu se aplică.	
14	Codul de identificare al tranzacției	Da	Da	Niciun standard	Codurile de identificare ale tranzacțiilor în cazul remiterilor de bani se află în proprietatea prestatorului de servicii de plată și sunt unice numai în cadrul

					sistemului unui prestator de servicii de plată.
15	Prezența fizică	Nu se aplică.	Nu se aplică.		

4.5.2.4 Plăți cu cardul

Plățile cu cardul sunt inițiate de către plătitor cu ajutorul detaliilor cardului său de credit sau de debit pentru declanșarea unui ordin de plată care este procesat de către emitentul cardului și de către acceptantul comercial al beneficiarului plății. Deși plățile cu cardul pot fi împărțite în plăți cu cardul cu trei părți și plăți cu cardul cu patru părți, în funcție de modelul utilizat de emitent și de acceptant, datele de raportat sunt aproape identice, întrucât ambele sisteme funcționează în mod similar în ceea ce privește procesarea plăților.

Este importat de subliniat, de asemenea, că plățile cu cardul depind în mare măsură de sistemul utilizat pentru procesarea plăților. În această privință, este imposibil să se treacă în revistă datele care fac obiectul schimburilor în fiecare schemă existentă de plată cu cardul. Tabelul de mai jos se axează pe regulile emise de două dintre cele mai cunoscute scheme de plată cu cardul pentru tranzacțiile internaționale, și anume VISA și MasterCard.

Tabelul 6 – Prezentarea generală a elementelor de date de transmis în cazul plăților cu cardul de credit

Nr.	Denumirea elementului	La dispoziția prestatorului de servicii de plată		Posibil format standard acceptat	Observații
		Plătitor	Beneficiar al plății		
1	Codul BIC/identificatorul prestatorului de servicii de plată care transmite datele	Da	Da	Codul BIC (ISO 9362)	
2	Numele beneficiarului plății	Da	Da	Numele entității care acceptă cardul (MC DE043) Numele comerciantului (VISA TCR0 poz. 92-116)	
3	Codul TVA/NIF al beneficiarului plății	Nu întotdeauna	Nu întotdeauna	Codul de înregistrare în scopuri de TVA din UE trebuie să respecte standardele UE. Nu sunt necesare standarde pentru alt identificator.	Codul TVA/NIF nu constituie un element obligatoriu pentru procesarea plăților. Este posibil ca aceste coduri să fie disponibile, alături de alți identificatori, ocazional sau în cazul unor cerințe mai stricte stabilite în legislațiile naționale. Ca atare, prestatorii de servicii de plată care nu colectează codul TVA/NIF al clienților lor nu sunt obligați să transmită aceste date. Cel mai probabil, prestatorii de servicii de plată ai beneficiarului plății sunt cei care au la dispoziție codul TVA/NIF

					sau alți identificatori, pe baza cerințelor KYC.
4	Numărul de identificare al contului beneficiarului plății	Da	Da	Identificatorul comerciantului/identificatorul entității care acceptă cardul (MC DE042)	Identificatorul comerciantului și identificatorul entității care acceptă cardul trebuie combinate pentru a se identifica comerciantul care vinde bunurile din spatele unui anumit acceptant.
5	Codul BIC/identificatorul prestatorului de servicii de plată al beneficiarului plății	Nu se aplică.	Nu se aplică.	/	
6	Adresa beneficiarului plății	Da	Da	MC DE043 VISA TCR0	
7	Restituire	Da	Da	/	Dacă se include o trimitere la plata inițială, aceasta ar trebui raportată ca parte a codului de identificare al tranzacției din rubrica 14.
8	Data/ora	Da	Da	MC: DE 12 – Data și ora tranzacției locale Visa: TC05 – Data achiziției	Data ar trebui să cuprindă cel puțin luna și anul tranzacției.
9	Suma	Da	Da	Mastercard: DE04/DE05/DE06 VISA: TC05 Codul sumei-sursă și al monedei-sursă Suma ar trebui raportată cu două zecimale.	
10	Moneda	Da	Da	ISO 4217	
11	Statul membru de origine a plății	Da	Da	ISO 3166-1 alfa 3	În ceea ce privește locația plătitorului, intervalul de numere de identificare bancară („BIN”) al numărului cardului se utilizează pentru a se determina locul unde a fost emis cardul, nu locul în unde se află emitentul.
12	Statul membru de destinație a restituirii	Da	Da	ISO 3166-1 alfa 3	În ceea ce privește locația plătitorului, intervalul BIN al numărului cardului se utilizează pentru a se determina locul unde fost emis cardul, nu locul unde se află emitentul.
13	Informații privind locul	Da	Da	BIN al numărului cardului	

	unde se află plătitorul				
14	Codul de identificare al tranzacției	Da	Da	MC: DE 31 – Datele de referință ale acceptantului Visa: TC05 – Numărul de referință al acceptantului	Codul de identificare al tranzacției care trebuie raportat este cel furnizat de acceptant și este unic în cadrul schemei de plată cu cardul utilizate și comun tuturor prestatorilor de servicii de plată implicați în plată.
15	Prezența fizică	Da	Da	MC: DE 22 Modul de intrare în punctul de serviciu (POS) Visa: TC05 Modul de intrare în POS	

4.5.2.5 Monedă electronică

O plată tipică în monedă electronică este inițiată de plătitor prin utilizarea fondurilor din contul său de monedă electronică pentru a ordona un transfer în contul de monedă electronică al beneficiarului plății. Alimentarea contului de monedă electronică se poate realiza prin diferite metode de plată (transfer-credit, plată cu cardul etc.), fie înainte de plata în monedă electronică, fie concomitent cu aceasta (dacă plătitorul nu are în contul său de monedă electronică fonduri pentru executarea plății). Aceste plăți pentru alimentarea cu fonduri a contului de monedă electronică sau pentru retragerea de fonduri din acesta apar, pentru prestatorii externi de servicii de plată implicați în tranzacție, ca plată de la plătitor către instituția emitentă de monedă electronică, care este identificată drept beneficiar al plății (dacă plătitorul își alimentează cu fonduri contul de monedă electronică) sau drept plătitor (dacă beneficiarul plății reține fondurile din contul său de monedă electronică). Contul de monedă electronică se poate prezenta și sub formă de card preplătit în cazul cupoanelor valorice electronice.

Plățile în monedă electronică prezintă particularitatea că nu există standarde pentru tranzacții în monedă electronică. Plățile în monedă electronică sunt efectuate într-un sistem închis în care atât plătitorul, cât și beneficiarul plății au încheiat un contract cu emitentul monedei electronice și se supun normelor stabilite chiar de emitentul monedei electronice, care este liber, ca atare, să adopte ce norme dorește. Pe de altă parte, acest sistem închis permite emitentului monedei electronice să aibă vizibilitate deplină asupra operațiunii de plată, precum și asupra plătitorului și a beneficiarului plății.

Tabelul 7 – Prezentarea generală a elementelor de date de transmis în cazul plăților în monedă electronică

Nr.	Denumirea elementului	La dispoziția prestatorului de servicii de plată		Posibil format standard acceptat	Observații
		Plătitor	Beneficiar al plății		
1	Codul BIC/identificatorul prestatorului de	Da	Da	Codul BIC (ISO 9362)	

	servicii de plată care transmite datele				
2	Numele beneficiarului plății	Da	Da		
3	Codul TVA/NIF al beneficiarului plății	Nu întotdeauna	Nu întotdeauna	Codul de înregistrare în scopuri de TVA din UE trebuie să respecte standardele UE. Nu sunt necesare standarde pentru alt identificator.	Codul TVA/NIF nu constituie un element obligatoriu pentru procesarea plăților. Este posibil ca aceste coduri să fie disponibile, alături de alți identificatori, ocazional sau în cazul unor cerințe mai stricte stabilite în legislațiile naționale.
4	Numărul de identificare al contului beneficiarului plății	Da	Da	Codul IBAN (ISO 13616)	În cazul în care codul IBAN nu este disponibil, emitentul monedei electronice poate, de exemplu, să furnizeze numărul contului de monedă electronică ca identificator sau să furnizeze un alt identificator, cum ar fi identificatorul comerciantului.
5	Codul BIC/identificatorul prestatorului de servicii de plată al beneficiarului plății	Nu se aplică.	Nu se aplică.	/	
6	Adresa beneficiarului plății	Da	Da		
7	Restituire	Da	Da		Dacă se include o trimitere la plata inițială, aceasta ar trebui raportată ca parte a codului de identificare al tranzacției din rubrica 14.
8	Data/ora	Da	Da	Data executării	
9	Suma	Da	Da	Suma ar trebui raportată cu două zecimale.	
10	Moneda	Da	Da	ISO 4217	
11	Statul membru de origine a plății	Da	Da	ISO 3166-1 alfa 3	
12	Statul membru de destinație a restituirii	Da	Da	ISO 3166-1 alfa 3	
13	Informații privind locul unde se află plătitorul	Da	Da	Codul IBAN, adresa contului electronic, BIN al numărului cardului, adresa IP.	Emitenții de monedă electronică trebuie să stabilească locul unde se află plătitorul utilizând toate informațiile disponibile în evidențele lor pentru a-l determina pe cel care reprezintă cel mai bine locul unde se află beneficiarul plății.

14	Codul de identificare al tranzacției	Da	Da		Codurile de identificare ale tranzacțiilor în cazul tranzacțiilor în monedă electronică se află în proprietatea emitentului monedei electronice și sunt unice numai în cadrul sistemului unui singur emitent de monedă electronică.
15	Prezența fizică	Nu se aplică.	Nu se aplică.		

4.5.2.6 Piețele online

Piețele online nu oferă metode de plată specifice, ci permit utilizatorilor lor să utilizeze alte metode de plată pentru achiziționarea de bunuri sau servicii pe platforma lor centralizată. Având în vedere această particularitate, acționând în calitate de prestatori de servicii de plată, piețele online procesează plățile într-un mod similar atât cu modul în care funcționează metoda de plată aferentă, cât și cu modul în care emitenții de monedă electronică acționează în centrul infrastructurii.

Ca atare, datele pe care piețele online sunt în măsură să le raporteze pot depinde de metoda de plată utilizată și oferită (de exemplu, efectuarea plății prin transfer-credit, plată cu cardul, monedă electronică etc.). Cu toate acestea, întrucât se află în centrul procesării plăților și deține fonduri atât pe seama plătitorului, cât și pe seama beneficiarului plății, piața online are întotdeauna vizibilitate deplină asupra operațiunii de plată, precum și asupra plătitorului și a beneficiarului plății.

Tabelul 8 – Prezentarea generală a elementelor de date de transmis de către piețele online

Nr.	Denumirea elementului	La dispoziția prestatorului de servicii de plată		Posibil format standard acceptat	Observații
		Plătitor	Beneficiar al plății		
1	Codul BIC/identificatorul prestatorului de servicii de plată care transmite datele	Da	Da	Codul BIC (ISO 9362)	
2	Numele beneficiarului plății	Da	Da	(numele care apare în contul de vânzare)	
3	Codul TVA/NIF al beneficiarului plății	Nu întotdeauna	Nu întotdeauna	Codul de înregistrare în scopuri de TVA din UE trebuie să respecte standardele UE. Nu sunt necesare standarde pentru alt identificator.	Codul TVA/NIF nu constituie un element obligatoriu pentru procesarea plăților. Este posibil ca aceste coduri să fie disponibile, alături de alți identificatori, ocazional sau în cazul unor cerințe mai stricte stabilite în legislațiile naționale.
4	Numărul de identificare al contului	Da	Da	Codul IBAN (ISO 13616)	În cazul în care codul IBAN nu este disponibil, piața online poate furniza alt

	beneficiarului plății			Identificatorul comerciantului (MC DE 042)	identificator al contului, inclusiv identificatorul contului pieței online.
5	Codul BIC/identificatorul prestatorului de servicii de plată al beneficiarului plății	Nu se aplică.	Nu se aplică.	/	
6	Adresa beneficiarului plății	Da	Da		
7	Restituire	Da	Da		Dacă se include o trimitere la plata inițială, aceasta ar trebui raportată ca parte a codului de identificare al tranzacției din rubrica 14.
8	Data/ora	Da	Da	Data executării	
9	Suma	Da	Da		
10	Moneda	Da	Da	ISO 4217	
11	Statul membru de origine a plății	Da	Da	ISO 3166-1 alfa 3	
12	Statul membru de destinație a restituirii	Da	Da	ISO 3166-1 alfa 3	
13	Informații privind locul unde se află plătitorul	Da	Da	Codul IBAN (ISO 13616) BIN al numărului cardului Adresa IP	Piețele online trebuie să stabilească locul unde se află plătitorul utilizând toate informațiile disponibile în evidențele lor pentru a-l determina pe cel care reprezintă cel mai bine locul unde se află beneficiarul plății.
14	Codul de identificare al tranzacției	Da	Da		Codul de identificare al tranzacției este atribuit de piața online și nu este disponibil pentru alți prestatori de servicii de plată din lanțul de plăți.
15	Prezența fizică	Nu se aplică.	Nu se aplică.		

4.5.3 Aspecte de calitate a datelor

Datele care trebuie transmise de către prestatorii de servicii de plată depind de metoda de plată utilizată și de al cui prestator de servicii de plată este entitatea raportoare, și anume al plătitorului sau al beneficiarului plății. Mai precis, în cazul din urmă, se poate ca datele transmise de prestatorul de servicii de plată al plătitorului să fie de o calitate inferioară sau verificarea încrucișată a acestora de către prestatorul de servicii de plată să fie imposibilă, acesta neavând contact cu beneficiarul plății.

În cadrul obligației de raportare, prestatorii de servicii de plată nu trebuie să le solicite partenerilor lor date în plus față de cele pe care le au deja la dispoziție lor sau care fac obiectul unui schimb în cursul procesării plăților. Ei nu trebuie nici să verifice datele pe care le-au utilizat, mai mult decât este necesar pentru procesarea unei plăți și pentru respectarea obligațiilor KYC și AML. Așadar, dacă nu poate să verifice un element de date, de exemplu atunci când acesta se referă la un sistem național al unei țări terțe, prestatorul de servicii de plată poate să raporteze respectivul element de date ca atare și nu trebuie să verifice mai amănunțit valabilitatea sa.

Calitatea datelor ar putea varia și în funcție de modelele de afaceri ale prestatorului de servicii de plată. Emitenții de monedă electronică au, de obicei, vizibilitate deplină asupra transferului dintre plătitor și beneficiarul plății, ceea ce ar trebui să le permită să raporteze date de calitate superioară cu privire la beneficiarul plății.

Principalele probleme de calitate a datelor apar atunci când datele sunt raportate de către prestatorul de servicii de plată al plătitorului, deoarece acesta nu poate confirma că datele transmise sunt corecte. Această problemă este și mai evidentă în cazul metodelor de plată, în principal al transferului-credit, pentru care câmpurile se prezintă sub forma unei rubrici cu text liber completate de plătitor.

Tabelul de mai jos conține o prezentare generală a calității preconizate a datelor transmise de către prestatorii de servicii de plată pentru principalele metode de plată expuse în ghidul de față. Elementele în galben sunt, cel mai probabil, fie rareori disponibile, fie de o calitate inferioară. Piețele online nu sunt reprezentate, deoarece utilizează datele provenite din alte metode de plată, care sunt completate cu propriile date atât cu privire la plătitor, cât și la beneficiarul plății. Ca atare, piețele online nu ar trebui să întâmpine dificultăți în ceea ce privește disponibilitatea sau calitatea datelor.

Tabelul 9 – Prezentarea generală a datelor și a nivelurilor preconizate de calitate a datelor

Cerințe în materie de date (articolul 243d)	Plățile cu cardul		Transferurile bancare			Debitările directe		Moneda electronică		Remiterea de bani	
	Legată de beneficiar	PSP-ul plătitorului (emitent)	PSP-ul beneficiarului plății (acceptant)	PSP-ul plătitorului (SEPA – IBAN)	PSP-ul plătitorului (Swift)	PSP-ul beneficiarului plății (SEPA)	PSP-ul plătitorului	PSP-ul beneficiarului plății	PSP-ul plătitorului	PSP-ul beneficiarului plății	PSP-ul plătitorului
1a) Codul BIC al PSP-ului	Da	Da	Da	Da	Da	Da	Da	Da	Da	Da	Da
1b) Numele beneficiarului plății	Numele entității care acceptă cardul (MC DE043) Numele comerciantului (VISA TCR0)	Numele entității care acceptă cardul (MC DE043) Numele comerciantului (VISA TCR0)	Numele beneficiarului plății (furnizat de plătitor)	Numele beneficiarului plății (SWIFT 59a)	Numele creditorului (evidențe)	Numele creditorului (evidențe)	Numele creditorului (evidențe)	Numele beneficiarului plății (evidențe proprii)	Numele beneficiarului plății (evidențe proprii)	Numele beneficiarului plății	Numele beneficiarului plății
1c) Identificatorul TVA/fiscal	Opțional	Obligativ în unele state membre	Opțional	Opțional	Obligativ în unele state membre	Opțional	Obligativ în unele state membre	Opțional	Opțional	Opțional	Opțional
1d) Codul IBAN, identificatorul beneficiarului plății	Identificatorul comerciantului/entității care acceptă cardul (MC DE042)	Codul IBAN + identificatorul comerciantului/entității care acceptă cardul (MC DE042)	Codul IBAN	Câmpul SWIFT 59/59a	Codul IBAN	Codul IBAN (UE)	Codul IBAN (UE)	Identificatorul contului electronic (+ codul IBAN)	Identificatorul contului electronic (+ codul IBAN)	Codul IBAN, când este disponibil	Codul IBAN, când este disponibil
1e) Codul BIC al PSP-ului beneficiarului plății	Nu se aplică.	Nu se aplică.	Nu se aplică.	Codul BIC sau alt identificator	Nu se aplică.	Nu se aplică.	Nu se aplică.	Nu se aplică.	Nu se aplică.	Codul BIC sau alt identificator	Codul BIC sau alt identificator

1f) Adresa beneficiarului plății	Strada entității care acceptă cardul (DE043 sub2)	Adresa beneficiarului plății (evidențe proprii)	Adresa beneficiarului plății (furnizată de plătitor)	Adresa beneficiarului plății (câmpul SWIFT 59)	Adresa beneficiarului plății (evidențe proprii)	Adresa beneficiarului plății (transmisă de beneficiarul plății)	Adresa beneficiarului plății (evidențe proprii)	Adresa beneficiarului plății (evidențe proprii)	Adresa beneficiarului plății (evidențe proprii)	Adresa beneficiarului plății (furnizată de plătitor)	Adresa beneficiarului plății (evidențe proprii)

Cerințe în materie de date (articolul 243d)	Plățile cu cardul		Transferurile bancare			Debitările directe		Moneda electronică		Remiterea de bani		
	Legată de plată	PSP-ul plătitorului (emitent)	PSP-ul beneficiarului plății (acceptant)	PSP-ul plătitorului (SEPA – IBAN)	PSP-ul plătitorului (Swift)	PSP-ul beneficiarului plății (SEPA)	PSP-ul plătitorului	PSP-ul beneficiarului plății	PSP-ul plătitorului	PSP-ul beneficiarului plății	PSP-ul plătitorului	PSP-ul beneficiarului plății
2a) Data și ora	Tranzacție locală (MC DE12) Data achiziției (TC05)	Tranzacție locală (MC DE12) Data achiziției (TC05)	Data decontării interbancare	Data executării (câmpul 32a)	Data decontării interbancare	Data decontării interbancare	Data decontării interbancare	Data decontării interbancare	Data executării	Data executării	Data executării	Data executării
2b) Valoarea și moneda	Moneda de origine	Moneda de origine	Moneda de origine	Moneda de origine	Moneda de origine	Moneda de origine	Moneda de origine	Moneda de origine	Moneda de origine	Moneda de origine	Moneda de origine	Moneda de origine
2c) Statul membru de origine	Codul BIN	Codul BIN	Codul IBAN	Codul IBAN	Codul IBAN	Codul IBAN	Codul IBAN	Codul IBAN	Locația contului	Codul emitentului cardului	Codul țării partenerului de încasare	Codul țării partenerului de încasare
2d) Codul de identificare al tranzacției	Referința acceptantului (MC DE31 – VISA TC05)	Referința acceptantului (MC DE31 – VISA TC05)	Identificatorul propriu	Identificatorul propriu	Identificatorul propriu	Identificatorul propriu	Identificatorul propriu	Identificatorul propriu	Identificatorul propriu	Identificatorul propriu	Identificatorul propriu	Identificatorul propriu
2e) Plăți POS	MC DE 22 – VISA TC05	MC DE 22 – VISA TC05	Nu se aplică.	Nu se aplică.	Nu se aplică.	Nu se aplică.	Nu se aplică.	Nu se aplică.	Nu se aplică.	Nu se aplică.	Nu se aplică.	Nu se aplică.

5 NORME PENTRU (RE)TRANSMITERE

Prezenta secțiune are ca temă normele aplicabile pentru transmiterea sau retransmiterea de date de la prestatorii de servicii de plată către statele membre, care ar putea avea impact asupra transmiterii de date în CESOP. Întrucât în Directiva 284/2020 sau în Regulamentul 283/2020 nu sunt stabilite însă normele aplicabile pentru colectarea de date referitoare la plăți la nivel național, cu excepția obligației statelor membre de a colecta datele referitoare la plăți cu ajutorul formularului electronic standard definit în anexa la regulamentul de punere în aplicare și în termenul prevăzut la articolul 24b introdus prin Regulamentul 283/2020, în secțiunea de față sunt enumerate în principal bunele practici și recomandările pentru limitarea impactului pe care îl pot avea asupra transmiterii în CESOP retransmiterile naționale și erorile din cursul colectării la nivel național.

În secțiunile de mai jos se prezintă la nivel general la ce se pot aștepta prestatorii de servicii de plată de la procesul de (re)transmitere la nivel național, și anume orientările pe care diferitele state membre este recomandabil să le urmeze. Aceste norme ar trebui interpretate însă în coroborare cu legislația națională relevantă aplicabilă în fiecare stat membru pentru colectarea datelor referitoare la plăți, care poate fi diferită în anumite privințe.

5.1 Validarea informațiilor referitoare la plăți la nivelul național

Prestatorii de servicii de plată ar trebui să valideze mesajul de plată înainte de a-l transmite administrației fiscale naționale în conformitate cu anexa la regulamentul de punere în aplicare. În acest sens, ei ar trebui să verifice atât schema XML („XSD”), cât și regulile comerciale, pentru a se asigura că erorile sunt detectate cât mai devreme posibil în cadrul procesului.

Când primesc mesajul de plată, administrațiile fiscale naționale ar trebui să valideze datele referitoare la plăți primite prin confruntarea acestora cu XSD. Dacă nu se respectă XSD (rezultatul validării este negativ), se respinge întregul fișier, iar prestatorul de servicii de plată trebuie să retransmită întregul fișier. Mesajul de validare trimis prestatorului de servicii de plată de către administrația fiscală utilizează aceeași schemă XML cu cea utilizată de CESOP pentru mesajul de validare.

Pentru a se evita impactul erorilor asupra transmiterii în CESOP, *se recomandă* ca:

- administrația fiscală națională să valideze imediat mesajul de plată primit prin confruntarea acestuia cu XSD;
- administrația fiscală națională să informeze imediat prestatorul de servicii de plată cu privire la rezultatul validării XSD, în cazul unui rezultat negativ;
- administrația fiscală națională să transmită imediat în CESOP informațiile referitoare la plăți, în cazul unui rezultat pozitiv al validării XSD;
- mesajul privind rezultatul validării să conțină toate codurile de eroare tehnică, în cazul unui rezultat negativ al validării XSD, astfel încât prestatorul de servicii de plată să poată corecta imediat erorile respective;
- administrația fiscală națională să nu efectueze validarea regulilor comerciale. Regulile comerciale sunt verificate la nivelul CESOP.

5.2 Validarea informațiilor referitoare la plăți la nivelul CESOP

După ce primește mesajul de plată de la administrația fiscală națională, CESOP validează mesajul cu date referitoare la plăți prin confruntarea acestuia cu XSD și cu regulile comerciale descrise în Ghidul utilizatorului XSD. În mod normal, verificarea XSD nu ar trebui să indice nicio eroare la nivelul CESOP, deoarece această verificare a fost deja efectuată la nivel național. Pe de altă parte, după verificarea regulilor comerciale s-ar putea ca rezultatul validării să fie negativ. Este posibil astfel ca un mesaj cu

date referitoare la plăți să primească un rezultat pozitiv în cadrul validării efectuate de către statul membru, dar ulterior, în cadrul validării efectuate de către CESOP, un rezultat negativ. CESOP trimite rezultatul validării administrației fiscale naționale relevante, indiferent dacă respectivul rezultat este pozitiv sau negativ. Administrația fiscală națională nu modifică în niciun caz conținutul mesajului cu datele referitoare la plăți.

Pentru a se reacționa rapid la erorile de transmitere a datelor în CESOP, *se recomandă* ca:

- administrația fiscală națională să transmită prestatorului de servicii de plată rezultatul validării primit din CESOP, atât în cazul unui rezultat pozitiv, cât și în cazul unui rezultat negativ;
- administrația fiscală națională să transmită prestatorului de servicii de plată rezultatul validării primit din CESOP, atât în cazul unui rezultat pozitiv, cât și în cazul unui rezultat negativ;

5.3 Retransmiterile

În cazul unui rezultat negativ al validării, prestatorul de servicii de plată trebuie să retransmită mesajul cu datele corectate referitoare la plăți. Dacă rezultatul validării este negativ deoarece nu s-a trecut de verificarea XSD la nivel național, prestatorul de servicii de plată retransmite toate datele pentru trimestrul respectiv. Acest lucru este necesar pentru că CESOP nu a primit încă date de la prestatorul de servicii de plată pentru trimestrul respectiv și, prin urmare, nu se poate să se trimită doar corecții pentru anumiți beneficiari ai plăților.

O altă posibilitate este ca, atunci când un prestator de servicii de plată primește un rezultat negativ al validării din CESOP, statele membre să îi permită să retransmită numai datele referitoare la beneficiarii plăților care fac obiectul corecțiilor. Mesajele cu date retransmise referitoare la plăți trec prin exact același proces ca și transmiterile inițiale.

Pentru a se limita impactul pe care retransmiterile și corecțiile îl pot avea asupra raportării în CESOP și a disponibilității datelor în sistem, *se recomandă* ca:

- administrația fiscală națională să acorde prestatorului de servicii de plată un termen pentru retransmiterea mesajului cu date referitoare la plăți;
- termenul să nu depășească 30 de zile calendaristice, începând cu data la care statul membru trimite mesajul de validare prestatorului de servicii de plată;
- administrația fiscală națională să trimită prestatorului de servicii de plată, la jumătatea termenului acordat, o notificare cu privire la retransmitere;
- prestatorului de servicii de plată să îi fie trimisă, dacă transmiterea nu este efectuată înainte de expirarea termenului de retransmitere, o notificare cu o dată-limită pentru îndeplinirea obligației de retransmitere;
- fiecare stat membru să adopte acte legislative care să permită sancționarea prestatorilor de servicii de plată care nu transmit sau nu retransmit datele referitoare la plăți în termenul acordat.

Aceste recomandări se aplică de asemenea în cazul în care un prestator de servicii de plată nu transmite niciun mesaj cu date referitoare la plăți înainte de data-limită de transmitere și în cazul în care un prestator de servicii de plată transmite date nevizate (de exemplu, date ale beneficiarilor plăților care nu au depășit pragul de 25 de tranzacții). În acest din urmă caz, în notificare ar trebui să se indice ce date nu ar fi trebuit transmise și să se solicite ștergerea acestora din retransmitere. Se consideră că transmiterea de date în cazul neatingerii pragului nu respectă normele stabilite la articolul 243b și poate face obiectul unor sancțiuni.

În cazul transmiterii cu întârziere a mesajelor cu date referitoare la plăți de către prestatorii de servicii de plată, datele respective ar trebui adăugate în CESOP de îndată ce sunt primite și după ce au trecut cu

succes de verificarea de validare, deoarece datele vor fi utile pentru sistem. Statele membre nu sunt însă împiedicate să aplice sancțiuni pentru transmiterea cu întârziere a datelor.

5.4 Corectarea spontană a greșelilor

Chiar dacă prestatorii de servicii de plată trebuie să verifice validitatea datelor prin confruntare cu XSD și cu regulile comerciale, tot s-ar putea întâmpla ca ei să trimită în CESOP date eronate referitoare la plăți.

În acest caz, după ce constată că au trimis date eronate în CESOP, prestatorii de servicii de plată pot să trimită spontan statelor membre fișiere noi cu datele corectate, în conformitate cu normele stabilite în Ghidul utilizatorului XSD.

Nu există un termen specific în acest sens în legislația UE, important fiind întotdeauna ca în CESOP să ajungă date corecte. Cu toate acestea, corecțiile spontane ar trebui trimise înainte de expirarea perioadei de raportare la care se referă, pentru a se evita sancțiunile, și cel târziu înainte de sfârșitul perioadei de păstrare a datelor în CESOP (5 ani). După această perioadă nu mai este posibilă corectarea, deoarece datele originale sunt șterse.

6 OBSERVAȚII FINALE

Prin prezentele orientări se urmărește oferirea de informații și explicații practice pentru raportarea datelor referitoare la plăți de către prestatorii de servicii de plată și pentru colectarea acestora de către statele membre. Ele nu au valoare juridică și servesc doar la explicarea obligației legale, fără a contraveni acesteia.

Orientările pot suferi modificări și actualizări în viitor, în funcție de evoluția pieței plăților și de aplicarea obligației de raportare.

Eventualele întrebări sau observații despre orientările de față pot fi trimise la adresa TAXUD-CESOP@ec.europa.eu.